

Introduktion

Denne bog giver en stor Lærers svar på utallige spørgsmål, der er til stor bekymring for det moderne menneske. Udgivet i London 1908 er "Nogle Besvarede Spørgsmål" ligeså tidssvarende nu, som den var det dengang. Behovet for den er med årene blevet mere presserende. De mange spørgsmål, som den tager op til overvejelse, er enten forblevet ubesvarede eller misopfattede af størstedelen af menneskeheden. Hvem er mennesket? Er der en Gud? Hvordan kan vi kende Gud? Kan Gud tale med mennesket? Hvad betyder mirakler, dåb, treenigheden, forudbestemmelse, udødelighed, fri vilje, reinkarnation, panteisme og helbredelse? Her findes ligeledes kommentarer og forklaringer til bibelsteder, der passer for vor tids forøgede modenhed.

"Nogle Besvarede Spørgsmål" er bestemt for den søgende med et åbent og uafhængigt sind. Svarene, som 'Abdu'l-Bahá, søn af bahá'í-troens grundlægger, giver, er uortodokse. Religion bliver, berøvet ritualer og traditioner, fornuftig og levende. Hvis søgen efter sandheden parres med drømmen om en verden i fred, hvis den studerende er villig til at tage imod en tanke, der er større end noget, han endnu har kendt til, en tanke hvorigennem han kan leve meningsfuldt både for sig selv og for andre, så tilbyder bahá'í-religionen svaret.

En bahá'í beskæftiger sig med skabelsen af en ny civilisation. Han arbejder for fred mellem nationerne. Ydermere arbejder han for enhed blandt alle racer, religioner og samfundsklasser. Han forestiller sig et statsforbundssystem, med en verdenslovgivning til gennemførelse af de nødvendige love. En verdensregering, støttet af en international hærstyrke til at gennemføre de beslutninger, man har opnået gennem lovgivningsmagten. En verdensdomstol der skal afsige sin tvingende og endelige dom i en hvilken som helst strid, der måtte opstå mellem de forskellige enkeltdele, der udgør dette universelle system. Et verdenssprog der skal indøves i forbundsnationernes skoler som et hjælpesprog til deres modersmål. En organisation af verdens økonomiske ressourcer, således at intet folk overlades til forarmelse. Harmoni mellem videnskab og religion og en universel anerkendelse af én Gud, der skal bane vejen for tilslutningen til én fælles åbenbaring.

En bahá'í ser alle de store profetiske religioner som dele af én guddommelig plan til opdragelse af mennesket, således at han efterhånden kan videreføre en "evigt fremadskridende civilisation". Med Abraham som den første har hver guddommelig opdrager bragt et Budskab, der har lagt vægt på et eller andet nødvendigt princip, og hver gang bliver visse grundlæggende sandheder gentaget, fordi de altid er gyldige og vitale for menneskets velfærd. Moses bragte et budskab om retfærdighed, Buddha lærte om forsagelse, Jesus om kærlighed, Muhamed om underkastelse. I dag bringer bahá'í-troens grundlægger, Bahá'u'lláh, et budskab om enhed. Men gennem alle disse budskaber løber der en rød tråd om Den Gyldne Regel, menneskeligt broderskab og Guds faderskab.

Der er stærke begrundelser for, hvorfor én Skaber har sendt mennesket en række budbringere. Ligesom børnehavebarnet ikke er modent til aritmetik, således var også mennesker på Jesu tid langt fra rede til at fatte én verden. På den tid havde hurtige kommunikationsmidler ikke bragt nationerne ansigt til ansigt. Som betingelserne ændrer sig må religionen ligeledes tilpasses.

Hvordan kan Gud motivere, inspirere og lede os? Vi ved ikke af os selv, hvad Gud er. Hvordan kan Han udtrykke sit ønske til menneskene? Bahá'ier ved, at dette kun kan formidles gennem en stedfortræder, en man henviser til som profeten eller Guds manifestation. Mange af kapitlerne i denne bog er viet indflydelsen og magten hos manifestationen, der udgør leddet mellem Gud og mennesket.

Disse læresætninger kan bedre forstås i lyset af en kort indføring i bahá'í-religionens historie. Det bør ikke forbavse nogen, at dens oprindelse ikke blev vidt og bredt forkyndt i verden. Jesus var ikke den store overskrift på sin tid. H. G. Wells har gjort den korrekte iagttagelse, at indledningen til religiøs fornyelse "aldrig er iøjnefaldende". Den 23. maj 1844 forkyndte en ung perser, der var

femogtyve år gammel og blev kendt som Báb, sin mission. Den mission var at berede vejen for den "Som Gud vil manifestere" og at indføre visse livsvigtige reformer. Alt eftersom Hans tilhængere voksede i antal, blev det muslimske præsteskab opskræmt. Efter blot seks års forkyndelse, blev Han offentligt henrettet som martyr efter dette præsteskabs ordre. Men Hans mission var fuldbyrdet. Ligesom Johannes Døberen beredte hjerter og sind for Jesu komme, således åbnede Báb vejen for Bahá'u'lláhs komme.

Født i en velhavende familie i Iran 1817 forventedes det, at Bahá'u'lláh ville følge sin fader, der tjente som minister under shahen. Dette tilbud afslog Han. Medens Han var barn, var Hans overordentlige klogskab og venlighed påfaldende. Han antog Bábs lære og var frygtløs overfor følgerne. Katastrofale resultater fulgte efter: bastonnade, konfiskering af Hans ejendom, mange års fængsel og landsforvisning.

I 1863, lige før Hans landsforvisning fra Bagdad til Konstantinopel, oplyste Han sine tilhængere om, at Han var den, hvis komme Báb og alle profeterne havde forudsagt. Denne forbløffende sandhed var strømmet ind i Ham på et tidspunkt med store fysiske lidelser. Hans tilhængere hilste disse nyheder med overvældende glæde. Mange højtstående indbefattet Bagdads guvernør kom for at vise deres respekt for denne fange før Hans afrejse. Til slut blev Han, for at isolere Bahá'u'lláh fra folket, der var blevet så voldsomt tiltrukket af Ham og Hans Budskab, indespærret i den frygtede fængselsby 'Akká i Palæstina. For et stykke tid var Han af tykke mure spærret ude fra det udendørsliv, som Han elskede så højt. Han gik bort i 1892, efter at have vundet mange menneskers kærlighed og beundring.

Landflygtighed og fængsel havde ikke standset Bahá'u'lláhs pen. Han skrev lange breve til den vestlige verdens regenter, hvori Han indtrængende bad dem om at slå ind på fredens vej. Han skrev mange bøger, der dækker utallige emner. Da Han betragtede religion som en holdning overfor Gud, der genspejles i det daglige liv, dækker Hans skrifter mange emner: etik og moral, tro på Gud, forhold mellem mennesker, bøn og meditation, en fortolkning af tidligere religiøse læresætninger og profetier om fremtiden, politik og økonomi, uddannelse og forholdet mellem racer. Blandt de mest kendte af Hans bøger, der er oversat til engelsk, er *Gleanings from the Writings of Bahá'u'lláh*, *The Hidden Words*, *Prayers and Meditations by Bahá'u'lláh*, *Epistle to the Son of the Wolf* og *Kitáb-i-Íqán (Book of Certitude)*. Skønt det krav bahá'ier stiller på Bahá'u'lláhs vegne er forbløffende - Den Lovede for alle tider, Sandhedens Ånd forudsagt af Jesus - understøtter Hans ophøjede budskab i disse skrifter fordringen.

Fra 1892 til 1921 virkede Hans ældste søn, 'Abdu'l-Bahá, som Hans udpegede fortolker af den nye tro. Denne tro blev introduceret i De Forenede Stater 1893 ved Verdensreligionernes Konference under verdensudstillingen i Chicago. 'Abdu'l-Bahá besøgte dette land i 1912 og forkyndte Bahá'u'lláhs budskab fra kyst til kyst på en historisk foredragsturne. 'Abdu'l-Bahás testamente udpegede hans dattersøn, Shoghi Effendi som troens beskytter, hvilket pålagde ham at opretholde lærens renhed, enheden blandt bahá'ier og at igangsætte udviklingen af den administrative orden såvel som at sprede bahá'í-budskabet til alle dele af verden. Ved tidspunktet for hans bortgang i 1957 var syvogtyve personer, kendt som bahá'í-troens Hænder, af Shoghi Effendi blevet udpeget til at videreføre det forenede undervisningsarbejde og beskytte troens interesser. I kraft af deres bestræbelser blev det første Retfærdighedens Hus valgt i 1963 af de seksoghalvtreds nationale åndelige råd (de nationalt valgte administrative organer) der eksisterede på den tid, i overensstemmelse med anvisninger i Bahá'u'lláhs skrifter om valg af denne høje institution i bahá'í-troen.

"Nogle Besvarede Spørgsmål" fremsætter en opfordring til en uafhængig udforskning af sandheden. Et overblik over indholdsfortegnelsen vil vise den logiske rækkefølge i bogen og dens vide omfang. Første del beskæftiger sig med "Profeternes indflydelse på menneskeheds udvikling". Grundlæggende opfattelser overvejes i lyset af fornuften. Begyndende med et essay om

universel lov, som den forefindes i naturen, når læseren frem til beviserne for selve Guds eksistens, og derefter bliver han gjort bekendt med behovet for en guddommelig opdrager. En del af disse lærere, hvor Abraham er den første, betragtes ud fra deres opnåelser. Fra sådanne væsener stammer menneskets eneste sande rigdom.

Eftersom denne bog muligvis oprindelig var beregnet for vesterlandsk tankegang, handler anden del om kristne emner, der i vor tid kræver forklaring. Inden for moderne kristendom møder den rationelle tanke mange forhindringer, herunder religiøs symbolisme, opfattelsen af Helligånden og "genkomst" eller Kristi andet komme. I tredje del bliver vi indført i rationelle forklaringer om det lidet forståede væsen, profeten. I virkeligheden er det alene gennem Ham, at Gud med sikkerhed kan tale til store menneskegrupper på en og samme tid. Fjerde del omtaler på den anden side områder ved den almindelige menneskelige skabning, der atter kun er forstået i ringe grad. Her findes rig mulighed til afdækning af, hvem mennesket er, og hvor han bevæger sig hen. Femte del afslutter bogen og omfatter "Forskellige emner". De forskelligartede emner må genspejle de bredeste interesser hos læserne. Hvad enten det drejer sig om praktiske spørgsmål som strejker eller panteismens teorier er svarene overbevisende.

Denne bog vil tale til menneskets fornuft snarere end til hans følelser. Samtidig med at den giver oplysning til tænkeren med den religiøse baggrund, vil den vise sig at være ansporende for agnostikeren og ateisten. Dens kapitler lægger vægt på menneskets personlige overbevisning, snarere end på hans sociale adfærd. Bahá'í-troen appellerer imidlertid både til fornuften og til følelsen. Det er både en personlig og en social religion. Den kendsgerning at religion her overvejes rationelt og personligt vidner om den særskilte interesse hos en, der spørger på et givet tidspunkt. "Nogle Besvarede Spørgsmål" udgør svarene til spørgsmål stillet til 'Abdu'l-Bahá af Laura Clifford Barney under hendes talrige besøg i 'Akká. Dette forklarer hun i sin egen introduktion.

FORLÆGGERENS FORORD TIL 1964 UDGAVEN

Vedrørende de spørgsmål, der undertiden er opstået omkring "Nogle Besvarede Spørgsmål", og hvorledes den blev skrevet, har Laura Clifford Barney, den deltager i samtalerne, der modtog svarene fra 'Abdu'l-Bahá, gjort forlæggeren bekendt med de følgende kendsgerninger:

Samtalerne mellem 'Abdu'l-Bahá og Laura Clifford Barney fandt sted i de vanskelige år fra 1904-1906, da han var indespærret i byen 'Akká af den tyrkiske regering og kun måtte modtage få besøgende. På den tid blev han bestandig truet med at blive overført til et øde ørkenfængsel.

Som den, der bragte samtalerne i stand, sørgede miss Barney for, at en af 'Abdu'l-Bahás svigersønner eller en af de fremtrædende persere i hans sekretariat i den periode var til stede under samtalen for at sikre den nøjagtige nedskrivning af hans svar på de spørgsmål, der blev stillet ham. 'Abdu'l-Bahá læste siden hen nedskrivningen, ændrede undertiden et ord eller en linie med sin rørpen, hvorefter han signerede og stemplede dem alle med sit segl. Senere blev de oversat til engelsk af miss Barney. Den originale persiske tekst er i dag en del af bahá'í-arkiverne i Haifa. Som en tilføjelse til kommentarerne om denne bog henvises til Shoghi Effendis udtalelser i "God Passes By" s. 107, 268, 305 og 383.

'Abdu'l-Bahá blev endelig frigivet i 1908 efter revolutionen i det ottomanske kejserrige og sultanens afsættelse. Få år senere rejste han til Egypten, Europa og Nordamerika, hvor han traf mennesker fra alle religiøse retninger og sociale rangklasser, mødtes med fremtrædende personligheder og talte til forsamlinger i templer, universiteter, religiøse centre og missioner, såvel som i gæstfri hjem og forsamlinger.

FORFATTERENS FORORD TIL FØRSTE UDGAVE

“Jeg har skænket dig mine trætte stunder,” det var ‘Abdu’l-Bahás ord, da han rejste sig fra bordet efter at have besvaret et af mine spørgsmål.

Som det var den dag, således fortsatte det; mellem arbejdstimerne blev hans træthed lindret gennem fornyet aktivitet, undertiden var han i stand til at tale i lang tid, men ofte blev han, selv om emnet måtte kræve mere tid, kaldt bort efter kort tids forløb. Så ville der atter gå dage og uger, hvor han ingen mulighed havde for at belære mig. Men jeg kunne sagtens være tålmodig, for jeg havde altid den større lære foran mig – læren i hans personlige liv.

Under mine mange besøg i ‘Akká blev disse svar nedskrevet på persisk, medens ‘Abdu’l-Bahá talte, ikke med henblik på offentliggørelse, men ganske enkelt for at jeg kunne have dem til fremtidigt studium.

Først måtte de tilpasses tolkens mundtlige oversættelse, og senere, da jeg havde fået et overfladisk kendskab til persisk, til mit begrænsede ordforråd. Herfra stammer gentagelser af billeder og udtryk, for der er ingen, der i så vid udstrækning behersker at udtrykke sig fyldestgørende som ‘Abdu’l-Bahá. Under disse lektioner er han læreren, der tilpasser sig eleven og ikke taleren eller digteren.

Denne bog fremlægger kun visse områder af bahá’í-troen, der er universel i sit budskab, og som for hver spørger har det svar, der passer for hans særlige udvikling og behov.

I mit tilfælde blev læresætningerne forenklet for at tilpasse dem min rudimentære viden, og de er derfor på ingen måde udtømmende og fuldstændige, således som indholdsfortegnelsen måtte foregive – idet indholdsfortegnelsen kun er føjet til for at angive de emner, der behandles. Men jeg tror, at det der har været af så stor værdi for mig også vil være til nytte for andre, eftersom alle mennesker, trods deres forskelligartethed, er enige i deres søgen efter virkeligheden. Derfor har jeg bedt ‘Abdu’l-Bahá om tilladelse til at offentliggøre disse taler. Oprindeligt blev de ikke givet i nogen særlig rækkefølge, men er nu groft klassificeret af hensyn til læseren. Den persiske tekst er nøje fulgt, undertiden oven i købet på bekostning af den engelske, idet der er foretaget nogle få ændringer i oversættelsen, udelukkende hvor den bogstavelige mening syntes at være for indviklet eller dunkel, og de indskudte ord, for at gøre meningen klarere, er ikke på nogen måde ment som et ønske om at undgå de ofte forekommende afbrydelser i tankegangen gennem tekniske og forklarende vink. Mange af de persiske og arabiske navne er ligeledes skrevet i deres simpleste form, uden at anvende et strengt videnskabeligt system, der ville forvirre den almindelige læser.

Laura Clifford Barney

Indholdsfortegnelse

FØRSTE DEL

OM PROFETERNES INDFLYDELSE PÅ MENNESKEHEDENS UDVIKLING

	side
Kap. 1. Naturen styres af en universel lov	
2. Vidnesbyrd og tegn på Guds eksistens	
3. Behovet for en opdrager	
4. Abraham	
5. Moses	
6. Kristus	
7. Muhamed	
8. Báb	
9. Bahá’u’lláh	
10. Traditionelle beviser belyst ved eksempler fra Daniels Bog	

11. Kommentar til det elvte kapitel af Johannes' Åbenbaring	
12. Kommentar til det elvte kapitel af Esajas' Bog	
13. Kommentar til det tolvte kapitel af Johannes' Åbenbaring	
14. Åndelige beviser	
15. Sand rigdom	

2. DEL NOGLE KRISTNE EMNER

side

Kap. 16. Ydre former og symboler må anvendes for at udtrykke intellektuelle begreber	
17. Kristi fødsel	
18. Kristi storhed skyldes Hans fuldkommenheder	
19. Kristi dåb	
20. Dåbens nødvendighed	
21. Brødets og vinens symbolik	
22. Mirakler	
23. Kristi opstandelse	
24. Helligåndens nedstigning på apostlene	
25. Helligånden	
26. Kristi genkomst og dommedag	
27. Treenigheden	
28. Forklaring af Johannesevangeliets kapitel 17, vers 5	
29. Forklaring på Paulus' 1. Korintherbrev, kapitel 15, vers 22	
30. Adam og Eva	
31. Forklaring på bespottelsen af Helligånden	
32. Forklaring på verset: "Thi mange er kaldet, men få er udvalgt"	
33. "Genkomsten" som profeterne har omtalt	
34. Peters trosbekendelse	
35. Prædestination	

TREDIE DEL OM EVNERNE OG VILKÅRENE FOR GUDS MANIFESTATIONER

side

Kap. 36. De fem åndelige aspekter	
37. Guddommen kan kun forstås igennem de guddommelige manifestationer	
38. De guddommelige manifestationers tre stader	
39. De guddommelige manifestationers menneskelige vilkår og åndelige vilkår	
40. De Guddommelige budbringers kundskab	
41. De universelle epoker	
42. De Guddommelige manifestationers kraft og indflydelse	
43. To slags profeter	
44. Forklaring på de irettesættelser Gud har rettet mod profeterne	
45. Forklaring på verset i <i>Kitáb-i-Aqdas</i> : "Guds sags dæmringssted, har ingen jævnbyrdig i Den Største Ufejlbarlighed"	

FJERDE DEL
MENNESKETS OPRINDELSE, EVNER OG BETINGELSER

side

Kap. 46. Arternes oprindelse	
47. Universet er uden begyndelse – menneskets oprindelse	
48. Forskellen der består mellem mennesket og dyret	
49. Menneskeslægtens vækst og udvikling	
50. Åndelige beviser på menneskets oprindelse	
51. Menneskets sjæl og bevidsthed har eksisteret fra begyndelsen	
52. Åndens tilstedeværelse i legemet	
53. Forholdet mellem Gud og skabningen	
54. Om den menneskelige ånds tilblivelse igennem Gud	
55. Sjæl, ånd og bevidsthed	
56. De fysiske evner og de åndelige evner	
57. Årsagerne til forskellene i menneskets karakter	
58. Menneskets viden i forhold til de guddommelige manifestationers viden	
59. Menneskets kundskab om Gud	
60. Sjælens udødelighed – (I)	
61. Sjælens udødelighed – (II)	
62. Fuldkommenheder har ingen grænser	
63. Menneskets udvikling i den anden verden	
64. Menneskets tilstand og udvikling efter døden	
65. Forklaring på et vers i <i>Kitáb-i-Aqdas</i>	
66. Den rationelle sjæls eksistens efter legemets død (I)	
Børns udødelighed (II)	
67. Evtigt liv og adgang til Guds Rige	
68. Skæbne	
69. Stjernernes indflydelse	
70. Fri vilje	
71. Visioner og forbindelse med ånder	
72. Helbredelse ved åndelige midler	
73. Helbredelse ved materielle midler	

FEMTE DEL
FORSKELLIGE EMNER

side

Kap. 74. Det ondes ikke-eksistens	
75. Der er to slags plager	
76. Guds retfærdighed og nåde	
77. Den rette måde at behandle forbrydere	
78. Strejker	
79. Den ydre verdens virkelighed	
80. Sand før-eksistens	
81. Reinkarnation	
82. Panteisme	
83. De fire metoder at erhverve sig kundskab på	

84. Nødvendigheden af at følge de guddommelige manifestationers læresætninger

1. DEL
OM PROFETERNES INDFLYDELSE PÅ MENNESKEHEDENS UDVIKLING

KAP. 1 NATUREN STYRES AF EN UNIVERSEL LOV.

Naturen er den tilstand, den virkelighed, der udadtil består i liv og død – eller med andre ord i alle tings sammensætning eller opløsning.

Denne natur er underkastet en fuldkommen organisation, bestemte love, en fuldstændig orden og en færdig plan, som den aldrig vil afvige fra. Og det i en sådan grad, at man ved nøje og omhyggelig iagttagelse af alt, lige fra det mindste usynlige atom til de store legemer i tilværelsens verden som solen eller de andre store stjerner og lysende sfærer – hvad enten man betragter deres indbyrdes orden eller stilling i forhold til hinanden, deres form eller deres bevægelse, vil opdage, at de alle indordner sig under den højeste grad af organisation og er underkastet en lov, som de aldrig vil afvige fra.

Men når man betragter selve naturen, opdager man, at den hverken har intelligens eller vilje. Det er for eksempel ildens egenskab at brænde, og den brænder uden vilje eller intelligens. Vandets egenskab er, at det er flydende, det flyder uden vilje eller intelligens. Solens egenskab er udstråling, den skinner uden vilje eller intelligens. Dampens egenskab er at stige til vejrs, den stiger opad uden vilje eller intelligens. Det er således klart, at alle tingenes naturlige bevægelser er ufrivillige. Der er frivillige bevægelser hos dyret, men først og fremmest hos mennesket. Mennesket er i stand til at afvige fra naturen og modarbejde den, fordi det erfarer tingenes beskaffenhed og derigennem kan beherske naturens kræfter. Alle de opfindelser, det har gjort, skyldes erfaring om tingenes beskaffenhed. For eksempel opfandt mennesket telegrafien, der er forbindelsesmidlet mellem Østen og Vesten. Det er således øjensynligt, at mennesket hersker over naturen.

Når man nu betragter sådanne organisationer, indbyrdes forhold og love, kan man da sige, at alt dette skyldes naturens virke, selv om naturen hverken har intelligens eller erkendelsesevne? Hvis ikke det er tilfældet, bliver det indlysende, at denne natur, der hverken har erkendelsesevne eller intelligens, er i Den Almægtige Guds hånd. Han som er Herskeren over naturens verden, hvad Han end ønsker, det lader Han naturen åbenbare.

En af de ting, der forekommer i tilværelsens verden, og som er en forudsætning i naturen, er menneskeligt liv. Set ud fra dette synspunkt er mennesket grenen, naturen roden; kan viljen, intelligensen og de fuldkommenheder, der eksisterer i grenen, da mangle i roden?

Det er derfor indlysende, at naturen i sit inderste væsen er underlagt magten i Guds hånd, Han, som er Den Evigt Almægtige. Han fastholder naturen inden for nøjagtige regler og love og hersker over den.¹

KAP. 2 VIDNESBYRD OG TEGN PÅ GUDS EKSISTENS.

Et vidnesbyrd og tegn på Guds eksistens er den kendsgerning, at mennesket ikke skabte sig selv. Nej, den, der har skabt og formet ham, er en anden end ham selv.

Det er givet og indiskutabelt, at menneskets skaber ikke er mennesket lig, eftersom en magtesløs skabning ikke kan skabe et andet væsen. Skaberen må besidde alle fuldkommenheder for at kunne skabe.

Kan skabningen være fuldkommen og skaberen ufuldkommen? Kan et billede være et

¹Om begrebet Gud jvf. "Guddommen kan kun forstås gennem de guddommelige manifestationer" kap. 37, og "Menneskets kundskab om Gud" kap. 59.

Læseren vil se, at bahá'í-læren ikke har en antropomorf opfattelse af Gud, og at den symbolske betydning omhyggeligt forklares, hvis den sædvanlige terminologi benyttes.

mesterværk og maleren ufuldkommen i sin kunst? Nej, for det er hans kunst og hans skaberværk. Ydermere kan billedet ikke være maleren lig, thi ellers ville maleriet have skabt sig selv. Hvor fuldkomment billedet end må være, så er det i højeste grad ufuldkomment sammenlignet med maleren.

Det timelige er kilden til ufuldkommenhederne. Gud er kilden til fuldkommenhederne. Den timelige verdens ufuldkommenheder er i sig selv et bevis på Guds fuldkommenheder.

Når man for eksempel betragter et menneske, ser man, at det er svagt. Denne svaghed hos skabningen er et bevis på Den Evige, Almægtiges kraft; thi hvis der ikke var nogen kraft, kunne man ikke forestille sig svaghed. Derfor er skabningens svaghed et bevis på Guds kraft; thi hvis der ikke var styrke, kunne der ikke være svaghed. Derfor bliver det ud fra denne svaghed klargjort, at der findes styrke i verden. Ligeså findes der i den timelige verden fattigdom, altså må der nødvendigvis findes rigdom, eftersom fattigdom er åbenbar i verden. I den timelige verden er der uvidenhed. Derfor må der nødvendigvis eksistere viden, eftersom der findes uvidenhed; hvis der ikke var viden, ville der heller ikke være uvidenhed. Uvidenhed er fravær af kundskab, og hvis der ikke var nogen eksistens, ville man ikke kunne forestille sig ikke-eksistens.

Det er sikkert, at hele den skabte verden er underkastet en lov og regel, hvorfra den aldrig kan afvige. Selv mennesket er tvunget til at underkaste sig død, søvn og andre betingelser – det vil sige, at mennesket i visse tilfælde ledes, og dette væsen, der ledes, må nødvendigvis have en, der leder det. Eftersom et af de skabte væseners kendetegn er afhængighed, og da denne afhængighed er en afgørende nødvendighed, må der være et uafhængigt væsen, hvis uafhængighed er afgørende.

På samme måde kan man ud fra et sygt menneske fatte, at der må være et sundt menneske, for hvis der ikke fandtes sundhed, kunne dets sygdom ikke påvises.

Derfor ved man, at der findes en Evig Almægtig Skaber, der besidder alle fuldkommenheder; for hvis Han ikke besad disse fuldkommenheder, måtte Han være som sin skabning.

I hele den timelige verden gør det samme sig gældende; den mindste skabte ting beviser, at der er en skaber. For eksempel beviser dette stykke brød, at det har en skaber.

Lovet være Gud! Den mindste forandring, der frembringes i selv den mindste tings struktur, beviser, at der eksisterer en skaber: Kan da dette store univers, der er uendeligt, have skabt sig selv og være blevet til ved materiens og elementernes virke? Hvilken ejendommelig fejltagelse er ikke en sådan antagelse!

Disse indlysende argumenter er anført for svage sjæle; men hvis den indre modtagelighed er åben, bliver hundrede tusinde klare vidnesbyrd synlige. Når mennesket således føler den iboende ånd, behøver det ingen argumenter for sin eksistens; men for dem, der er berøvet åndens nådegave, er det nødvendigt at anføre ydre argumenter.

KAP. 3 BEHOVET FOR EN OPDRAGER.

Betragter vi tilværelsen, vil vi se, at såvel mineral-, plante- og dyreriget som mennesket behøver en opdrager.

Hvis jorden ikke dyrkes, bliver den til et vildnis, hvor der gror unyttigt ukrudt; men hvis der kommer en og dyrker jorden, frembringer den afgrøder, der giver næring til levende skabninger. Det er derfor indlysende, at jorden har behov for at blive dyrket af bonden. Tænk på træerne: Hvis de overlades til sig selv, bliver de ufrugtbare, og uden frugter er de nytteløse; men hvis de bliver plejet af gartneren, bliver disse guldne træer frugtbare, og gennem kultivering, befrugtning og podning yder de træer, der før gav bitre frugter, nu søde frugter. Dette er rationelle beviser. I denne tidsalder har verdens folk behov for logiske argumenter.

Det tilsvarende gør sig gældende med hensyn til dyr: Læg mærke til at dyret, når det dresseres, bliver tamt. Ligeledes bliver mennesket dyrisk, hvis det ikke opdrages, og ydermere kommer det på et lavere udviklingsstrin end et dyr, hvis det overlades til naturens styrelse, hvorimod mennesket bliver en engel, hvis det opdrages. Størsteparten af dyrene fortærer ikke deres egen art, medens mennesket – heriblandt negre i Centralafrika – dræber og fortærer hinanden.

Tænk over at det er opdragelse, der bringer Øst og Vest under menneskets autoritet. Det er opdragelse, der skaber vidunderlige industrier. Det er opdragelse, der betinger strålende videnskab og kunst. Det er opdragelse, der fører til nye opdagelser og love. Hvis der ikke var nogen opdrager, ville der hverken findes velfærd, civilisation, hjælpemidler eller humanitære organisationer. Hvis et menneske efterlades i en ørken, hvor det ikke ser noget andet menneske, vil det utvivlsomt blive et vilddyr. Det skulle da være klart, at det er nødvendigt at have en opdrager.

Men opdragelse kan deles i tre kategorier: Den materielle, den menneskelige og den åndelige opdragelse. Materiel opdragelse angår legemets fremskridt og udvikling, der opnås gennem ernæring, materiel velfærd og komfort. Denne opdragelse er fælles for dyr og mennesker.

Menneskelig opdragelse tilkendegiver civilisation og fremskridt, dvs. regering, administration, social forsorg, handel, kunst og håndværk, videnskab, store opfindelser og opdagelse af fysiske love, hvilke er de væsentlige funktioner, der adskiller mennesket fra dyret.

Guddommelig opdragelse er opdragelse til Guds rige: Den består i at erhverve guddommelige fuldkommenheder, og dette er sand opdragelse, for på dette stadi bliver mennesket midtpunkt for guddommelig velsignelse og åbenbarer disse ord: "Lad os skabe mennesker i vort billede, så de ligner os!"¹ Dette er det højeste mål i den menneskelige verden.

Nu behøver vi en opdrager, der både er en materiel, en menneskelig og en åndelig opdrager, og hvis myndighed er virksom under alle forhold. Hvis nogen derfor siger: "Jeg er i besiddelse af en fuldkommen fatteevne og intelligens, og jeg behøver ikke en sådan opdrager," ville han benægte det, der er klart og indlysende, nøjagtig som et barn ville sige: "Jeg har ikke brug for opdragelse, jeg vil handle i overensstemmelse med min fornuft og min forstand, og på den måde vil jeg opnå livets fuldkommenheder," eller som den blinde ville sige: "Jeg behøver ikke synet, da mange andre blinde lever uden vanskelighed."

Derfor er det enkelt og ligetil, at mennesket har behov for en opdrager; og denne opdrager må være indiskutabel og uimodsigelig fuldkommen i enhver henseende og udmærke sig frem for alle mennesker. Ellers kan han ikke være deres opdrager. Især da han på samme tid skal være deres materielle, menneskelige og åndelige opdrager, dvs. han skal lære mennesker at organisere og gennemføre materielle forehavender og at regulere samfundsordningen med hensyn til oprettelse af samarbejde og gensidig hjælp, således at materielle anliggender kan blive organiseret og sættes i system med henblik på en hvilken som helst situation, der måtte opstå. På samme måde skal han grundlægge menneskelig opdragelse, dvs., at han må udvikle intelligensen og forstanden på en sådan måde, at de kan opnå fuldkommen udvikling, så at kundskab og videnskab forøges, og tingenes virkelighed, de levende væseners gåder og livets egenskaber, vil blive erkendt, så oplæring, opfindelser og love vil blive forbedret dag for dag, og at der af de ting, der fornemmes af sanserne, kan udledes konklusioner, der kan overføres på intellektuelle anliggender.

Han må også indgive åndelig opdragelse, således at intelligens og fatteevne kan gennemtrænge den metafysiske verden og modtage goderne fra Helligåndens lutrende brise og komme i forbindelse med Den Højeste Forsamling. Han må opdrage den menneskelige virkelighed, så den bliver midtpunkt for den guddommelige tilsynekomst i en sådan grad, at Guds navne og egenskaber stråler i genspejlingen af menneskets virkelighed og det hellige vers: "Vi vil skabe mennesker i vort billede, så de ligner os" bliver sandhed.

¹ 1. Mos 1,26

Det er indlysende, at menneskelig evne ikke er i stand til at løse så stor en opgave, og at fornuften alene ikke kunne påtage sig ansvaret for så storslået et kald. Hvorledes kan et eneste menneske uden hjælp og støtte grundlægge så ædelt et bygningsværk? Han må forlade sig på hjælp fra den åndelige og guddommelige magt for at være i stand til at påtage sig dette hverv. En Hellig Sjæl skænker liv til menneskehedens verden, forandrer jordklodens udseende, udvikler intelligensen, genopliver sjæle, lægger grunden til et nyt liv, etablerer grundlaget for en vidunderlig skabelse, organiserer verden, fører nationer og religioner ind under skyggen af det samme banner, befrier mennesket fra en verden af ufuldkommenheder og mangler og beriger ham med trangen og til behovet for naturlige og erhvervede fuldkommenheder. Intet mindre end en guddommelig magt kan med sikkerhed fuldende så stort et værk. Vi burde overveje dette retfærdigt, for dette er retfærdighedens hverv.

En sag, som alle verdens regeringer og folkeslag med al deres magt og med alle deres hære ikke er i stand til at forkynde og sprede, formår én Hellig Sjæl at udføre uden hjælp eller støtte. Kan dette udvirkes gennem menneskelig magt? Nej, i Guds Navn! For eksempel rejste Kristus ene og alene banneret for åndelig fred og retfærdighed, et værk som alle de sejrige regeringer med alle deres hære var ude af stand til at fuldbyrde. Tænk over hvilken skæbne der overgik så mange forskellige kejserriger og folkeslag. Romerriget, Frankrig, Tyskland, Rusland, England osv.; alle blev de samlet under samme telt, dvs., at Kristi tilsynekomst fremkaldte en forening iblandt disse forskellige nationer; nogle af dem blev under indflydelse af kristendommen så stærkt forenede, at de ofrede deres liv og ejendom for hinanden. Efter Konstantin, der var kristendommens forkæmper, opstod der splittelse imellem dem. Det jeg ønsker at fremhæve er, Kristus forenede disse nationer, men efter en tid blev regeringer årsag til uenighed. Det jeg mener er, at Kristus opretholdt en sag, som alle jordens konger ikke var i stand til at rejse. Han forenede de forskellige religioner og tillempede gamle skikke. Tænk på hvilke store uoverensstemmelser, der herskede mellem romerne, grækerne, syrerne, egypterne, fønikerne, israelitterne og andre folkeslag i Europa. Kristus fjernede disse uoverensstemmelser og blev kilden til kærlighed mellem disse samfund. Selv om regeringer efter nogen tid ødelagde denne enhed, blev Kristi værk dog fuldbyrdet.

Derfor må den universelle opdrager på een gang være ikke blot en materiel, men også en menneskelig og åndelig opdrager, og han må besidde en overnaturlig kraft, så han kan opretholde sit stade som guddommelig lærer. Hvis han ikke fremviser en sådan hellig evne, vil han ikke være i stand til at opdrage, thi hvis han er ufuldkommen, hvorledes kan han da skænke fuldendt opdragelse? Hvis han er uvidende, hvorledes kan han da gøre andre vise? Hvis han er uretfærdig, hvordan kan han da gøre andre retfærdige? Hvis han er jordisk, hvorledes kan han da gøre andre himmelske?

Nu må vi retfærdigt overveje: Besad disse guddommelige manifestationer¹, som er åbenbaret, alle disse egenskaber, eller havde de dem ikke? Hvis ikke de havde disse egenskaber og disse fuldkommenheder, var de ikke sande opdragere.

Derfor må det være vor opgave gennem fornuftige argumenter at bevise den profetiske egenskab hos Moses, Kristus og de andre guddommelige manifestationer for de tvivlende. Og de tegn og beviser, vi giver, vil ikke være baseret på traditionelle, men på rationelle argumenter.

Det er nu gennem logiske argumenter blevet bevist, at verden har det største behov for en opdrager, og at dens opdragelse må udvirkes ved en guddommelig magt. Der er ingen tvivl om, at denne hellige kraft skyldes inspiration, og at verden må opdrages ved hjælp af denne magt, der står over al menneskelig magt.

¹ Guddommelige manifestationer er grundlæggerne af religioner. Jvf. "To slags profeter" kap. 43.

KAP. 4 ABRAHAM.

En af dem der besad denne kraft og blev hjulpet af den, var Abraham. Og beviset er, at Han blev født i Mesopotamien ud af en familie, der var uvidende om Guds Enhed. Han satte sig op imod sin egen nation og mod sit folk og selv mod sin egen familie ved at forkaste deres guder. Alene og uden hjælp modstod han en mægtig stamme, et hverv der hverken er enkelt eller ligetil. Det svarer til, at en eller anden i dag gik til et kristent folk, der var tro imod Bibelen, og fornægtede Kristus, eller til det pavelige hof – Gud tilgive mig – og et sådant menneske udtrykte sig voldsomt bespotteligt imod Kristus, i modsætning til folkets opfattelse.

Disse mennesker troede ikke på én Gud, men på mange guder, som de tilskrev mirakler; derfor rejste de sig alle imod ham, og ingen støttede ham undtagen Lot, hans brodersøn, og en eller to andre, der var uden betydning. Til sidst blev han, efter at være bragt i den yderste nød på grund af striden med sine fjender, tvunget til at forlade sit fædreland. I virkeligheden forviste de ham, for at han skulle blive tilintetgjort og ødelagt, og for at der intet spor skulle være efter ham.

Abraham kom da til egnene omkring Det Hellige Land. Hans fjender mente, at hans landflygtighed ville føre til hans undergang og ødelæggelse, da det syntes utænkeligt, at en mand, der var forvist fra sit fædreland, berøvet sine rettigheder og undertrykt fra alle sider, skulle kunne undgå at blive udryddet – om han så var konge. Men Abraham stod fast og udviste overnaturlig styrke; og Gud lod denne landflygtighed blive til evig ære for ham, fordi han oprettede Guds Enhed midt blandt en slægt med mange guder. Eksilet blev årsag til fremskridt for Abrahams efterkommere, og de fik Det Hellige Land. Af denne grund blev Abrahams lære udbredt til fremmede lande; blandt hans efterkommere opstod en Jakob og en Josef, der blev Egyptens hersker. Som følge af hans landflygtighed åbenbares en Moses og en Kristus blandt hans efterkommere, og Hagar kom til syne, der fødte Ismael, blandt hvis efterkommere var Muhamed. Som følge af hans landflygtighed fremtrådte Báb blandt hans efterkommere¹, og Israels profeter taltes blandt Abrahams efterkommere. Og således vil det fortsætte til evig tid. Endelig kom hele Europa og størsteparten af Asien, som følge af hans landflygtighed, under Israels Guds beskyttende skygge. Se hvilken kraft det er, der satte en mand, der var flygtet fra sit land, i stand til at grundlægge en sådan familie, at oprette en sådan tro og forkynde en sådan lære. Kan nogen sige, at dette skete tilfældigt? Vi må være retfærdige; var denne mand en sand opdrager, eller var han det ikke?

Eftersom Abrahams forvisning fra Ur til Aleppo i Syrien frembragte dette resultat, må vi overveje, hvilken virkning Bahá'u'lláhs forvisning under hans mange rejser fra Teheran til Bagdad og derfra til Konstantinopel, Rumelien og Det Hellige Land vil få.

Se, hvilken fuldkommen opdrager Abraham var!

KAP. 5 MOSES.

Moses var i lang tid hyrde i ødemarken. Udefra set var han en mand, der blev opdraget i en tyrannisk husstand og kendt blandt folk som en, der havde begået mord. Han var dybt hadet og foragtet af regeringen og Faraos folk.

Det var sådan et menneske, der befriede en stor nation fra fangenskabets lænker, gjorde dem tilfredse, førte dem ud af Egypten og ledte dem til Det Hellige Land.

Dette folk blev fra den dybeste nedværdigelse løftet op til ærens tinder. De var fanger, de blev

¹ Báb nedstammer fra Muhamed.

frie. De var de mest uvidende af alle folk, de blev de viseste. Som følge af de love Moses gav dem, nåede de et stade, der berettigede dem til at blive æret blandt alle nationer, og deres ry bredte sig til alle lande; og det i en sådan grad, at man i de omliggende nationer, når man ønskede at fremhæve et menneske, sagde "Han er sikkert israelit." Moses indstiftede love og forordninger; dette virkede befordrende på det israelitiske folks liv og ledte dem til den højeste grad af civilisation på den tid.

De opnåede en sådan udvikling, at Grækenlands vise kom for at få kundskab fra Israels lærde mænd. En af dem var Sokrates, der besøgte Syrien og fra Israels børn overtog læren om Guds Enhed og sjælens udødelighed. Efter at være vendt tilbage til Grækenland, forkyndte han denne lære. Senere rejste det græske folk sig til modstand imod ham, beskyldte ham for ugudelighed, anklagede ham for Areopagos og dømte ham til døden ved indtagelse af gift.

Hvorledes kunne nu et menneske, der stammede, der var blevet opdraget i Faraos hus, der var kendt som morder, der af frygt havde holdt sig skjult i lang tid, og som var blevet hyrde – oprette så stor en sag, når jordens viseste filosoffer ikke havde kunnet fremvise en tusindedel af denne indflydelse. Dette er i sandhed et under.

For en mand, der stammede, der end ikke kunne samtale rigtigt, lykkedes det at opretholde denne store tro. Hvis ikke han var blevet bistået af guddommelig kraft, ville han aldrig have været i stand til at udføre dette store hverv. Disse kendsgerninger er uimodsigelige. Videnskabsmænd, græske filosoffer, Roms store mænd, blev berømte i verden, blot fordi de hver især havde specialiseret sig i et enkelt fag. Således blev Galenos og Hippokrates berømte inden for medicin, Aristoteles i logik og tænkning og Platon i etik og teologi. Hvorledes kunne det være, at en hyrde kunne tilegne sig al denne lærdom? Han må utvivlsomt være blevet hjulpet af en almægtig kraft.

Tænk hvilke prøvelser og vanskeligheder der opstår for mennesker. For at forhindre en grusom handling slog Moses en egypter ned og blev derefter kendt som morder; i særdeleshed fordi den mand, han havde dræbt, tilhørte den herskende nation. Derpå flygtede han, og det var efter dette, han blev hævet til en profets stade!

Hvor underfuldt blev han ikke trods sit dårlige ry ledet af en overnaturlig kraft til at indstifte sine store bud og love.

KAP. 6 KRISTUS.

Siden kom Kristus og sagde "Jeg er født af Helligånden." Skønt det i dag er let for de kristne at tro på denne påstand, så var det den gang meget vanskeligt. Ifølge Evangeliets tekst sagde farisæerne: "Er det ikke Jesus, Josefs søn, hvis far og mor vi kender? Hvordan kan han så sige: Jeg er kommet ned fra himlen?"¹

Sagt i korthed, denne mand, der tilsyneladende og i alles øjne var af ringe herkomst, rejste sig i en sådan væld, at han ophævede en religion, der havde varet i femten hundrede år, på et tidspunkt da den ringeste afvigelse fra religionen bragte synderen i fare eller betød hans død. Endvidere var hele verdens moralopfattelse og israeliternes stade på Kristi tid fuldstændig forvirret og ødelagt, og Israel var sunket ned i en tilstand af den største fornædelse, elendighed og trældom. Engang var de blevet taget til fange af kaldæerne og perserne, en anden gang var de blevet nedværdiget til slaveri af assyrerne; dernæst blev de grækernes undersåtter og vasaller, og ved Kristi komme var de behersket og foragtet af romerne.

Dette unge menneske, Kristus, ophævede ved hjælp af en overnaturlig magt den ældgamle mosaiske lov, reformerede den almindelige moralopfattelse og nedlagde endnu en gang grunden til

¹ Joh 6,42.

israelitternes evige forherligelse. Endvidere bragte han det glade budskab til menneskeheden om universel fred og udbredte til fremmede lande den lære, som ikke var bestemt for Israel alene, men var til almen glæde for hele den menneskelige race.

De, der først stræbte efter at rydde ham af vejen, var israelitterne og hans egen slægt. Tilsyneladende overvandt de ham og bragte ham i alvorlig nød. Til sidst kronede de ham med tornekrone og korsfæstede ham. Men medens Kristus tilsyneladende befandt sig i den dybeste elendighed og lidelse, forkyndte han: "Denne Sol vil komme til at stråle, dette Lys vil skinne, min nåde vil omfatte verden, og alle mine fjender vil blive ydmyget." Og som han sagde det, således skete det; thi alle jordens konger har ikke været i stand til at modstå ham. Nej, deres bannere er alle blevet omstyrtet, medens Den Undertryktes banner er blevet rejst til Zenith.

Men dette strider mod alle regler for menneskelig fornuft. Derfor bliver det klart og indlysende, at denne Strålende Skabning var en sand opdrager af menneskeheden, og at han blev hjulpet og bestyrket af guddommelig kraft.

KAP. 7 MUHAMED.

Vi kommer nu til Muhamed. Amerikanere og europæere har hørt en del beretninger om profeten, som de har troet var sande, selv om fortællerne enten var uvidende eller forudindtagne imod ham; de fleste af dem tilhørte præsteskabet; andre var uvidende muslimer, der genfortalte ubekræftede overleveringer om Muhamed, som de i deres uvidenhed troede ville forherlige ham.

Således gjorde nogle forvildede muslimer hans polygami til det centrale i deres lovprisninger, som de betragtede som et under og opfattede som et mirakel; og de fleste europæiske historikere stoler på disse uvidende menneskers fortællinger.

For eksempel sagde en tåbelig mand til en præst, at det sande bevis på storhed er taperhed og blodsudgydelse, og at en af Muhameds tilhængere på een dag havde hugget hovedet af et hundrede mand på slagmarken! Dette forledte præsten til heraf at slutte, at mord er den måde, hvorpå man beviser sin tro på Muhamed. Dette er imidlertid ren indbildning. Muhameds krigstogter var tvært imod altid forsvarshandlinger; et bevis herpå er, at han og hans disciple i 13 år gennemgik de voldsomste forfølgelser i Mekka. I denne periode var de målet for hadets pile; nogle af hans ledsagere blev dræbt og deres ejendele konfiskeret; andre flygtede til fremmede lande. Muhamed selv flygtede midt om natten til Medina efter de voldsomste forfølgelser fra quraishiterne, som til sidst havde besluttet at dræbe ham. Selv da ophørte hans fjender ikke med deres forfølgelser, og hans disciple forfulgte de helt til Abessinien.

Disse arabiske stammer levede i den dybeste råhed og barbari, og i sammenligning med dem var de vilde i Afrika og de vilde indianere i Amerika lige så udviklede som Platon. De vilde i Amerika begraver ikke deres børn levende, som disse arabere begravede deres døtre, samtidig med at de forherligede deres handlinger¹. Således truede mange mænd deres hustruer ved at sige: "Hvis du føder en datter, dræber jeg dig." Helt op i nutiden frygter araberne at få døtre. Endvidere var det en mand tilladt at tage tusinde kvinder, og de fleste mænd havde mere end ti hustruer i deres hus. Når disse stammer førte krig, tog den sejrende stamme den overvundne stammes kvinder og børn til fange og behandlede dem som slaver.

Når en mand, der havde ti hustruer, døde, tog disse kvinders sønner hinandens mødre i besiddelse; og hvis en af sønnerne kastede kappen over sin faders hustrus hoved og råbte: "Denne kvinde er min retmæssige ejendom," blev den ulykkelige kvinde straks hans fange og slave. Han

¹ Baní-Tamím, en af de mest barbariske arabiske stammer, brugte denne afskyelige skik.

kunne gøre med hende, som det passede ham. Han kunne dræbe hende, holde hende fanget i en brønd eller slå, forbande og pine hende, indtil døden udfriede hende. Ifølge arabisk sæd og skik var han hendes herre. Det er klart, at der må have hersket ondskab, skinsyge, had og fjendskab mellem kvinder og børn i en sådan husstand, og det er derfor unødvendigt at udbrede sig om dette emne. Tænk igen på hvorledes disse undertrykte kvinders liv og kår var. Disse arabiske stammer opretholdt desuden livet ved røveri og plyndring, således at de til stadighed deltog i kampe og krige, dræbte hinanden, plyndrede og hærgede hinandens ejendomme, tilfangetog kvinder og børn, som de solgte til fremmede. Hvor ofte hændte det ikke, at en fyrstes sønner og døtre, der tilbragte deres dage i komfort og luksus, måtte imødesee skammens, fattigdommens og fangenskabets morgener. I går var de fyrster, i dag fanger; i går var de smukke damer, i dag slaver.

Muhamed fik den guddommelige åbenbaring blandt disse stammer og efter at have udholdt tretten års forfølgelse fra deres side, flygtede han.¹ Men dette folk hørte ikke op med undertrykkelsen; de sluttede sig sammen for at udrydde ham og alle hans tilhængere. Det var under sådanne omstændigheder, at Muhamed blev tvunget til at gribe til våben. Dette er sandheden; vi er ikke personligt forblindede og ønsker ikke at forsvare ham, men vi er retfærdige, og vi siger, hvad der er retfærdigt. Betragt det med retfærdighed.

Hvis Kristus selv havde levet under lignende omstændigheder blandt så tyranniske og barbariske stammer, og hvis han i tretten år sammen med sine disciple tålmodigt havde udholdt alle disse prøvelser, der kulminerede med flugten fra hans fædreland, hvis disse lovløse stammer alligevel fortsatte med at forfølge ham, at myrde mændene, at røve deres ejendom og tage deres kvinder og børn til fange, hvilken holdning ville Kristus da have indtaget overfor dem? Hvis deres undertrykkelse kun havde ramt ham selv, ville han have tilgivet dem, og en sådan tilgivelse ville have været højst prisværdig; men hvis han havde set, at disse grusomme og blodtørstige mordere ønskede at dræbe, røve og øve uret mod alle disse undertrykte og tage kvinder og børn til fange, er det sikkert og vist, at han ville have beskyttet dem og gjort modstand mod tyrannerne. Hvad kan man da indvende mod Muhameds handling? Er det fordi han ikke sammen med sine tilhængere og deres kvinder og børn underkastede sig disse vilde stammer? At befri disse stammer for deres blodtørst var den største godhed, og at tvinge og tøjle dem var en sand barmhjertighed. De var som et menneske, der i sin hånd holder et giftbæger, der knuses af en ven, da han skal til at drikke, og som han på den måde frelser. Hvis Kristus var blevet stillet overfor lignende omstændigheder, ville Han sikkert med sejrrig styrke have befriet mændene, kvinderne og børnene fra disse blodtørstige ulves kløer.

Muhamed kæmpede aldrig mod de kristne; tværtimod behandlede han dem venligt og gav dem fuldkommen frihed. I Najrán levede der et samfund af kristne, der var under hans varetægt og beskyttelse. Muhamed sagde: "Hvis nogen krænker deres rettigheder, vil jeg selv være hans fjende, og i Guds nærværelse vil jeg fremsætte en anklage imod ham." I de forordninger, som han forkyndte, anføres det tydeligt, at de kristnes og jødernes liv, ejendom og ære er under Guds beskyttelse; og hvis en muslim giftede sig med en kristen kvinde, måtte manden ikke forhindre hende i at gå i kirke eller tvinge hende til at bære slør, og hvis hun døde, skulle han overgive hendes jordiske rester i det kristne præsteskabets varetægt. Hvis de kristne ønskede at bygge en kirke, skulle islam hjælpe dem. I tilfælde af krig mellem islam og dets fjender, skulle de kristne fritages for pligten til at kæmpe, med mindre de af egen fri vilje ønskede at gøre det, til islams forsvar, fordi de var under islams beskyttelse. Men til gengæld for dette privilegium, skulle de hvert år betale en lille sum penge. Endelig er der syv detaljerede love om disse emner, hvoraf nogle eksemplarer stadig findes i Jerusalem. Dette er en absolut kendsgerning og ikke afhængigt af min bekræftelse. Det

¹ Til Medina.

andet Kalifats¹ lov eksisterer stadig i Jerusalem's ortodokse Patriarks varetægt, og herom er der ingen tvivl².

Ikke desto mindre opstod der efter et vist tidsrum, og både på grund af muslimers og kristnes ulovligheder, had og fjendskab mellem dem. Uafhængigt af denne kendsgerning er alle muslimer, kristnes og andres beretninger simpelt hen opdigt, der har deres oprindelse i fanatisme eller uvidenhed, undtagen når de er opstået af fjendskab.

For eksempel siger muslimerne, at Muhamed kløvede månen, og at den faldt ned på bjerget ved Mekka; de tror, at månen er en lille masse, som Muhamed delte i to dele, hvorefter han kastede den ene del på dette bjerg og den anden del på et andet bjerg.

Sådanne fortællinger er ren og skær fanatisme. Ligeledes er de overleveringer, som præsteskræbet citerer, og de tildragelser, som de finder fejlagtige, alle overdrevne, hvis ikke de fuldstændig mangler grundlag.

Kort sagt, Muhamed fremstod i Hijaz ørken på Den Arabiske Halvø, der var en øde, ufrugtbar, sandet og ubeboelig ørken. Nogle egne som Mekka og Medina er umådelig varme; befolkningen er nomader med ørkenboernes sæder og skikke og mangler fuldstændig uddannelse og viden. Muhamed kunne ikke selv læse, og Koranen blev oprindeligt skrevet på skulderblade fra får eller på palmeblade. Disse detaljer antyder vilkårene for det folk, som Muhamed blev sendt til. Det første spørgsmål, han stillede dem, var: "Hvorfor modtog I ikke Mosebøgerne og Evangeliet, og hvorfor tror I ikke på Kristus og Moses?" Denne ytring stillede dem overfor vanskeligheder, og de ræsonnerede som så: "Vore forfædre troede ikke på Mosebøgerne og Evangeliet, sig os hvorfor?" Han svarede "De blev vildledte; I burde afvise dem, der ikke tror på Mosebøgerne og Evangeliet, selvom de er jeres fædre og forfædre."

I et sådant land og midt iblandt så barbariske stammer skabte en ulærd mand en bog, hvori han i en fuldkommen og veltalende stil forklarer de guddommelige egenskaber og fuldkommenheder, Guds budbringers profetskab, de guddommelige love og nogle videnskabelige kendsgerninger.

I er således klar over, at før den nyere tids iagttagelser, det vil sige i løbet af den kristne tidsalders første århundrede og til det femtende århundrede, var alverdens matematikere enige om, at jorden var universets centrum, og at solen bevægede sig. Den berømte astronom³, som var forkæmper for den nye teori, opdagede jordens bevægelse og solens ubevægelighed. Indtil hans tid fulgte alverdens astronomer og filosoffer det ptolemæiske system, og den, der sagde noget imod det, blev betragtet som uvidende. Skønt Pythagoras – og Platon i løbet af den sidste del af deres liv – antog den teori, at solens bevægelse rundt om dyrekredsen i løbet af et år ikke hidrører fra solen, men snarere fra jordens bevægelse rundt om solen, var denne teori blevet fuldstændig glemt, og det ptolemæiske system var blevet accepteret af alle matematikere. Men i Koranen åbenbares der nogle vers, der er i modsætning til det ptolemæiske systems teori. Et af dem er "Solen bevæger sig på et fast sted"⁴, hvilket viser solens faste stilling og dens bevægelse omkring en akse. Igen i et andet vers "Og hver stjerne bevæger sig i sin egen himmel"⁵. Således forklares solens, månens, jordens og andre himmellegemers bevægelse. Da Koranen blev åbenbaret, latterliggjorde alle matematikerne disse udsagn og henførte denne teori til uvidenhed. Selv islams lærde blev tvunget til at bortforklare disse vers, når de så, at de var i modstrid med det vedtagne ptolemæiske system.

Det var først efter den kristne tidsregnings femtende århundrede – næsten ni hundrede år efter Muhamed – at en berømt astronom⁶ gjorde nye iagttagelser og vigtige opdagelser ved hjælp af en

¹ 'Umars.

² Jvf. Jurji Zaydans *Umayyads and Abbasids*. Oversat af D. S. Margoliouth.

³ Kopernicus.

⁴ Koranen, sura 36,37

⁵ Koranen, sura 36,38

⁶ Galilæi.

kikkert, som han havde opfundet. Jordens omdrejning, solens faste stilling og endvidere dens bevægelse rundt om en akse blev opdaget. Det blev klargjort, at Koranens vers var i overensstemmelse med de eksisterende kendsgerninger, og at det ptolemæiske system var en indbildt antagelse.

I korthed, mange orientalske folkeslag er i løbet af 1300 år blevet opdraget under skyggen af Muhameds religion. I middelalderen, medens Europa var nedsunken i barbari, var de arabiske folkeslag jordens øvrige nationer overlegne i lærdom, kunst, matematik, civilisation, regeringsformer og andre videnskaber. Den, der oplyste og opdragede disse arabiske stammer og grundlagde menneskehedens civilisation til fuldkommengørelse af disse forskellige racer, var en ulærd mand, Muhamed. Var dette strålende menneske en fuldkommen opdrager eller var han det ikke? En retfærdig dom er nødvendig.

KAP. 8 BÁB.

Hvad Báb¹ angår – måtte min sjæl være hans offer – så trådte han i sin tidlige ungdom frem og forkyndte sin sag, det vil sige, da han var kommet til det 25. år af sit velsignede liv. Det var almindeligt anerkendt af shiitterne, at han aldrig havde søgt nogen skole og ikke havde tilegnet sig kundskab af nogen lærer. Alle mennesker i Shiraz kan bevidne dette. Ikke desto mindre viste han sig pludselig for folket udrustet med den mest fuldendte lærdom. Skønt han kun var købmand, forbløffede han alle Persiens Ulamaer². Helt alene og på en måde, der overgår vor fatteevne, forsvarede han troen overfor perserne, som er kendt for deres religiøse fanatisme. Denne lysende sjæl rejste sig i en sådan magt og væld, at han rystede grundvolden for religion og moral, for tilstanden, sæderne og skikkene i Persien og indstiftede nye forordninger, nye love og en ny religion. Selv om statens mest fremtrædende personligheder, næsten hele præstestanden samt mænd i offentlige stillinger, rejste sig for at ødelægge og tilintetgøre ham, modstod han dem helt alene og bragte røre i hele Persien.

Mange ulamaer og mænd i offentlige stillinger såvel som andre mennesker ofrede med glæde deres liv for hans sag og ilede mod martyriets skueplads.

Regeringen, nationen, de teologiske doktorer og de fremtrædende personligheder ønskede at slukke hans lys, men de formåede det ikke. Til sidst steg hans måne op, lyset fra hans stjerne strålede frem, hans grundfæstning blev fast forankret, og stedet for hans opstående gry blev lysende klart. Han lod en uoplyst menneskemasse få del i guddommelig opdragelse og fremkaldte forbløffende resultater i persernes moralopfattelse, sæder og samfundsforhold. Han forkyndte det glade budskab om åbenbarelsen af Bahás Sol for sine tilhængere og forberedte dem til troen.

Åbenbarelsen af så vidunderlige tegn og store resultater, den indvirkning det havde på folkets sindelag og i den fremherskende tankegang, oprettelsen af grundlaget for fremskridt og den organisering af principperne for fremgang og velfærd, der gennemførtes af en ung handelsmand, udgør det største bevis for, at han var en fuldendt opdrager. Et retfærdigt menneske vil aldrig tøve i sin overbevisning om dette.

KAP. 9 BAHÁ'U'LLÁH.

¹ Báb betegnes her ved sin titel Hadrat-i-'Alá, Hans Højeste Højhed; men til lettelse for læseren vil vi fortsætte med at betegne ham med det navn, hvorunder han er kendt i hele Europa, det vil sige Báb.

² Islams doktorer i religion.

Bahá'u'lláh fremtrådte på en tid, da det persiske kejserrige var nedsunket i det dybeste mørke og uvidenhed og henfaldet i blind fanatisme.

I Europas historieskrivning har I utvivlsomt læst detaljerede beretninger om persernes moralopfattelse, sæder og tanker i de sidste århundreder. Det er unødvendigt at gentage dem. I korte træk vil vi sige, at Persien var sunket så dybt, at det var med beklagelse, at alle udlændinge så, at dette land, der i fordums tider havde været så ærefuldt og højt civiliseret, nu var blevet så forfaldent, ruineret og fordærvet, og at dets befolkning havde mistet sin værdighed.

Det var på denne tid, at Bahá'u'lláh viste sig. Hans fader var en af ministrene, ikke en Ulama. Som det er kendt af hele Persiens folk, havde Han aldrig studeret i nogen skole, Han havde heller ikke haft forbindelse med ulamaerne eller de lærde mænd. Den tidlige del af Hans liv var meget lykkeligt. Hans venner og bekendte var persere af højeste rang, men ikke lærde mænd.

Så snart Báb åbenbarede sig, sagde Bahá'u'lláh¹: "Dette store menneske er de retfærdiges Herre, og det påhviler alle at tro på ham." Og Han rejste sig for at støtte Báb og gav mange beviser og positive vidnesbyrd om Hans sandhed, til trods for at statsreligionens ulamaer havde tvunget den persiske regering til at sætte sig op imod Ham og modarbejde Ham. De havde ydermere udstedt dekretter med ordrer til massakren, udplyndringen, forfølgelsen og forvisningen af Hans tilhængere. I alle provinserne begyndte de at dræbe, brænde og udplyndre de omvendte, og de overfaldt endog kvinder og børn. Uanset dette stod Bahá'u'lláh op for at forkynde Báb's ord med den største fasthed og energi. Ikke et øjeblik skjulte Han sig, nej, han blandede sig åbenlyst med sine fjender. Han var optaget af at fremsætte vidnesbyrd og beviser og var anerkendt som forkynderen af Guds ord. Under mange omskiftelser ramtes Han af de største ulykker, og hvert øjeblik risikerede Han at lide martyrdøden.

Han blev lagt i lænker og indespærret i et underjordisk fængsel. Hans umådelige besiddelser og hans arv blev røvet og konfiskeret. Han blev forvist fra sted til sted fire gange og fandt ingen ro førend i det "Største Fængsel"².

Til trods for alt dette indstillede han ikke et øjeblik sin forkyndelse om storheden i Guds sag. Han åbenbarede sådanne egenskaber, kundskaber og fuldkommenheder, at Han i den grad blev et under for hele folket i Persien, at hver eneste af de lærde og hver eneste videnskabsmand i Teheran, Bagdad, Konstantinopel, Rumelien ja, selv i 'Akká, der kom Ham nær, altid – hvad enten det var ven eller fjende – fik det mest fuldgyldige og overbevisende svar på et hvilket som helst spørgsmål, der blev forelagt. Det blev gentagne gange anerkendt, at Han var enestående og alene om alle disse fuldkomne evner.

Det hændte ofte, at visse muslimske ulamaer, jødiske rabbinere og kristne mødtes i Bagdad med europæiske lærde i et velsignet møde. Hver af dem havde et spørgsmål at fremlægge, og selv om de afveg fra hinanden på kulturelle områder, fik de alle et tilstrækkeligt og overbevisende svar og trak sig tilbage med tilfredshed. Selv de persiske ulamaer i Karbilá og Najaf valgte en klog mand, som de sendte til Bahá'u'lláh i en bestemt mission; hans navn var Mulla Hasan Amu. Han kom til Den Helliges Tilstedeværelse og fremlagde på ulamaernes vegne en række spørgsmål, som Bahá'u'lláh besvarede. Derpå sagde Hasan Amu: "Uden tøven anerkender og erkender ulamaerne Bahá'u'lláhs kundskab og udmærkelse, og de er enstemmigt overbevist om, at i lærdom har han ingen ligemand eller ligestillet, det er ligeså øjensynligt, at han aldrig har studeret sig til eller erhvervet denne lærdom," men alligevel sagde ulamaerne: "Vi er ikke tilfredse hermed, vi

¹ Jamál-i-Mubárák, Den Velsignede Skønhed, titlen der her er givet til Bahá'u'lláh. Han kaldes også Jamál-i-Qidam, Den Forud Bestående, Den Ældgamle Skønhed. Men vi betegner ham som Bahá'u'lláh, den titel han er kendt under i Vesten.

² Efter først at være forvist til Bagdad, derefter til Konstantinopel, så til Adrianopel, blev han holdt indespærret i 'Akká, "Det Største Fængsel", i året 1869.

anerkender ikke kendsgerninger i hans mission på grundlag af hans visdom og retfærdighed. Derfor beder vi ham vise os et mirakel for at tilfredsstille og berolige vore hjerter.”

Bahá'u'lláh svarede: “Skønt I ingen ret har til at bede om dette, thi Gud skulle prøve sine skabninger, og de skulle ikke prøve Gud, så bifalder og modtager jeg dog denne opfordring. Men Guds Sag er ikke et skuespil, der bliver forevist hver time, og som man hver dag forlanger ny underholdning af. Hvis det forholdt sig således, ville Guds sag blive ren barneleg.

Ulamaerne må derfor samles og enstemmigt vælge et mirakel og skrive, at efter udførelse af dette mirakel, vil de ikke længere tvivle på Mig, og at alle vil anerkende og bevidne sandheden i Min tro. Lad dem forsegle dette papir og bringe det til Mig. Dette må være det vedtagne kriterium: Hvis miraklet finder sted, vil der ikke være nogen tvivl tilbage hos dem – og hvis ikke, skal Vi dømmes for bedrageri.” Den lærde mand Hasan Amu rejste sig og svarede: “Der er ikke mere at sige,” så kyssede han Den Velsignedes knæ, skønt han ikke var en troende, og gik. Han samlede ulamaerne og gav dem det hellige budskab. De rådførte sig med hinanden og sagde: “Denne mand er en troldmand, måske vil han udføre en tryllekunst, og så har vi ikke mere noget at sige.” Ud fra denne overbevisning turde de ikke fremme sagen yderligere¹.

Denne mand, Hasan ‘Amú, omtalte denne sag ved mange møder. Efter at have forladt Karbila tog han til Kirmanshah og Teheran og gav overalt en detaljeret beretning om det, idet han lagde eftertryk på ulamaernes frygt og på, at de havde trukket sig tilbage.

Kort sagt, alle Bahá'u'lláhs modstandere i Orienten anerkendte hans storhed, højhed, kundskab og dyd, og skønt de var hans fjender, omtalte de ham altid som “den navnkundige Bahá'u'lláh”.

På den tid, da dette store Lys pludselig viste sig på Persiens horisont, rejste hele folket, ministrene, ulamaerne og mænd af andre rangklasser sig mod Ham og forfulgte Ham med det største had og erklærede: “Denne mand ønsker at undertrykke og ødelægge religionen, loven, nationen, kejserriget.” Det samme blev sagt om Kristus. Men Bahá'u'lláh modstod dem alle, alene og uden hjælp uden nogensinde at vise den mindste svaghed. Til sidst sagde de: “Så længe denne mand er i Persien, vil der ikke være fred og ro, vi må forvise ham, således at Persien kan vende tilbage til rolige tilstande!”

De fremturede i deres voldelige handlinger mod Ham for at tvinge Ham til at bede om tilladelse til at forlade Persien, idet de troede, at på denne måde ville Hans sandheds lys blive slukket, men resultatet blev lige det modsatte. Sagen udvikledes, og dens flamme blev stærkere. I begyndelsen spredtes den kun i Persien, men Bahá'u'lláhs landsforvisning bevirkede, at troen spredtes til andre lande. Bagefter sagde hans fjender: “Íráq-i-‘Arab² er ikke langt nok borte fra Persien, vi må sende ham til et fjernere rige.” Dette er grunden til, at den persiske regering besluttede at sende Bahá'u'lláh fra Irak til Konstantinopel. Igen viste begivenhederne, at sagen ikke på mindste måde var blevet svækket; endnu engang sagde de: “Konstantinopel er et sted, som mange forskellige racer og mennesker – deriblandt persere – rejser igennem og tager ophold i for kortere tid.” Af denne grund landsforviste perserne ham yderligere til Rumelien; men under hans ophold der styrkedes flammen, og troen højnedes. Til sidst sagde perserne: “Ikke et af disse steder er i sikkerhed imod hans indflydelse, vi må sende ham til et sted, hvor han vil være magtesløs, og hvor hans familie og tilhængere vil komme til at lide alvorlig nød.” Derfor valgte de fængslet i ‘Akká, der i især er bestemt for mordere, tyve og landevejsrøvere, og de sammenlignede ham virkelig med sådanne mennesker. Men Guds magt blev åbenbaret: Hans ord blev forkyndt, og Bahá'u'lláhs storhed blev synlig, thi det var fra dette fængsel og under sådanne omstændigheder, at han fik Persien til at udvikle sig fra et stadium til et andet. Han overvandt alle sine fjender og beviste for dem, at de ikke kunne modstå troen. Hans hellige lære gennemtrængte alle egne, og Hans sag blev grundlagt.

¹ Bahá'u'lláhs gennemskuende dømmekraft i dette tilfælde overvældede hans fjenders ondskab, de var ganske afgjort aldrig blevet enige om hvilket mirakel, de skulle vælge og bede om.

² Det distrikt, hvor Bagdad er beliggende.

I alle dele af Persien rejste Hans fjender sig virkelig imod Ham med det største had. De fængslede, dræbte og pryglede Hans tilhængere, og de brændte og jævned tusinder af boliger med jorden, idet de af al magt stræbte efter at udrydde og knuse Troen. Til trods herfor blev troen lovprist fra det fængsel, hvor der sad mordere, landevejsrøvere og tyve. Hans lære bredte sig til udlandet, og Hans formaninger påvirkede mange af dem, der tidligere havde været de mest hadefulde og gjorde dem til overbeviste troende; selv den persiske regering blev vækket og beklagede det, der var sket på grund af ulamaernes fejltagelser.

Da Bahá'u'lláh kom til dette fængsel i det Hellige Land, forstod de kloge, at det glade budskab, som Gud havde skænket gennem profeternes ord for to eller tre tusinde år siden, igen var åbenbaret, og at Gud var tro mod sit løfte, for nogle af profeterne havde Han åbenbaret, at Hærskarernes Herre skulle manifestere sig i Det Hellige Land. Alle disse løfter blev indfriet, og det er vanskeligt at forstå, hvordan Bahá'u'lláh skulle være blevet tvunget til at forlade Persien og opslå sit telt i det Hellige Land, hvis det ikke havde været på grund af hans fjenders forfølgelse, hans landsforvisning og landflygtighed. Det var hans fjenders hensigt, at hans fængsling fuldstændig skulle ødelægge og tilintetgøre den velsignede sag, men dette fængsel blev i virkeligheden den største hjælp og midlet til sagens udvikling. Bahá'u'lláhs guddommelige ry nåede Østen og Vesten, og strålerne fra Sandhedens Sol oplyste hele verden. Lovet være Gud! Skønt Han var fange blev Hans telt rejst på Karmelsbjerget, og han førte sig frem som en konge. Enhver, ven eller fremmed, der kom i Hans nærværelse, sagde: "Dette er en fyrste, ikke en fange."

Så snart Han kom til dette fængsel, sendte Han gennem den franske ambassadør et brev til Napoleon¹. Hovedpunktet i det var: "Spørg, hvad Vor forbrydelse er, og hvorfor Vi er indespærret i dette fængsel og dette fangehul." Napoleon svarede ikke. Så udfærdigedes et nyt brev, som indeholdes i *Súriy-i-Haykal*². Essensen af det er: "O, Napoleon, da du ikke har lyttet til Min forkyndelse, og da du ikke har besvaret den, vil dit rige inden længe blive taget fra dig, og du vil blive fuldstændig udslettet" Dette brev blev sendt til Napoleon pr. post ved Cesar Ketafagoos³ mellemkomst, der var kendt af alle, der fulgte Bahá'u'lláh i landflygtigheden. Disse advarende ord nåede ud i hele Persien, for det var på den tid, at *Kitáb-i-Haykal* blev udbredt i Persien, og dette brev indeholdtes i denne bog. Dette skete i 1869 A. D., og da *Súriy-i-Haykal* var blevet sendt rundt i Persien og Indien og befandt sig i alle de troendes eje, ventede de på at se, hvad der ville ske. Ikke længe efter i året 1870 A. D., brød krigen mellem Frankrig og Tyskland ud, og skønt ingen på dette tidspunkt ventede Tysklands sejr, blev Napoleon besejret og vanæret; han overgav sig til sine fjender, og hans ære blev forvandlet til dyb fornedrelse.

Epistler blev sendt til andre konger, og blandt disse var et brev til Hans Majestæt Násiri'd-Dín Sháh. I dette brev sagde Bahá'u'lláh: "Tilkald mig, saml ulamaerne og bed om beviser og argumenter, således at sandheden og falskheden kan blive kendt." Hans Majestæt Násiri'd-Dín Sháh sendte den velsignede epistel til ulamaerne og foreslog dem, at de skulle påtage sig dette hverv, men de vovede det ikke. Så opfordrede han syv af de mest berømte blandt dem til at skrive et svar på udfordringen. Efter nogen tid sendte de den velsignede epistel tilbage, idet de sagde: "Denne mand er modstander af religion og shahens fjende." Hans Majestæt shahen af Persien blev meget oprørt og sagde: "Dette er et spørgsmål om beviser og argumenter og om sandhed og falskhed: hvad har det at gøre med fjendskab mod regeringen? Ak! Hvor vi dog respekterede disse ulamaer, som ikke engang kan besvare denne epistel."

Kort sagt, alt hvad der er optegnet i epistlerne til kongerne er sket: Hvis vi fra året 1870 A. D. betragter de begivenheder, der er forekommet, vil vi se, at næsten alt er sket, som det er forudsagt;

¹ Napoleon III.

² Et af Bahá'u'lláhs værker skrevet efter Hans deklARATION.

³ Søn af en fransk konsul i Syrien til hvem Bahá'u'lláh havde et venligt forhold.

kun få ting mangler endnu, der senere vil blive åbenbaret.

Således tillagde også fremmede mennesker og andre sekter, der ikke var troende, Bahá'u'lláh mange vidunderlige ting. Nogle troede, at Han var en helgen, og nogle skrev endog om Ham. En af dem, Siyyid Davúdí, en lærd sunnit fra Bagdad, skrev en kort afhandling, hvori han berettede om nogle af Bahá'u'lláhs overnaturlige gerninger. Selv i dag findes der i alle dele af Østen mennesker, der skønt de ikke tror på Hans åbenbaring dog mener, at Han er en helgen og beretter om mirakler, han skulle have udført.

Lad os resumere: Både hans modstandere og tilhængere, såvel som de, der blev modtaget på Det Hellige Sted, anerkendte og bevidnede Bahá'u'lláhs storhed; selv om de ikke troede på Ham, anerkendte de dog Hans storhed, og så snart de trådte ind på Det Hellige Sted, havde Bahá'u'lláhs nærværelse en sådan indflydelse på de fleste af dem, at de ikke kunne sige et ord; hvor mange gange hændte det ikke, at en af Hans bitreste fjender besluttede ved sig selv: "Jeg vil sige det og det, når jeg står foran ham, og jeg vil diskutere og argumentere på den og den måde med ham"; men når han stod i Den Helliges Nærværelse blev han betaget og forvirret og forblev stum.

Bahá'u'lláh havde aldrig studeret arabisk, Han havde ikke haft en opdrager eller lærer, eller gået i skole. Ikke desto mindre forbavsede og forbløffede Hans veltalenhed og fuldendte form i Hans velsignede udlæggelser på arabisk – såvel som Hans arabiske skrifter – de mest dannede arabiske lærde, og alle erkendte og erklærede, at Hans lige ikke fandtes.

Hvis vi omhyggeligt undersøger Bibelens ord, vil vi se, at den guddommelige manifestation aldrig sagde til dem, der fornægtede Ham: "Jeg er rede til at udføre hvilket mirakel, I end forlanger, og jeg vil underkaste mig en hvilken som helst prøve, I foreslår." Men i epistlen til shahen sagde Bahá'u'lláh klart: "Saml ulamaerne og tilkald Mig, således at vidnesbyrdene og beviserne kan blive klarlagt"¹.

I 50 år trodsede Bahá'u'lláh urokkeligt sine fjender: Alle ønskede at tilintetgøre Ham og forsøgte at ødelægge Ham. Tusind gange planlagde de at korsfæste Ham og ødelægge Ham, og i disse 50 år var Han bestandig i fare.

I dag befinder Persien sig i en sådan tilstand af forfald og ruin, at alle intelligente mennesker, enten det er persere eller udlændinge, som ser tingenes sande tilstand, erkender, at Persiens fremgang, civilisation og genopbygning er afhængig af udbredelsen af denne store personligheds lære og teorier.

Kristus oplærte i sin velsignede tid kun 11 mænd: Den største af dem var Peter, som ikke desto mindre, da han blev prøvet, fornægtede Kristus tre gange. Alligevel trængte Kristi lære senere ud i hele verden. I dag har Bahá'u'lláh opdraget tusinder af sjæle, der truet af sværdet opløftede råbet "*Yá Bahá'u'l-Abhá*"² til den højeste himmel; og i prøvelsens ild blev deres ansigter lysende som guld. Betænk da, hvad der vil ske i fremtiden.

Til slut må vi være retfærdige og anerkende, hvilken opdrager dette Strålende Væsen var, hvilke vidunderlige tegn, der blev åbenbaret af ham, og hvilken kraft og magt, der er blevet virkeliggjort i verden gennem ham.

KAP. 10

TRADITIONELLE BEVISER BELYST VED EKSEMPLER FRA DANIELS BOG.

Lad os i dag tale lidt om beviser. Hvis I var kommet til dette velsignede sted i de dage, da det

¹ Jvf. side 35, note 1. Ved at lægge så stor betydning i dette eksempel om Bahá'u'lláhs sunde sans vil 'Abdu'l-Bahá fremhæve miraklers uanvendelighed som bevis for sandheden om Guds manifestationer, jvf. "Mirakler" kap. 27.

² Et udråb brugt som en trosforkyndelse af bahá'ier, bogstaveligt: "Oh, Herlighed, den mest Herlige".

klare Lys¹ manifesterede sig, hvis I var nået til stedet for Hans nærværelse og havde set Hans strålende skønhed, ville I have forstået, at der ikke fordredes yderligere vidnesbyrd om Hans lære og fuldkommenhed.

Alene ved den ære at være i Hans nærværelse blev mange sjæle overbeviste troende; de behøvede ikke andre tegn. Selv de mennesker, der afviste og hadede Ham bittert, ville, når de havde mødt Ham, bevidne Bahá'u'lláhs storhed og sige: "Dette er et enestående menneske, men det er en skam, at han fremsætter en sådan påstand! Ellers kan man gå ind for alt, hvad han siger."

Men nu, da dette Virkelighedens Lys er gået bort, vil alle have beviser, og vi har derfor påtaget os at fremføre logiske beviser for sandheden i Hans krav. Vi vil anføre endnu et bevis, der i sig selv er tilstrækkeligt for alle retfærdige, og som ingen kan afvise. Det er, at denne strålende skabning lod sin tro opstå fra det "Største Fængsel"²; fra dette fængsel bredte Hans Lys sig til andre lande; Hans ry erobrede verden, og forkyndelsen om Hans herlighed nåede ud til Østen og Vesten; indtil vore dage var noget sådant ikke tidligere hændt.

Hvis der er retfærdighed til, må dette erkendes; men der findes mennesker, der, selv om alverdens beviser blev lagt foran dem, stadig ikke vil dømmes retfærdigt.

Således kunne hverken nationer eller stater med hele deres styrke modstå Ham. Ensom og alene, fængslet og undertrykt – fuldbyrdede Han i sandhed alt, hvad Han ønskede.

Jeg vil ikke omtale Bahá'u'lláhs mirakler, for man vil måske sige, at de er overleveringer, der både kan være sande og fejlagtige, ligesom beretningerne om Kristi mirakler i Evangeliet, der er kommet til os gennem apostlene og ikke fra nogen som helst andre, og som fornægtes af jøderne. Dog, hvis jeg ville omtale Bahá'u'lláhs overnaturlige gerninger, ville de vise sig at være talrige; de anerkendes i Orienten endog af nogle, der er fremmede for troen. Men disse beretninger er ikke afgørende beviser og vidnesbyrd for enhver; tilhøreren ville måske sige, at denne beretning ikke er i overensstemmelse med det, der skete, thi det er velkendt, at flere sekter taler om mirakler, der blev udført af deres stiftere. For eksempel fortæller brahmanerne om mirakler. Ud fra hvilket kriterium kan vi afgøre, om nogle er falske, og at andre er sande? Hvis nogle er legender, er de andre også legender; hvis disse bliver alment godtaget, bliver de andre det også. Følgelig er disse beretninger ikke tilfredsstillende som beviser. Ja, mirakler tjener kun som bevis for den, der er tilskuer, og selv han vil måske betragte dem som trolddom, ikke som mirakler. Man har også fået fortalt ekstraordinære ting om trolddomskunstneres færdigheder.

Kort sagt, jeg mener, at mange vidunderlige ting blev udført af Bahá'u'lláh, men vi omtaler dem ikke, da de ikke har betydning som beviser og vidnesbyrd for alle mennesker på jorden; de er end ikke afgørende beviser for dem, der iagttager dem; de mener måske, at det slet og ret er trolddomskunster.

Endvidere har de fleste af profeternes mirakler, der nævnes, en indre betydning. For eksempel står der skrevet i Evangeliet, at da Kristus led martyrdøden, blev det mørkt, jorden skælvede, templets forhæng blev sønderrevet fra øverst til nederst, og de døde stod op af deres grave. Hvis disse begivenheder havde fundet sted, ville de i sandhed have været forunderlige, og de ville sikkert være blevet optegnet i tidens historieskrivning. Det ville være blevet årsag til megen sindsuro. Soldaterne ville enten have taget Kristus ned fra korset, eller de ville være flygtet. Disse begivenheder er ikke berettet i nogen historiske optegnelser, derfor skal de øjensynlig ikke tages bogstaveligt, men opfattes som havende en indre betydning³.

Det er ikke vort formål at afvise sådanne mirakler, det eneste vi mener er, at de ikke er afgørende beviser, og at de har en indre betydning.

¹ Bahá'u'lláh.

² 'Akká.

³ Jvf. "Mirakler" kap. 22.

Derfor vil vi i dag henvise til forklaringen på de traditionelle beviser, som er i de hellige bøger. Indtil nu er alt, hvad vi har talt om, logiske beviser.

Hvis vi for alvor søger sandheden, burde vi være som den tørstende, brændende sjæl, der ønsker livets vand, som fisken der kæmper for at nå havet, som den lidende der søger den sande læge for at opnå guddommelig helbredelse, som den vildfarne karavane der søger at finde den rette vej, som det fortabte og omflakkende skib der kæmper for at nå frelsens kyst.

Derfor må den søgende være i besiddelse af visse egenskaber. Først og fremmest må han være retfærdig og løsrevet fra alt andet end Gud, hans hjerte må helt være vendt mod den højeste horisont; han må være frigjort for selvets og lidenskabens trældom, thi dette udgør alt sammen hindringer; yderligere må han være i stand til at modstå alle prøvelser. Han må være absolut ren og lutret og uafhængig af kærlighed eller had til jordens beboere. Hvorfor? Fordi hans kærlighed til en person eller en eventuel sag kunne blive en hindring for ham til at erkende sandheden i en anden sag, og på samme måde kunne had hindre ham i at erkende sandheden. Dette er betingelsen for at søge; og en søgende må besidde disse egenskaber. Før han når denne tilstand, er det ikke muligt for ham at nå Virkelighedens Sol.

Lad os vende tilbage til vort emne.

Alle folkeslag i verden venter to manifestationer, der skal vise sig samtidig; alle venter på opfyldelsen af dette løfte. I Bibelen har jøderne løftet om Hærskarernes Herre og Messias; i Evangeliet loves Kristi og Elias' genkomst.

I Muhameds religion findes løftet om Mahdien og Messias, og det samme gælder Zarathustras lære og de andre religioner; men hvis vi beretter om disse ting i enkeltheder, vil det tage for lang tid. Det væsentlige er, at alle har fået løfte om to manifestationer, der vil komme efter hinanden. Det er blevet forudsagt, at ved den tid, hvor disse to manifestationer viser sig, vil jorden blive forvandlet, det jordiske liv vil blive fornyet, og skabningen få en ny klædning. Retfærdighed og næstekærlighed vil gennemtrænge verden, fjendskab og had vil forsvinde, al årsag til splittelse mellem folkeslag, racer og nationer vil forsvinde, og foreningen, overensstemmelsen og sammenholdets oprindelse åbenbare sig. De ligegyldige vil vågne, de blinde vil se, de døve vil høre, de stumme vil tale, de syge vil blive helbredt, de døde vil genopstå. Krig vil blive afløst af fred, fjendskab vil blive besejret gennem kærlighed, årsagen til splid og strid vil blive fuldstændig fjernet, og man vil opnå den sande lykke. Verden vil genspejle det himmelske rige, menneskeverdenen vil blive tronsædet for guddommelighed. Alle nationer vil blive én, alle religioner vil blive forenet, alle mennesker vil blive som én familie og som én slægt. Alle jordens egne vil blive ét, overtroen, der skyldes racer, lande, mennesker, sprog og politik, vil forsvinde, og alle mennesker vil opnå evigt liv i Hærskarernes Herres skygge.

Nu må vi ud fra de hellige bøger bevise, at disse to manifestationer er kommet, og vi må gætte betydningen af profeternes ord, for vi ønsker beviser taget fra de hellige bøger.

For nogle få dage siden fremsatte vi logiske beviser, der fastslog sandheden om disse to manifestationer.

Lad os slutte: I Daniels Bog¹ er der fastsat 70 uger fra genopbygningen af Jerusalem til Kristi martyrium, thi ved Kristi martyrium er opofrelsen fuldbyrdet og alteret ødelagt. Det er en profeti om Kristi manifestation. Disse 70 uger begynder med Jerusalems fornyelse og genopbygning, om hvilket der blev udstedt fire forordninger af tre konger.

Den første blev udstedt af Kyrus i året 536 f.Kr. Dette berettes i det første kapitel i Ezras bog. Den anden forordning, der refererer til Jerusalems genopbygning, er den, der blev givet af Darius af Persien i året 519 f. Kr. Dette er optegnet i sjette kapitel i Ezras bog. Den tredje blev udstedt af Artaxerxes i hans syvende regeringsår 457 f.Kr. Dette er optegnet i syvende kapitel i Ezras bog.

¹ Daniels Bog 9,24.

Den fjerde blev udstedt af Artaxerxes i året 444 f.Kr. Dette er optegnet i det andet kapitel i Nehemias bog.

Men Daniel henviser særlig til den tredje forordning, der blev udstedt i året 457 f.Kr. 70 uger udgør 490 dage. Hver dag er i overensstemmelse med teksten i Den Hellige Bog et år. For i Bibelen siges det: "Herrens dag er et år"¹. Derfor er 490 dage 490 år. Den tredje forordning af Artaxerxes blev udstedt 457 år før Kristi fødsel, og Kristus var, da han led martyrdøden og for til himmels, 33 år. Når I lægger 33 til 457 bliver resultatet 490, hvilket er tiden Daniel forudsagde for Kristi manifestation.

Men i det 25. vers i det 9. kapitel i Daniels Bog, er dette udtrykt på en anden måde som 7 uger og 62 uger; og tilsyneladende afviger dette fra den første udtalelse. Mange er blevet forvirrede ved disse afvigelser, idet de har prøvet at få disse to forklaringer til at stemme overens. Hvordan kan 70 uger være rigtigt det ene sted og 62 uger og 7 uger det andet? Disse to udtalelser stemmer ikke overens.

Men Daniel nævner 2 datoer. En af disse datoer begynder med Artaxerxes' befaling til Ezra om at genopbygge Jerusalem, dette er de 70 uger, der afsluttedes med Kristi himmelfart, da opofrelsen og ofringen ophørte ved hans martyrium.

Den anden periode, der findes i det 26. vers, betyder, at efter afslutningen på genopbygningen af Jerusalem indtil Kristi Himmelfart, er der 62 uger, de syv uger er den tid, det tog at genopbygge Jerusalem, nemlig 49 år: Når I lægger disse 7 uger til de 62 uger, bliver det 69 uger, og i den sidste uge skete Kristi opstandelse. Disse 70 uger er således fuldstændiggjorte, og der er ikke nogen modsigelse.

Da nu Kristi manifestation er blevet bevist ved Daniels profetier, lad os da bevise åbenbarelsen af Bahá'u'lláh og Báb. Indtil i dag har vi kun nævnt logiske beviser, nu skal vi tale om traditionelle beviser.

I Daniels bog, 8. kapitel, vers 13, står der: "Så hørte jeg en af de hellige tale; en anden af de hellige spurgte ham, der talte: "Hvor længe gælder synet om det daglige offer og den ødelæggende forbrydelse og om helligdommen og det herlige land, der overgives til nedtrampning?" Han svarede mig (vers 14): "2300 aftener og morgener! Derefter skal helligdommen få sin ret tilbage"; (vers 17) "Så sagde han til mig: "... synet gælder endetiden." Det vil sige, hvor længe vil denne ulykke, denne ruin, denne fornægtelse og nedværdigelse vare, hvilket igen vil sige, hvornår vil manifestationens morgengry oprinde? Da svarede han "2300 aftener og morgener! Derefter skal helligdommen få sin ret tilbage." Kort sagt, betydningen af dette afsnit er, at han fastsætter 2300 år, thi efter Bibelens tekst er hver dag et år. Således ligger der mellem udstedelsen af Artaxerxes' forordning om at genopbygge Jerusalem til dagen for Kristi fødsel 456 år, og fra Kristi fødsel til dagen for Báb's Manifestation er der 1844 år. Hvis I lægger 456 år til dette tal bliver det 2300 år. Det vil sige, at opfyldelsen af Daniels syn fandt sted i året 1844 A. D., og dette er ifølge den virkelige tekst i Daniels bog året for Báb's manifestation. Læg mærke til hvor klart han bestemmer året for manifestationen; der kunne ikke være nogen tydeligere forudsigelse af en manifestation end dette.

I Matthæus, kapitel 24, 3, vers, udtaler Kristus klart, at Daniel med denne forudsigelse mente dagen for manifestationen, og dette er verset: "Mens han sad på Oliebjerget, kom hans disciple, da de var alene, hen til ham og sagde: "Sig os, hvornår dette skal ske, og hvad der er tegnet på dit komme og verdens ende?" En af de forklaringer, han gav dem som svar, var således, (vers 15): "Når I derfor ser Ødelæggelsens Vederstyggelighed, som der er talt om ved profeten Daniel, stå på hellig grund – den, der læser dette, skal mærke sig det!" Med dette svar henviser han dem til det 8. kapitel i Daniels bog, idet han siger, at enhver, der læser det, vil forstå, at det er den tid, der er talt

¹ Jvf. 4 Mos 14,34.

om. Bemærk hvor klart der tales om Bábs manifestation i Det Gamle Testamente og i Evangeliet.

Lad os da til slut forklare datoen for Bahá'u'lláhs manifestation ud fra Bibelen. Bahá'u'lláhs årstal er beregnet i overensstemmelse med måneår fra Muhameds mission og flugt fra Mekka, thi i Muhameds religion anvendes måneåret som tidsregning, ligesåvel som det er måneåret, der er anvendt angående alle bud om gudsdyrkelse.

I Daniels bog, kapitel 12, vers 6, står der: "Den ene spurgte manden, der var iført en linnedragt, og som svævede over flodens vand: "Hvor længe varer det, før disse underfulde begivenheder får ende?" Så hørte jeg manden, der var iført en linnedragt, og som svævede over flodens vand, sværge ved ham, som lever evigt, idet han løftede begge hænder mod himlen: "Én tid, to tider og en halv tid! Når det hellige folks magt ikke længere bliver knust, hører det alt sammen op.""

Da jeg allerede har forklaret betydningen af en dag, er det ikke nødvendigt med flere forklaringer, men vi vil kort sige, at hver af Faderens dage regnes for et år, og i hvert år er der 12 måneder. Således udgør 3 1/2 år 42 måneder, og 42 måneder 1260 dage. Báb, forløberen for Bahá'u'lláh, åbenbarede sig i året 1260 efter Muhameds flugt fra Mekka efter islams tidsregning.

Derefter siges det i vers 11: "Fra den tid det daglige offer bliver afskaffet og Ødelæggelsens Vederstyggelighed opstillet, går der 1290 dage. Lykkelig den, der holder ud og oplever 1335 dage."

Denne månetidsregning begynder med dagen for forkyndelsen af Profeten Muhamed i landet Hijaz, og det var 3 år efter hans mission, thi i begyndelsen var Muhameds profetstade holdt hemmeligt, og ingen andre end Khadíjah og Ibn Nawfal¹ kendte det. 3 år efter blev det proklameret, og i året 1290 efter forkyndelsen om Muhameds mission forkyndte Bahá'u'lláh sin Manifestation².

KAP. 11

KOMMENTAR TIL DET ELVTE KAPITEL AF JOHANNES' ÅBENBARING.

I begyndelsen af det elvte kapitel af Johannes' Åbenbaring står der skrevet:

"Og jeg fik givet et rør som målestok, og der blev sagt til mig: "Stå op og mål Guds tempel og alteret og dem, der tilbeder ved det.

Men lad templets ydre gård være, og mål den ikke, for den er overladt til hedningerne, og de skal nedtrampe den hellige by i to og fyrretyve måneder.""

Dette rør er et fuldkomment menneske, der lignes ved et rør, og dets lignelse er således: Når et rørs indre er hult og tømt for alt stofligt, frembringer det skønne melodier; og ligesom lyden og melodierne ikke kommer fra røret, men fra fløjtespilleren, der spiller på det, således er det velsignede væsens helliggjorte hjerte frit og tømt for alt undtagen Gud, rent og fritaget for alle menneskelige bindinger, og det er den guddommelige ånds ledsager. Lige meget hvad Han ytrer, så kommer det ikke fra Ham selv, men fra den virkelige fløjtespiller og er en guddommelig inspiration. Derfor lignes Han ved et rør: og det rør er som en stav, det vil sige, at det optræder som en hjælper for enhver, der er afmægtig, og som støtte for menneskelige skabninger. Det er den guddommelige hyrdes stav, hvormed han vogter sin flok og leder den på Himmeriges græsgange.

Derfor står der: "Engelen stod der, idet han sagde: "Stå op og mål Guds tempel og alter og dem, der tilbeder der.""

Det vil sige, sammenlign og mål: at måle er at påvise størrelsesforhold.

¹ Varaqat-Ibn-i-Nawfal, Khadíjahs fætter.

² Året 1290 fra forkyndelsen af Muhameds mission var året 1280 efter hejira eller 1863-1864 i vor æra. Det var på denne tid (april 1864), at Bahá'u'lláh, da Han var ved at forlade Bagdad for at tage til Konstantinopel, erklærede overfor dem, der omgav Ham, at han var den manifestation, der var forudsagt af Báb.

Det er denne forkyndelse bahá'ier fejrer ved Ridván-festen, dette er navnet på den have uden for byen hvor Bahá'u'lláh opholdt sig i 12 dage, og hvor han erklærede sig.

Således sagde engelen: “Sammenlign Guds tempel og alter og dem, som tilbeder der”; det vil sige undersøg, hvorledes deres sande forhold er og se, på hvilket trin og i hvilken tilstand de befinder sig, og hvilke dyder de har, hvilken adfærd de udviser, og hvilke egenskaber de besidder, og gør dig bekendt med mysterierne hos disse hellige sjæle, der bor rene og lutrede i Det Allerselligste.

“Men lad templets ydre gård være, og mål den ikke, for den er overladt til hedningerne.”

I begyndelsen af det syvende århundrede efter Kristus, da Jerusalem blev erobret, blev Det Allerselligste udadtil bevaret: Det vil sige det hus, som Salomo byggede; men uden for Det Allerselligste blev forgården taget og givet til hedningerne. “Og de skal nedtrampe den hellige by i to og fyrretyve måneder.” Det vil sige, at hedningerne skal regere og beherske Jerusalem i to og fyrretyve måneder, hvilket vil sige tolv hundrede og tresindstyve dage; og da hver dag betyder et år, bliver det efter denne beregning tolv hundrede og tresindstyve år, hvilket svarer til varigheden af Koranens periode. Thi i den Hellige Bogs tekst er hver dag et år, således som det siges i det fjerde kapitel af Ezekiels Bog, vers 6: “skal du ... bære Judas skyld i fyrre dage; en dag for hvert år pålægger jeg dig.

Dette profeterer om varigheden af den islamiske gudsorden, da Jerusalem blev trådt under fode, hvilket vil sige, at den blev vanæret. Men Det Allerselligste blev bevaret, overvåget og respekteret indtil år 1260. Disse 1260 år er en profeti om åbenbaringen af Báb “Porten” til Bahá’u’lláh, som fandt sted i året 1260 efter Muhameds hejira, og nu da de tolv hundrede og tres år er forløbet, begynder Jerusalem, Den Hellige By, at opnå velstand, befolkes og blomstre op. Enhver, der så Jerusalem for tres år siden, og som oplever den nu, vil bemærke, hvor folkerig og blomstrende den er blevet, og hvorledes den igen æres.

Dette er den ydre betydning af disse vers fra Johannes’ Åbenbaring; men der er en anden forklaring og en symbolsk mening, der fremgår af det følgende: Guds Lov er opdelt i to dele; den ene er det fundamentale grundlag, der omfatter alle åndelige anliggender, det vil sige angår de åndelige dyder og guddommelige egenskaber; dette ændrer sig ikke: Den er Det Allerselligste, der er essensen af den Lov, der blev givet af Adam, Noah, Abraham, Moses, Kristus, Muhamed, Báb og Bahá’u’lláh, og som varer ved og gælder i alle de profetiske perioder. Den vil aldrig blive ophævet, for det er åndelig og ikke materiel sandhed; det er tro, viden, vished, retfærdighed, fromhed og retsindighed, pålidelighed, kærlighed til Gud, indre fred, renhed, uafhængighed, ydmyghed, sagtomdighed, tålmodighed og udholdenhed. Det betyder at vise barmhjertighed mod de fattige, forsvare de undertrykte, at give til de ulykkelige og opløfte de faldne.

Disse guddommelige egenskaber, disse evige bud vil aldrig blive ophævet, nej, de vil bestå og gælde til evig tid. Disse menneskehedens dyder vil blive fornyet i enhver af de forskellige perioder; thi ved udløbet af hver periode forsvinder Guds åndelige Lov, det vil sige de menneskelige dyder, og kun formen består.

Således forsvandt Guds Lov blandt jøderne ved udløbet af Moses periode, der falder sammen med den kristne åbenbaring, og kun en ydre skal uden ånd blev tilbage. Det Allerselligste forlod deres midte, men Jerusalems forgård, der er det udtryk, der bruges om religionens form, faldt i hedningernes hænder. På samme måde er de fundamentale principper i Kristi religion, som er menneskehedens største dyder, forsvundet, og formen er forblevet i hænderne på gejstligheden og præsterne. Ligeledes er grundlaget for Muhameds religion forsvundet, men formen er forblevet i hænderne på den officielle ulama.

Disse grundlag for Guds religion, som er åndelige, og som er menneskehedens dyder, kan ikke ophæves; de kan ikke tilintetgøres, men er evige og fornyes i hver profets periode.

Den anden del af Guds religion, der angår den materielle verden, og som omfatter faste, bøn, tilbedelsesformer, ægteskab, skilsmisse, ophævelse af slaveri, retshandlinger, handel, erstatninger for mord, vold, tyveri og overlast, denne del af Guds Lov, der angår materielle ting, tillempes og ændres i enhver profetisk periode i overensstemmelse med tidernes behov.

Kort sagt, det, der menes med udtrykket Det Allerhelligste er den åndelige lov, der aldrig vil blive modificeret, forandret eller ophævet, og Den Hellige By betyder den materielle Lov, der kan ophæves; og denne materielle Lov, der beskrives som Den Hellige By, skulle trædes under fode i tolv hundrede og tres år.

“Og jeg vil sætte mine to vidner til at profetere i tolv hundrede og tres dage, klædt i sæk.”¹ Disse to vidner er Muhamed, Guds Budbringer og ‘Alí søn af Abú Tálíb.

I Koranen står der, at Gud talte således til Muhamed, Guds budbringer: “Vi gjorde dig til Vidne, en budbringer af gode nyheder og en advarer.” Det vil sige, vi har indviet dig til at være vidnet, giveren af gode budskaber og den, der medbringer Guds vrede². Med “et vidne” menes der en, ved hvis vidnesbyrd ting kan blive bekræftet. Disse to vidners bud skulle gælde i tolv hundrede og tres dage, idet hver dag angiver et år. Nu var Muhamed roden og ‘Alí grenen, ligesom Moses og Josva. Der står, at de er “klædt i sæk”, hvilket betyder, at de åbenbart skulle være iklædt gamle og ikke nye klæder; med andre ord ville de i begyndelsen ikke besidde nogen ydre glans i folkets øjne; ej heller ville deres sag forekomme ny; thi Muhameds åndelige Lov svarer til Kristi Lov i Evangeliet, og de fleste af hans love med hensyn til materielle ting svarer til lovene i Mosebøgerne. Dette er betydningen af de gamle klæder.

Derefter siges der: “Vidnerne er de to oliventræer og de to lysestager, som står foran jordens Herre.”³ Disse to sjæle sammenlignes med to oliventræer, eftersom alle lamper dengang brændte med olivenolie. Det betyder, at to personer, fra hvem Guds visdoms ånd åbenbares, som er årsag til verdens oplysning, kommer til syne; disse Lys fra Gud skulle skinne og stråle, og derfor sammenlignes de med to lysestager: lysestagen er lysets bolig, og fra den skinner lyset. På samme måde ville ledelsens lys skinne og stråle fra disse oplyste sjæle.

Derefter siges det: “står foran jordens Herre”, hvilket vil sige, at de er i Guds tjeneste og opdrager Guds skabninger, således som det var tilfældet med de barbariske arabiske nomadestammer på den arabiske halvø, som de oplyste på en sådan måde, at de i de dage nåede den højeste form for civilisation, og deres navnkundighed og ry spredtes over hele verden.

“Hvis nogen vil gøre dem fortræd, står der ild ud af deres mund og fortærer deres fjender.”⁴ Dette vil sige, at ingen ville være i stand til at modstå dem; hvis en person ønskede at forklejnede deres lærebog og deres lov, ville han blive underlagt og udryddet af den selvsamme lov, der udgår fra deres mund; og enhver, der ville forsøge at gøre dem skade, modarbejde og hade dem, ville blive udslettet af en befaling, der skulle udgå fra deres mund, og således skete det; alle deres fjender blev gendrevet, slået på flugt og tilintetgjort. På denne håndgribelige måde blev de hjulpet af Gud.

Bagefter står der: “De har magt til at lukke himlen, så der ikke falder regn, så længe de profetere,” hvilket betyder, at de i det tidsrum ville være som konger. Muhameds Lov og lære og ‘Alís forklaringer og kommentarer er en himmelsk nådegave; hvis de ønsker at give denne nådegave, har de magt til at gøre det; hvis de ikke ønsker det, vil ingen regn falde: i denne forbindelse betyder regn nådegave.

Derpå siges der: “de har magt til at forvandle vandet til blod,” hvilket betyder, at Muhameds profetskab var som Moses’ profetskab, og at ‘Alís styrke var som Josvas: hvis de ønskede det, kunne de forvandle Nilens vande til blod, med henblik på egypterne og de der fornægtede dem; det vil sige, at det, der var årsagen til deres liv, blev årsagen til deres død på grund af deres uvidenhed og stolthed. Således blev Faraos og hans folks kongerige, rigdom og magt, der var årsag til nationens liv, ved deres opposition, fornægtelse og stolthed, årsag til død, ødelæggelse, splittelse, fornægtelse og fattigdom. Heraf følger, at disse to vidner har magt til at ødelægge nationerne.

¹ Joh. Åb 11,3.

² Denne sætning er den persiske oversættelse af den arabiske tekst fra Koranen, der er blevet citeret.

³ Joh. Åb. 11,4.

⁴ Joh. Åb. 11,5.

Derpå står der: “og de har magt til at ... ramme jorden med enhver tænkelig plage, så tit de vil.” Hvilket betyder, at de også ville have den kraft og den fysiske styrke, der var nødvendig, for at opdrage de ugudelige og de der er undertrykkere og tyranner; thi Gud gav disse to vidner både ydre og indre styrke, for at de kunne opdrage og retlede de vilde, blodtørstige, tyranniske arabiske nomadestammer, der var som rovdyr.

“Når de har fuldført deres vidnesbyrd”¹ betyder, når de havde udført det, som blev pålagt dem og havde givet det guddommelige budskab, der fremmer Guds Lov og udbreder den himmelske lære med det formål, at tegn på åndeligt liv må åbenbares i sjæle, og at lyset fra den menneskelige verdens dyder måtte stråle, indtil der skulle være sket en fuldkommen udvikling af nomadestammerne.

“... dyret, der stiger op af afgrunden,” skal “føre krig mod dem og sejre over dem og dræbe dem.”² Dette dyr betyder umayyyaderne, der angreb dem fra fejltagelsens afgrund, og som rejste sig mod Muhameds religion og mod ‘Alís virkelighed – med andre ord mod Guds kærlighed.

Der står: “Dyret” skal “føre krig mod dem” – det vil sige en åndelig krig, der betyder, at dyret ville handle i fuldstændig modstrid mod disse to vidners lære, skikke og institutioner i en sådan grad, at de dyder og fuldkommenheder, der spredtes blandt folkeslagene og stammerne ved disse to vidners kraft, ville blive fuldstændig fordrevet, og den dyriske natur og de sanselige lyster ville sejre over dem. Derfor ville dette dyr, der førte krig mod dem, vinde sejr – hvilket betyder, at det fejltagelsens mørke, der kommer fra dette dyr, ville få magt over verdens horisonter og dræbe disse to vidner; med andre ord, at det ville ødelægge det åndelige liv, som de havde ført til andre lande fra nationens hjerte og helt udslutte de guddommelige love og læresætninger, idet det trådte Guds religion under fode: Der ville derefter intet blive tilbage uden et livløst legeme uden ånd.

“Og deres lig skal ligge på gaden i den store by, hvis åndelige navn er Sodoma og Egypten, og hvor deres herre blev korsfæstet.”³ “Deres lig” betyder Guds Religion, og “gaden” betyder for alles øjne. Betydningen af “Sodoma og Egypten” stedet “hvor deres herre blev korsfæstet”, er den egn af Syrien, især Jerusalem, hvor umayyyaderne dengang havde deres rige; og det var her Guds religion og den guddommelige lære først forsvandt, og et legeme uden ånd blev tilbage. “Deres lig” betyder Guds Religion, der blev tilbage som et dødt legeme uden ånd.

“Mennesker af alle folk og stammer, tungemål og folkeslag skal se deres lig i tre og en halv dag, men vil ikke tillade, at deres lig bliver lagt i graven.”⁴ Som det blev forklaret før, angiver tre og en halv dag i de Hellige Bøgers terminologi tre og et halvt år, og tre og et halvt år er to og fyrre måneder, og to og fyrre måneder er tolv hundrede og tresindstyve dage; og da hver dag ifølge den Hellige Bogs tekst betyder et år, er meningen, at i tolv hundrede og tresindstyve år, som er Koranens tidsperiode, ville nationerne, stammerne og folkeslagene se på deres legemer, det vil sige, at de ville stille Guds religion til skue; skønt de ikke ville handle i overensstemmelse med den, ville de alligevel ikke tillade, at deres legemer – det vil sige Guds religion – blev begravet. Det vil sige, at de tilsyneladende ville klynge sig til Guds religion og ikke tillade, at den fuldstændig forsvandt fra deres midte, ej heller at dens legeme skulle ødelægges og tilintetgøres fuldstændig. Nej, i virkeligheden ville de lade den ligge, medens de udadtil bevarede dens navn og ry.

Disse “stammer, tungemål og folkeslag” betyder de, der er samlet under Koranens skygge og ikke tillader, at Guds Sag og Lov i det ydre helt ødelægges og tilintetgøres; thi der er bøn og faste hos dem, men de fundamentale principper i Guds Religion, der er moralske grundsætninger og handlemåder med kendskab til guddommelige mysterier, er forsvundet; lyset fra den menneskelige verdens dyder, der er resultatet af kærlighed og kundskab om Gud, er slukket, og mørket i tyranniet,

¹ Joh. Åb. 11,7

² Joh. Åb. 11,7

³ Joh. Åb. 11,8

⁴ Joh. Åb. 11,9

undertrykkelsen, sataniske lidenskaber og lyster har sejret. Den guddommelige lovs samfund er, ligesom et dødt legeme, blevet stillet offentligt til skue i tolv hundrede og tresindstyve dage, idet hver dag skal regnes for et år, og denne periode er Muhameds periode. Menneskene forspildte alt, hvad disse to personer havde oprettet, hvilket var grundlaget for Guds Lov, og ødelagde den menneskelige verdens dyder, som er de guddommelige gaver og denne religions ånd, i en sådan grad at sanddruhed, retfærdighed, kærlighed, forening, renhed, fromhed, løsrivelse og alle de guddommelige egenskaber forsvandt fra dem. I religionen fastholdtes kun bøn og faste; denne tilstand varede i tolv hundrede og tresindstyve år, der er Furqáns¹ epoke. Det var, som disse to personer var døde, og deres legemer var efterladt uden ånd.

“Og de, der bor på jorden, skal glæde sig over det og juble og sende hinanden gaver; for disse to profeter havde været en plage for dem, der bor på jorden.”² “De, der bor på jorden” betyder de andre nationer og racer, som Europas og det fjerne Asiens folkeslag, som, da de så, at islams karakter var fuldstændig forandret, at Guds Lov var blevet forrådt, at dyder, nidkærhed og ære havde forladt deres midte, og at deres egenskaber var forandret, glædede sig og jublede over, at islams folk var blevet inficeret gennem morallovenes fordærv, og at de som følge heraf ville blive besejret af andre nationer. Således er det sket. Se hvorledes dette folk, der havde nået magtens tinde, er blevet fornedret og trådt i støvet.

De andre nationer “skal sende hinanden gaver”; dette betyder, at de skulle hjælpe hinanden, thi “disse to profeter havde været en plage for dem, der bor på jorden.” Det vil sige, at de besejrede og erobrede de andre nationer og folkeslag i verden.

“Men efter de tre og en halv dags forløb kom der livsånede fra Gud ind i dem, og de rejste sig op på deres fødder, og der kom stor frygt over dem, der så dem.” Tre og en halv dag er, som vi tidligere har forklaret, tolv hundrede og tres år. Disse to personer, hvis legemer lå livløse, er den lære og lov, som Muhamed oprettede og ‘Alí udbredte, men som virkeligheden var fjernet fra, så kun formen var tilbage. At ånden igen kom ind i dem betyder, at disse grundlag og læresætninger blev genoprettet. Med andre ord: Guds religions åndelighed var blevet forvandlet til materialisme, og dyder til laster; kærlighed til Gud var blevet forandret til had, oplysning til mørke, guddommelige egenskaber til sataniske egenskaber, retfærdighed til tyranni, barmhjertighed til fjendskab, oprigtighed til hykleri, ledelse til vildfarelse og renhed til sanselighed. Da blev efter tre og en halv dag, som ifølge de hellige bøgernes terminologi er tolv hundrede og tresindstyve år, disse guddommelige læresætninger, himmelske dyder, fuldkommenheder og åndelige nådegaver atter fornyet ved Bábs fremtræden og Jináb-i-Quddús³ hengivenhed.

Den himmelske brise udbredtes, sandhedens lys skinnede ud, tiden for det livgivende forår indfandt sig, ledelsens morgen gryede. Disse to livløse legemer blev atter levende, og disse to store skikkelser – den ene grundlæggeren og den anden fremelskeren af sagen – rejste sig og var som to lysestager, thi de oplyste verden med sandhedens lys.

“De hørte en høj røst fra himlen sige til dem: “Kom herop!” Og de steg op til himlen i skyen,”⁴ hvilket betyder, at de fra den usynlige himmel hørte Guds stemme sige: I har udført alt, hvad der var rigtigt og tjenligt til udbredelse af læren og det glade budskab; I har givet Mit budskab til folk og opløftet Guds kalden og har fuldført Eders pligt. Ligesom Kristus må I nu ofre jert liv for den Højtelskede og blive martyrer.” Og denne Virkelighedens Sol og den Ledelsens Måne⁵ gik begge ned som Kristus fra det største martyriums himmelhvælvning og steg op til Guds Kongerige.

¹ Et andet navn for Koranen, tilkendegivende dens udmærkelse.

² Joh. Åb. 11,10

³ Hájí Muhammad ‘Alí Bárfurúshí, en af Bábs største disciple og en af de nitten Levende Bogstaver.

⁴ Joh. Åb. 11,12

⁵ Báb og Jináb-i-Quddús.

“Deres fjender så på det”¹ betyder, at mange af deres fjender, efter at have været vidne til deres martyrium – fattede deres stades udmærkelse og deres dyds ophøjelse og bevidnede deres storhed og fuldkommenhed.

“I samme stund kom der et stort jordskælv, så en tiendedel af byen styrtede sammen. Ved det jordskælv blev der dræbt syv tusind mennesker.”² Dette jordskælv indtraf i Shiraz efter Bábs martyrdom. Byen var i opstandelse, og mange mennesker blev udslettet. Der herskede stor ophidselse på grund af sygdomme, kolera, fattigdom, hungersnød og lidelser, hvis lige aldrig tidligere var blevet set.

“Og resten blev grebet af frygt og gav himlens Gud æren.”³

Da jordskælvet fandt sted i Fárs, jamrede og græd de overlevende dag og nat, og de priste Gud og bad. De var så oprevne og skrækslagne, at de hverken fandt søvn eller hvile om natten.

“Det andet ve er forbi. Snart kommer det tredje ve.”⁴ Det første ve er Abdullahs søn profeten Muhameds tilsynekomst, – fred være med Ham! Det andet ve er Bábs tilsynekomst – han være æret og prist! Det tredje ve er den store dag for åbenbaringen af Hærskarernes Herre og af den Forjættedes Strålende Skønhed. Forklaringen på dette emne – ve – står nævnt i det 30. kapitel af Ezekiels bog, hvor der står skrevet: “Herrens ord kom til mig: Menneske, du skal profetere og sige: Dette siger Gud Herren: I skal jamre: “Ak, hvilken dag!” For dagen er nær, Herrens dag er nær.”⁵

Det er derfor sikkert og vist, at jammerens dag er Herrens dag; thi på den dag er jammeren over de ligegyldige, jammer overfor synderne, jammeren over de uvidende. Derfor står der “Det andet ve er forbi. Snart kommer det tredje ve.” Dette tredje ve er dagen for Bahá’u’lláhs åbenbaring, Guds dag, og den er nær ved dagen for Bábs tilsynekomst.

“Den syvende engel blæste i sin basun. Da lød der høje røster i himlen, som sagde: Verdensherredømmet er nu vor Herres og hans salvedes, og han skal være konge i evighedernes evigheder.”⁶

Den syvende engel er et menneske udstyret med himmelske egenskaber, der vil stå frem med himmelske dyder og karaktertræk. Stemmer vil løfte sig, således at den guddommelige manifestations tilsynekomst vil blive forkyndt og udbredt. På dagen for åbenbaringen af Hærskarernes Herre og på tidspunktet for Den Almægtiges guddommelige cyklus, der er lovet og omtalt i alle profeternes bøger og skrifter, på denne Guds dag vil det åndelige og guddommelige himmerige blive oprettet og verden blive fornyet; en ny ånd vil blive indblæst i skabningens samfund, det guddommelige forår vil komme, det vil regne fra barmhjertighedens skyer, virkelighedens sol vil skinne, den livgivende brise vil blæse, menneskeheden vil bære en ny klædning, jordens overflade vil blive et ophøjet paradys; menneskeheden vil blive opdraget, krige, strid, tvistigheder og ondskab vil forsvinde, og sanddrøhed, retskaffenhed, ærlighed og gudsyndyrkelse vil opstå; enhed, kærlighed og broderskab vil omslutte verden, og Gud skal herske i evighed: dette betyder, at det åndelige og evige Kongerige vil blive oprettet. Således er Guds dag. Thi alle de dage, der er kommet og gået, var Abrahams, Moses’, Kristi eller de andre profeters dage; men denne dag er Guds dag, thi Virkelighedens Sol vil stige op med den største varme og glans.

“Og de fireogtyve ældste, som sad på deres troner foran Gud, faldt ned på deres ansigt og tilbad Gud og sagde: Vi takker dig Herre, Gud, Almægtige, som er og som var, fordi du har overtaget din

¹ Joh. Åb. 11,12

² Joh. Åb. 11,13

³ Joh. Åb. 11,13

⁴ Joh. Åb. 11,14

⁵ Ez. 1-3

⁶ Joh. Åb. 11,15

store magt og er blevet konge.”¹

I hver periode har vogterne og de hellige sjæle været tolv i antal. Således havde Jakob tolv sønner; på Moses' tid var der tolv overhoveder eller stammehøvdinge; på Kristi tid var det tolv apostle, og på Muhameds tid var der tolv Imamer. Men i denne herlige åbenbaring er der fire og tyve – dobbelt så mange som i alle de andre – thi denne åbenbarings storhed fordrer det. Disse hellige sjæle sidder i Guds nærværelse på deres troner, hvilket betyder, at de hersker evigt.

Disse fire og tyve store skikkelser tilbeder den universelle manifestation, selv om de sidder på det evige herredømmes troner, og de er ydmyge og underdanige, idet de siger: “Vi takker dig Herre, Gud, Almægtige, som er og som var og vil komme, fordi du har overtaget din store magt og er blevet konge” – det vil sige, Du vil udstede hele Din lære, Du vil samle alle folk på jorden under Din skygge, og Du vil bringe alle mennesker ind under skyggen af ét telt. Selv om det er Guds evige rige, og Han altid havde og har et rige, betyder riget her manifestationen af Ham selv²; og han vil fremlægge alle de love og læresætninger, der er den menneskelige verdens ånd og det evige liv. Og den universelle manifestation vil underlægge sig verden ved åndelig kraft, ikke ved at kæmpe og føre krig; han vil gøre det med fred og stilhed, ikke ved hjælp af sværd og våben; han vil oprette dette himmelske rige med sand kærlighed og ikke med krigsmagt. Han vil fremelske disse guddommelige læresætninger ved godhed og retfærdighed og ikke med våben og hårdhed. Han vil opdrage nationerne og folkene på en sådan måde, at de – til trods for deres forskellige betingelser, skikke og særpræg og deres forskellige religioner og racer – som det står i Bibelen, bliver fæller, venner og frændre som ulven og lammet, leoparden og kiddet, spædbarnet og slangen. Racekampe, religionsstridigheder og barriererne mellem nationerne vil blive fuldstændigt fjernet, og alle vil blive fuldkommen forenet og forsonet under skyggen af Det Velsignede Træ.

“Folkeslagene rasede,” thi Din lære var i modstrid med de andre folkeslags lidenskaber; “men din vrede er kommet,”³ vil sige, at alle vil blive hjemsoget af åbenbare ulykker; fordi de ikke følger Dine forskrifter, råd og læresætninger, vil de blive berøvet Din evige barmhjertighed, og et slør vil holde dem ud fra lyset og Virkelighedens Sol.

“Den time, da de døde skal dømmes,”⁴ betyder, at den tid kommer, hvor de døde – det vil sige de, der er berøvet Guds kærligheds ånd og ikke har del i det hellige evige liv – vil blive dømt med retfærdighed, hvilket betyder, at de vil stå frem for at modtage, hvad de fortjener. Han vil afsløre deres hemmeligheders virkelighed og vise, hvilket lavt stade de står på i tilværelsens verden, og at de i virkeligheden er under dødens herredømme.

“Og du skal give løn til dine tjenere, profeterne, og til de hellige og til dem, der frygter dit navn, både små og store.” Det vil sige, han vil fremhæve de retfærdige gennem evig nåde og få dem til at skinne på den evige æres himmelhvælvning som himlens stjerner. Han vil hjælpe dem ved at skænke dem en adfærd og gerninger, der er den menneskelige verdens lys, kilden til ledelsen og midlet til opnåelse af det evige liv i det guddommelige himmerige.

“Og ødelægge dem, der ødelægger jorden.”⁵ Dette betyder, at han fuldstændig vil berøve de forsømmelige alt, thi de blindes blindhed vil blive lagt for dagen, og de seendes syn vil blive åbenbart; uvidenhed og mangel på kundskab hos de vildfarne vil blive erkendt og kundskaben og visdommen hos de mennesker, der er under ledelse, vil blive synlig. – Følgelig vil ødelæggerne blive ødelagt.

“Og Guds tempel i himlen blev åbnet”⁶ betyder, at det guddommelige Jerusalem er fundet, og

¹ Joh. Åb. 11, 16-17

² Det vil sige Hans mest fuldkomne manifestation.

³ Joh. Åb. 11,18

⁴ Joh. Åb. 11,18

⁵ Joh. Åb. 11,18

⁶ Joh. Åb. 11,19

Det Allerehelligste er blevet synligt. Det Allerehelligste er ifølge de vises fortolkning essensen af den Guddommelige Lov og Herrens himmelske og sande lære, der ikke er blevet forandret i nogen Profets cyklus, således som det tidligere er blevet forklaret. Jerusalems helligdom sammenlignes med Guds Lovs virkelighed, der er det Allerehelligste, og alle lovene, overenskomsterne, ritualerne og de materielle forskrifter er byen Jerusalem – det er derfor den kaldes det himmelske Jerusalem. Kort sagt, da Virkelighedens Sol vil få Guds lys til at skinne med den største glans i denne cyklus, vil essensen af Guds lære blive virkeliggjort i tilværelsens verden, og uvidenhedens mørke og mangel på kundskab vil blive ophævet, verden vil blive en ny verden, og der vil herske oplysning. Således vil det Allerehelligste komme til syne

“Og Guds tempel i himlen blev åbnet” betyder altså, at ved udbredelsen af den guddommelige lære, tilsynekomsten af disse himmelske mysterier og Virkelighedens Sols opgang, vil dørene til lykke og fremgang i alle retninger åbnes, og tegnene på godhed og himmelske velsignelser vil blive gjort tydelige.

“Og hans pagts ark kunne ses i hans tempel.”¹ Det vil sige, at Hans Testamentes Bog vil komme til syne i Hans Jerusalem, Pagtens Epistel² vil blive oprettet, og meningen med Testamentet og Pagten vil blive klargjort, Guds ry vil brede sig til hele Østen og Vesten, og forkyndelsen af Guds Tro vil opfylde verden. Overtrædere af Pagten vil blive nedværdiget og splittet og de troende blive æret og priset, thi de holder fast ved Testamentets Bog og er urokkelige i Pagten.

“Og der kom lyn og brag og torden og jordskælv og voldsom hagl.”³ Dette betyder, at efter tilsynekomsten af Testamentets Bog vil der blive et heftigt uvejr, og lynene fra Guds vrede og straf vil gnistre, bulderet fra den torden, der kommer fra overtrædelse af Pagten, vil give genlyd, tvivlens jordskælv vil komme, og pinslens hagl vil piske på overtræderne af Pagten, og selv de, der bekender deres tro, vil falde i prøvelse og fristelse.

KAP. 12 (XII) KOMMENTARER TIL DET 11. KAPITEL AF ESAJAS' BOG.

I Esajas' Bog, kapitel 11, vers 1-10, står der skrevet: “Men der skyder en kvist fra Isajs stub, et skud gror frem fra hans rod. Over ham hviler Herrens ånd, visdoms og indsigt ånd, råds og styrkes ånd, kundskabs og gudsfrygts ånd; han lever og ånder i frygt for Herren. Han dømmes ikke efter, hvad hans øjne ser, fælder ikke dom efter, hvad hans ører hører; han dømmes de svage med retfærdighed, fælder retfærdig dom over landets hjælpeløse. Han slår voldsmanden med sin munds stok, og med læbernes ånde dræber han den uretfærdige; retfærdighed er bæltet om hans lænder, trofasthed bæltet om hans hofter. Ulven skal bo sammen med lammet, panteren ligge sammen med kuddet; kalv og ungløve græsser sammen, en lille dreng vogter dem. Koen og bjørnen bliver venner, deres unger ligger sammen, og løven æder strå som oksen. Spædbarnet leger ved slangens hule, det lille barn stikker sin hånd ind i hugormens hul. Ingen volder ondt eller ødelæggelse på hele mit hellige bjerg; for landet er fyldt med kundskab om Herren, som vandet dækker havets bund.”

Denne kvist af Isajs stub kunne måske med rette anvendes om Jesus, thi Josef var efterkommer af Isaj, Davids fader; men da Kristus blev skabt af Guds Ånd, kaldte han sig Guds Søn. Hvis han ikke havde gjort det, ville denne beskrivelse have henvist til ham. Yderligere blev de begivenheder, som han antydede skulle ske på denne kvists tid – hvis de tolkes symbolsk – delvis opfyldt på Kristi tid, men ikke helt, og hvis de ikke fortolkes, skete med sikkerhed ingen af disse tegn. F.eks. er

¹ Joh. Åb. 11,19

² Et af Bahá'u'lláhs værker, hvori han udtrykkeligt henviser til 'Abdu'l-Bahá som den, alle må vende sig til efter hans død.

³ Joh. Åb. 11,19

panteren og lammet, løven og kalven, barnet og øglen metaforer og symboler på de forskellige nationer, folkeslag, modstridende sekter og fjendtlige racer, der er så forskellige og fjendtligt sindede som ulven og lammet. Vi siger, at de ved åndedraget fra Kristi Ånd fandt sammen i harmoni, blev levendegjort og fandt fælles skabet.

“Ingen volder ondt eller ødelæggelse på hele mit hellige bjerg; for landet er fyldt med kundskab om Herren, som vandet dækker havets bund.” Disse tilstande var ikke fremherskende i tiden for Kristi åbenbaring, thi endnu i dag eksisterer der forskellige og modstridende nationer i verden, meget få anerkender Israels Gud, og størsteparten er uden kundskab om Gud. På samme måde blev universel fred ikke oprettet på Kristi tid, det vil sige, at der hverken var fred eller sammenhold mellem de modstridende og fjendtligt sindede nationer, stridigheder og uenigheder ophørte ikke, og der blev ikke tilvejebragt oprigtig forsoning. Derfor møder man selv i dag blandt de kristne sekter og nationer uvenskab, had og det voldsomste fjendskab.

Men disse vers passer ord til andet på Bahá'u'lláh: På samme måde vil jorden i denne vidunderlige periode blive genskabt, og menneskeheden vil blive smykket med skønhed. Splid, trætter og mord vil blive afløst af fred, sandhed og sammenhold; blandt nationerne, folkeslagene, racerne og landene vil der opstå kærlighed og venskab. Samarbejde og forening vil blive tilvejebragt, og endelig vil krig blive fuldstændig afskaffet. Når loven i Den Helligste Bog træder i kraft, vil stridigheder og uenighed blive endelig afgjort i absolut retfærdighed af en almindelig domstol repræsenterende nationerne og kongerigerne, og de problemer, der opstår, vil blive løst. Jordens fem kontinenter vil kun udgøre eet; de talrige nationer vil blive til een nation, jordens overflade vil blive eet land, og menneskeheden blive et eneste samfund. De indbyrdes forhold mellem landene, samkvemmet, foreningen og venskabet mellem folkeslag og samfund vil nå en sådan udvikling, at den menneskelige race vil blive som én familie og én slægt. Den himmelske kærligheds lys vil stråle, og fjendskabets og hadets mørke vil blive fordrevet fra jorden. Universel fred vil oprejse sit telt i jordens midte, og Det Velsignede Livets Træ vil vokse og brede sig så vidt, at det vil overskygge Østen og Vesten. Stærke og svage, rige og fattige, stridende sekter og fjendtlige nationer, der er som ulven og lammet, panteren og kiddet, løven og kalven – vil handle overfor hinanden i absolut kærlighed, venskab, retfærdighed og lighed. Verden vil blive opfyldt af videnskab, med kendskab til virkeligheden bag tilværelsernes gåder og med kundskab om Gud.

Tænk over hvilke fremskridt videnskab og kundskab har gjort i dette store århundrede, der er Bahá'u'lláhs epoke, hvor mange hemmeligheder i tilværelsen, der er blevet afsløret, hvor mange store opfindelser, der er bragt frem i lyset, og hvis antal dag for dag øges. Inden længe vil materiel videnskab og lærdom så vel som kundskab om Gud gøre sådanne fremskridt og fremvise sådanne undere, at det vil forbløffe dem, der kommer til at opleve det. Således vil gåder i dette vers i Esajas' Bog: “for landet er fyldt med kundskab om Herren” blive fuldstændig klarlagt.

Betænk også at på den korte tid, siden Bahá'u'lláh kom til syne, er mennesker fra alle lande, nationer og racer trådt ind i skyggen af denne tro. Kristne, jøder, parsere, buddhister, hinduer og persere omgås indbyrdes i det største venskab og den største kærlighed, som om disse mennesker virkelig havde været beslægtet og forbundet med hinanden i tusind år; for de er som fader og barn, moder og datter, søster og broder. Dette er en af betydningerne i venskabet imellem ulven og lammet, panteren og kiddet og løven og kalven.

En af de store begivenheder, der vil finde sted på dagen for åbenbaringen af den uforlignelige gren, er, at Guds banner vil blive rejst blandt alle nationer, det vil sige, at alle nationer og stammer vil blive samlet under skyggen af dette guddommelige banner, der er selve Den Hellige Gren, og blive til een nation. Modsætningen mellem trossamfund og religioner, fjendskab mellem racer og folkeslag og de nationale forskelligheder vil blive udryddet. Alt vil blive til én religion, én tro, een race og ét enkelt folk, og alle skal bo i ét fædreland, som er jorden. Universel fred og sammenhold vil blive virkeliggjort blandt alle nationerne, og Den Uforlignelige Gren vil samle hele Palestina;

hvilket betyder, at i denne tidsperiode vil Israel blive samlet i Det Hellige Land, og at det jødiske folk, der er spredt i Øst og Vest, Syd og Nord, vil blive samlet.

Se nu: Disse begivenheder fandt ikke sted i den kristne tidsperiode; thi nationerne kom ikke under det ene banner, som er Den Guddommelige Gren. Men i denne Hærskarernes Herres tidsperiode vil alle nationerne og folkeslagene træde ind i skyggen af dette flag. På samme måde blev Israel – som var spredt over hele verden – ikke genforenet i Det Hellige Land i den kristne cyklus; men i begyndelsen af Bahá'u'lláhs cyklus er dette guddommelige løfte, som er klart forudsagt i alle profeternes bøger, begyndt at manifestere sig. Man kan se, hvordan jødiske stammer fra alle dele af jorden kommer til Det Hellige Land; de lever i landsbyer og på jord, som de gør til deres egen, og dag for dag forøges deres antal i en sådan grad, at hele Palestina vil blive deres hjem.

KAP. 13 (XIII)

KOMMENTARER TIL DET 12. KAPITEL I JOHANNES' ÅBENBARING.

Vi har tidligere forklaret, at den oftest tilbagevendende betydning af den Hellige By, Guds Jerusalem, der omtales i Den Hellige Bog, er Guds Lov. Den sammenlignes undertiden med en brud, til andre tider med Jerusalem og atter igen med den nye himmel og jord. Således står der skrevet i kapitel 21, versene 1, 2 og 3 i Johannes' Åbenbaring: "Og jeg så en ny himmel og en ny jord. For den første himmel og den første jord forsvandt, og havet findes ikke mere. Og den hellige by, det ny Jerusalem, så jeg komme ned fra himlen, fra Gud, rede som en brud, der er smykket for sin brudgom. Og jeg hørte en høj røst fra tronen sige: Nu er Guds bolig hos menneskene, han vil bo hos dem, og de skal være hans folk, og Gud vil selv være hos dem."

Læg mærke til hvor klart og indlysende det er, at den første himmel og jord betyder den tidligere lov. Thi det siges, at den første himmel og jord er forsvundet, og at der ikke længere er hav: Det vil sige, at jorden er stedet for dom, og på denne dommens jord er der intet hav, hvilket betyder, at Guds lære og Guds Lov vil brede sig over hele jorden, og alle mennesker vil gå ind i Guds tro, og jorden vil overalt være befolket af troende. Derfor vil der ikke længere være hav, thi menneskets bosted og hjem er det tørre land. Med andre ord, i den epoke vil denne lovs mark blive menneskets lysthave. En sådan jord er fast, fødderne glider ikke på den.

Guds Lov beskrives også som Den Hellige By, Det Ny Jerusalem. Det er indlysende, at Det Ny Jerusalem, der stiger ned fra himlen, ikke er en by af sten, kalk, murværk, jord og træ. Det er Guds Lov, der stiger ned fra himlen og kaldes ny; thi det er klart, at det Jerusalem, som er af sten og jord, ikke stiger ned fra himlen, og at det ikke fornyes, medens det, der fornyes, er Guds Lov.

Guds Lov er også blevet sammenlignet med en smykket brud, der træder frem, prydet med de skønneste smykker som det siges i kapitel 21 i Johannes' Åbenbaring: "Og den hellige by, det ny Jerusalem, så jeg komme ned fra himlen, fra Gud, rede som en brud, der er smykket for sin brudgom." Og i kapitel 12, vers 1 står der: "Og et stort tegn viste sig på himlen, en kvinde klædt i solen, med månen under sine fødder og med en krone af tolv stjerner på sit hoved." Denne kvinde er den brud, Guds Lov, der dalede ned på Muhamed. Solen, der var hendes klædebon, og månen, der var under hendes fødder, er de to nationer, der er under Lovens skygge, det persiske og det tyrkiske kongerige; thi Persiens symbol er solen, og Tyrkiets er halvmånen: Således er solen og månen symbolerne på to kongeriger, der beherskes af Guds Lov. Bagefter siges det: "med en krone af tolv stjerner på sit hoved" – disse tolv stjerner er de tolv imamer, der fremmede Muhameds Lov, og som var folkets opdragere, der strålede som stjerner på vejledningens himmel.

Derpå siges det i det andet vers: "Hun skulle føde, og hun skreg af smerte i sine fødselsveer," hvilket betyder, at denne lov kom i store vanskeligheder og måtte igennem store lidelser og nød, indtil en fuldkommen efterkommer var frembragt; det vil sige den kommende manifestation, Den

Lovede, som er den fuldkomne efterkommer, og som blev opfostret ved denne lovs bryst, der er dens moder. Barnet, der henvises til, er Báb, Det Første Punkt, der i sandhed blev født af Muhameds Lov. Det vil sige: Den Hellige Virkelighed, som er barnet og resultatet af Guds Lov, dets moder, og som er lovet i denne religion, finder en virkelighed i denne Lovs rige, men på grund af dragens despoti blev barnet ført til Gud. Efter 1260 dage blev dragen knust, og barnet af Guds Lov, Den Lovede, åbenbarede sig.

Versene 3 og 4: “Og der viste sig et andet tegn på himlen, en stor ildrød drage med syv hoveder og ti horn og syv kroner på sine hoveder. Dens hale fejede en tredjedel af himlens stjerner bort og styrtede dem ned på jorden.” Disse tegn er en hentydning til umayyadernes dynasti, der beherskede den muhamedanske religion. Syv hoveder og syv kroner betyder syv lande og riger, over hvilke umayyaderne havde magt: Det var det romerske herredømme omkring Damaskus og det persiske, arabiske, egyptiske herredømme tilligemed det afrikanske herredømme, det vil sige Tunis, Marokko og Algier, det andalusiske herredømme, der nu er Spanien og Turkestan og Transoxanien. Umayyaderne herskede over disse lande. De ti horn betyder navnene på herskerne: det vil sige, at der uden gentagelse var ti navne på herskere, hvilket betyder ti navne på hærførere og høvdinge – den første er Abú-Sufyán og den sidste Marván – men adskillige af dem har det samme navn. Således er der to der hedder Mu’ávíya, 3 Yazíd, to Valid og to Marván, men hvis navnene blev talt uden gentagelserne, ville der være ti. umayyaderne, af hvilke den første var Abú-Sufyán, emir af Mekka og overhovedet for umayyadernes dynasti og den sidste, som var Marván, ødelagde en tredjedel af det hellige og fromme folk af Muhameds linie, der var som stjernerne på himlen.

Vers 4: “Dragen stillede sig foran kvinden, der skulle føde, for at sluge hendes barn, så snart hun fødte.” Som vi tidligere har forklaret, er denne kvinde Guds Lov. Dragen stod nær ved kvinden for at sluge hendes barn, og dette barn var den lovede manifestation, efterkommer af Muhameds Lov. Umayyaderne ventede altid på at bemægtige sig Den Lovede, der skulle komme fra Muhameds linie, for at ødelægge og tilintetgøre Ham, thi de frygtede meget den lovede manifestations tilsynekomst, og de forsøgte at dræbe enhver af Muhameds efterkommere, der kunne tænkes at komme til ære.

Vers 5: “Og hun fødte en søn, en dreng, som skal vogte alle folkeslagene med et jernscepter.” Denne store søn er den lovede manifestation, der blev født af Guds Lov, og som opfostredes ved de guddommelige skrifers bryst. Jernstaven er et symbol på kraft og magt – ikke et sværd – og den betyder, at med guddommelig magt og kraft vil han vogte alle folkeslag på jorden. Denne søn er Báb.

Vers 5: “Og hendes barn blev borttrykket til Gud og hans trone.” Det er en forudsigelse om Báb, der steg op til det himmelske rige til Guds trone og til midten af Hans rige. Tænk over, hvorledes alt dette stemmer overens med det, der skete.

Vers 6: “Men kvinden flygtede ud i ørkenen,” det vil sige, at Guds Lov flygtede ud i ørkenen, hvilket betyder den øde ørken ved Hijaz og den Arabiske Halvø.

Vers 6: “dér har hun et sted, som Gud har gjort rede til hende.” Den Arabiske Halvø blev bolig, hjemsted og midtpunkt for Guds Lov.

Vers 6: “for at hun kan få sin føde dér i tolv hundrede og tres dage.” I Den Hellige Bogs terminologi betyder disse 1260 dage de 1260 år, hvor Guds lov herskede i Arabiens vildnis, den store ørken: Fra den kom Den Lovede. Efter 1260 år vil den Lov ikke mere have nogen indflydelse, thi frugten af dette træ vil være kommet til syne, og resultatet være blevet frembragt.

Tænk på hvorledes forudsigelserne stemmer overens. I Apokalypsen vil den Lovede komme til syne efter 42 måneder, og Daniel udtrykker det som tre gange og en halv, hvilket også er 42 måneder, som er 1260 dage. I et andet afsnit af Johannes’ Åbenbaring tales klart om 1260 dage, og i Den Hellige Bog står der, at hver dag tilkendegiver et år. Intet kunne være mere tydeligt end den måde, hvorpå disse forudsigelser stemmer overens. Báb viste sig i året 1260 efter Muhameds hejira,

som er begyndelsen for hele islams universelle tidsregning. Der findes ikke klarere vidnesbyrd end dette i de hellige bøger angående nogen manifestation. For den retfærdige er overensstemmelsen i tiden, der er angivet af De Størstes tungemål, det mest afgørende bevis. Der er ingen anden mulig udlægning af disse forudsigelser. Velsignet være de retfærdige sjæle, der søger sandheden. Men når retfærdigheden svigter, angriber folk, diskuterer og fornægter de åbenlyst beviset; ligesom farisæerne der ved Kristi åbenbaring hårdnakket fornægtede Kristus og hans disciples forklaringer. De tilslørede Kristi sag for de uvidende folk ved at sige, "Disse forudsigelser handler ikke om Jesus, men om Den Lovede, der skal komme senere i overensstemmelse med de betingelser der er omtalt i Bibelen." Nogle af disse var, at han skulle have et kongerige, sidde på Davids trone, stadfæste Bibelens Lov med magt, og udvise en sådan retfærdighed, at ulven og lammet skulle søge den samme kilde. Og således forhindrede de folk i at kende Kristus.

Note: I disse sidste samtaler ønsker 'Abdu'l-Bahá i en ny fortolkning af jødernes, de kristnes og muhamedanernes apokalyptiske profetier at få dem til at stemme overens, frem for at vise deres overnaturlige karakter. Om Profeternes magt se "De guddommelige manifestationers kundskab" side (?) og "syner af samkvem med ånder" side (?).

KAP. 14 ÅNDELIGE BEVISER.

I denne fysiske verden er tiden inddelt i perioder; egne forandrer udseende gennem de skiftende årstider, og for sjæle er der fremskridt, tilbagegang og udvikling.

Somme tider er det forårets tid, til andre tider er det efterår, og atter bliver det sommerens årstid eller vinterens årstid.

Om foråret er der skyer, der lader den dyrebare regn falde, de moskusduftende briser og livgivende, milde vinde blæser; luften er tilpas tempereret, regnen falder, solen skinner, den frugtbarørende vind fører skyerne med sig, verden bliver fornyet, og livets åndedrag viser sig i planter, i dyr og i mennesker. Jordiske væsener går fra en tilstand over til en anden. Alt bliver iklædt en ny dragt, og den sorte jord dækkes af plantevækster; bjerge og sletter smykkes med grønt, træer bærer blade og blomster, i haver kommer blomster og vellugtende urter frem. Verden bliver en anden og opnår en livgivende ånd. Jorden var et livløst legeme; den finder en ny ånd og frembringer uendelig skønhed, ynde og friskhed. Således er foråret årsagen til nyt liv og indgyder en ny ånd.

Dernæst kommer sommeren, når varmen tager til, og vækst og udvikling når højdepunktet. Livsenergien i planteriget når til fuldkommenhed, frugten kommer til syne, og tiden er moden til høsten; et frø er blevet et neg, og føden opbevares for vinteren. Derefter kommer det stormende efterår, når usunde og gølge vinde blæser; det er sygdommens årstid, når alt er visnet, og den lægende luft er forurennet. Forårets briser forvandles til efterårsvinde, de frugtbare grønne træer er visnet og står nøgne, blomster og duftende urter visner bort, den smukke have bliver en støvhob. Så følger vinteren med kulde og storme. Det sner, hagler, regner, stormer, tordner og lyner, det fryser, og alt stivner, alle planter dør, og dyr fører en kummerlig og ussel tilværelse.

Når dette stadium er nået, følger på ny et livgivende forår, og perioden fornyes. Forårets årstid, med dets mangfoldighed af friskhed og skønhed, udfolder sit telt på sletterne og bjergene med stor skønhed og pragt. Endnu en gang fornyes skabningernes form, og skabelsen af væsener begynder på ny; legemer vokser og udvikles, sletten og ørkenlandet bliver grønt og frugtbart, træerne står i blomst, og sidste års forår vender tilbage i hele sin fylde og pragt. Således er og således bør

tilværelsens cyklus og rækkefølge være; således er den fysiske verdens cyklus og forvandling.

Forholdet er det samme med profeternes åndelige perioder. Det vil sige, at dagen for Den Hellige Åbenbarings tilsynekomst er det åndelige forår, det er den guddommelige glans, det er den himmelske nådegave, livets brise, Virkelighedens Sols opgang. Sindene genoplives, hjerter fornyes og får kraft, sjælene bliver gode, tilværelsen sættes i bevægelse, menneskelige virkeligheder glæder sig, vokser og udvikles i gode egenskaber og fuldkommenheder. Universelt fremskridt finder sted, og der er genopstandelse og klage; thi det er dommens dag, tiden for omvæltning og sorg, samtidig med at det er tiden for glæde, lykke og den absolutte tiltrækningskraft.

Bagefter udmunder det livgivende forår i frugtbar sommer. Guds ord ophøjes, Guds Lov forkyndes; alt når fuldkommenhed. Det himmelske bord er dækket, de hellige briser opfylder Østen og Vesten med vellugt, Guds lære besejrer verden, menneskene opdrages, man ser prisværdige resultater, der sker universelle fremskridt i menneskehedens verden, og de guddommelige nådegaver omfatter alt. Den Sande Sol stiger op med den største kraft og varme på Rigets himmel. Når den når sin middagshøjde, begynder den at svækkes og gå ned, og den åndelige sommer efterfølges af efterår, når vækst og udvikling standses. Briser forandres til ødelæggende vinde, og den usunde årstid ødelægger havernes, sletternes og løvsalenes skønhed og friskhed. Det vil sige, at tiltrækning og velvilje ikke er evig, at guddommelige egenskaber forandres, hjertets udstråling tilsløres, sjælens åndelighed forandres, gode egenskaber erstattes af onde, og hellighed og renhed forsvinder. Kun navnet på Guds Religion forbliver sammen med den guddommelige læres ydre form. Grundlaget for Guds Religion er ødelagt og tilintetgjort, og kun former og skikke bliver tilbage. Der opstår splittelse, fasthed forandres til usikkerhed, og sindene dør; hjerter vansmægter, sjæle sløves, og det bliver vinter; det vil sige, ligegyldighedens kulde omslutter verden, og mørket fra menneskelige fejltagelser hersker. Efter dette kommer ligegyldighed, ulydighed, ubetænksomhed, sløvhed, lavhed, dyriske instinkter og mennesker bliver kolde og ufølsomme som sten. Det er som vinterens årstid, når jorden, berøvet solens varme, bliver øde og trist. Når intelligensens og tankens verden har nået dette stadium, er der kun varig død og evig livløshed tilbage.

Når vinteren har øvet sin indflydelse, vender det åndelige forår på ny tilbage, og en ny cyklus indfinder sig. Åndelige briser blæser, det strålende morgengry lyser, de guddommelige skyer giver regn, og den Virkelige Sol stråler, den skabte verden får nyt liv og iføres en vidunderlig klædedragt. Tegn og gaver fra det forrige forår kommer alle igen tilsyne, måske med endnu større pragt ved denne nye årstid.

Den sande sols åndelige perioder er som den fysiske sols perioder; de skifter og fornyes til stadighed. Den sande Sol har ligesom den fysiske sol utallige opstigninger og daggrysteder: én dag står den op i Krebsens vendekreds, en anden i Libras eller Vandmandens tegn, en anden gang er det i Vædderens tegn, den spreder sine stråler. Men solen er een sol og een virkelighed; kundskabens mennesker elsker solen og er ikke fortryllet af de steder, hvor den står op, og dagen gryr. Erkendelsens mennesker søger sandheden og ikke stederne for dens tilsynekomst eller stederne for dens daggy; derfor vil de tilbede solen, fra hvilket sted i dyrekredsen den end kommer til syne, og de vil søge virkeligheden i hver hellig sjæl, der åbenbarer den. Sådanne mennesker når altid til sandheden og er ikke tilslørede og lukket ude fra den guddommelige verdens sol. Således vil den, der elsker solen, og den, der søger lyset, altid vende sig mod solen, hvad enten den skinner fra Vædderens tegn eller skænker sine gaver i Krebsens tegn eller stråler i Tvillingernes tegn; men de uvidende og uoplyste elsker dyrekredsens tegn og er forelsket og fortryllet af solopgangsstederne og ikke af solen. Da den var i Krebsens tegn, vendte de sig mod den, skønt solen derefter skifter til Vægtens tegn; eftersom de elskede tegnet, vendte de sig mod det og knyttede sig til det og blev berøvet solens indflydelse, udelukkende fordi den havde skiftet sted. For eksempel sendte Virkelighedens Sol engang sine stråler fra Abrahams tegn, og derpå stod den op i Moses' tegn og

oplyste horisonten; senere steg den op med den største kraft og stråleglans i Kristi tegn; de, der søgte den sande virkelighed, tilbad den, hvor de end så den; men de, der var knyttet til Abraham, blev berøvet dens indflydelse, da den skinnede på Sinai og oplyste Moses' sande virkelighed. De, der holdt fast ved Moses, da den sande sol skinnede fra Kristus i sin største stråleglans og ædle pragt, var også tilslørede; og således var det fremdeles.

Derfor må mennesket søge den sande virkelighed, og han vil finde den i enhver af de hellige sjæle. Han må være fortryllet og henrevet og tiltrukket af den guddommelige nådegave; han må være som sommerfuglen, der elsker lyset, lige meget fra hvilken lampe det end skinner, og som nattergalen der elsker rosen, i hvilken have den end vokser.

Hvis solen skulle stå op i Vest, ville den stadig være solen; man må ikke trække sig bort fra den på grund af det sted, den står op, og heller ikke altid betragte Vesten som det sted, hvor den går ned. På samme måde må man vente på de himmelske nådegaver og søge den guddommelige morgenrøde. På hvert sted, hvor den kommer til syne, må man elske den lidenskabeligt. Tænk, hvis jøderne ikke vedblivende havde vendt sig til Moses' horisont og blot havde betragtet den virkelige sol, da ville de uden tvivl have anerkendt solen i hele dens guddommelige strålepragt på daggrystedet for Kristi sandhed. Men ak! tusinde gange ak! idet de hæftede sig ved den ydre betydning i Moses' ord, blev de berøvet de guddommelige nådegaver og den ædle stråleglans.

KAP. 15 SAND RIGDOM.

Ethvert levende væsens ære og højnelse afhænger af årsager og omstændigheder.

Det, der giver jorden dens fortrin, dens pragt og fuldkommenhed er, at den grønnes og frugtbargøres ved forårsskyernes gavmildhed. Planter vokser, blomster og duftende urter springer ud, frugttræer blomstrer og bærer ny og frisk frugt. Haver forskønnes og engene prydes, bjerge og sletter iklædes en grøn kappe, haver, marker, landsbyer og byer bliver smykket. Dette er den mineralske verdens rigdom.

Højdepunktet og fuldstændiggørelsen af planteverdenen er, at et træ vokser på bredden af en strøm med friskt vand, at en blid brise blæser på det, at solens varme stråler falder på det, at en gartner drager omsorg for, at det forædles, og at det dag for dag udvikles og bærer frugt. Men dets virkelige rigdom er at komme ind i dyrenes og menneskenes verden og erstatte det, der er forbrændt i dyrs og menneskers legemer.

Dyreverdenens højnelse er at besidde fuldkomne lemmer, organer og evner og få alle behov dækket. Dette er dens højeste hæder, ære og ophøjelse. Således er den største lykke for et dyr at eje en grøn frugtbar eng, det reneste strømmende vand og en smuk grøn skov. Hvis der er sørget for disse ting, kan det ikke forestille sig nogen større rigdom. Hvis for eksempel en fugl bygger sin rede i en grøn og frugtbar skov, på et smukt højtbeliggende sted i et stærkt træ øverst på en gren, og hvis den finder alt, hvad den behøver af frø og vand, er dette dens fuldkomne rigdom.

Men den sande rigdom for dyret består i at passere fra dyreverdenen ind i den menneskelige verden ligesom de mikroskopiske væsener, der fra vandet og luften kommer ind i mennesket og bliver optaget og erstatter det, der er blevet forbrændt i legemet. Dette er den store ære og rigdom for dyreverdenen, der kan ikke tænkes nogen større ære for den.

Derfor er det indlysende klart, at denne rigdom, denne velstand og denne materielle overflod udgør den fuldkomne rigdom for mineraler, planter og dyr. Ingen rigdom, formue, velfærd eller frihed i den materielle verden kan sammenlignes med en fugls rigdom; alle disse sletter og bjerge er dens bosted, og al sæden og høsten er dens føde og rigdom, og al jorden, landsbyerne, engene, græsgangene, skovene og ørkenerne er dens ejendom. Hvem er da rigest, fuglen eller det rigeste

menneske? Thi uanset hvor meget sæd den måske tager eller gemmer, formindskes dens rigdom ikke.

Derfor er det klart, at menneskets ære og ophøjelse må være noget mere end materiel rigdom; materiel velfærd er kun en gren; men roden til menneskets højnelse er menneskets gode egenskaber og dyder, der smykker hans virkelighed. Dette er de guddommelige åbenbarelses, de himmelske nådegaver, de rene følelser, kærlighed og kendskab til Gud; universel visdom, intellektuel erkendelse, videnskabelige opdagelser, retfærdighed, ret, sanddruhed, velvilje, naturligt mod og medfødt sjælsstyrke; respekten for rettigheder og overholdelsen af aftaler og pagter; retskaffenhed under alle omstændigheder; at tjene sandheden under alle omstændigheder; at ofre sit liv for alle menneskers vel; venlighed og agtelse overfor alle nationer; lydighed imod Guds lære; tjeneste i det guddommelige rige; ledelse af mennesker og opdragelse af nationerne og racerne. Dette er den menneskelige verdens rigdom. Det er menneskets højnelse i verden. Dette er evigt liv og himmelsk ære.

Disse dyder viser sig ikke i mennesket undtagen gennem Guds kraft og den guddommelige lære, thi de behøver overnaturlig kraft for at kunne manifestere sig. Det hænder, at et spor fra disse fuldkommenheder viser sig i naturens verden, men de er ikke grundfæstede og varige, de er som solens stråler på muren.

Da den medfølelse Gud har anbragt en så vidunderlig krone på menneskets hoved, burde mennesket stræbe efter at gøre dens strålende juveler synlige i denne verden.

2. DEL

NOGLE KRISTNE EMNER

KAP. 16 YDRE FORMER OG SYMBOLER MÅ ANVENDES FOR AT UDTRYKKE INTELLEKTUELLE BEGREBER.

For at kunne forstå problemernes kerne – både i det allerede omtalte og i det vi skal tale om – er det nødvendigt at fastslå, at mennesket besidder to former for viden. Den ene form er viden om ting, der bliver opfattet gennem sanserne, dvs. ting som øjet, øret, lugte-, smags- eller berøringssansen kan sanse, og som kaldes objektive eller sansbare. Således siges solen at være en objektiv genstand, fordi den kan ses. På lignende måde kan lyde fornemmes, fordi øret kan høre dem. Lugte er sansbare, fordi de kan indåndes og fornemmes af lugtesansen. Fødevarer er sansbare, fordi smagsløgene kan sanse deres sødme, surhed eller salthedsgrad. Varme og kulde er sansbare, fordi følesansen kan opfatte dem. Alt dette siges at stå for den sansbare virkelighed.

Den anden form for viden er af intellektuel art, og den er intellektets virkelighed. Den har ingen ydre form og placering i rummet og kan ikke opfattes af sanserne. For eksempel kan intellektets evne ikke sanses. Ingen af menneskets indre egenskaber er sansbare genstande, derimod er de intellektuelle realiteter. Således er kærlighed en intellektuel realitet, der ikke kan sanses; thi denne realitet kan øret ikke høre, øjet ikke se, lugtesansen ikke fornemme, smagssansen ikke opdage og følesansen ikke mærke. Selv æterisk stof, som ifølge fysikken manifesterer sig i form af varme, lys, elektricitet og magnetisme, er en intellektuel realitet, der ikke kan sanses. På samme måde er også naturen i sit inderste væsen en intellektuel realitet, der ikke kan sanses. Menneskets ånd er en intellektuel, men ikke nogen sansbar realitet. Når man skal forklare disse intellektuelle realiteter, tvinges man til at benytte sig af konkrete billeder, fordi der i den ydre verden intet findes, der ikke er materielt. Derfor tvinges man til, når man skal forklare åndens natur, dens vilkår og dens stade, at iklæde sine forklaringer en form, der refererer til genstande, som kan sanses. For eksempel er sorg og lykke intellektuelle begreber. Ønsker man at udtrykke disse åndelige tilstande, siger man: "Mit hjerte er tungt", "mit hjerte svulmer", skønt menneskehjertet hverken er blevet tungere eller større. Men man er tvunget til at søge tilflugt i konkrete billeder for at kunne forklare de intellektuelle eller åndelige tilstande. Et andet eksempel er: Man siger: "Den og den gjorde store fremskridt", skønt han forbliver på et og samme sted. Eller igen: "Den og dens stilling er ophøjet", skønt han som enhver anden går på jorden. Denne ophøjethed og denne fremgang viser hen til åndelige tilstande og intellektuelle realiteter. Men for at forklare disse, må man ty til et sprog af konkrete billeder hentet fra den ydre verden, hvor der ikke findes noget, som ikke sanses.

På den måde er lys et symbol for viden og mørke et symbol for uvidenhed; men betænk: Fornemmes viden som lys og uvidenhed som mørke? Nej, det er blot symbolske udtryk. Der er alene tale om intellektuelle tilstande, og ønsker man at udtrykke disse, kalder man viden for lys og uvidenhed for mørke. Man siger: "Mit hjerte var indhyllet i mørke, og det blev oplyst." Nu er kundskabens lys og uvidenhedens mørke intellektuelle realiteter hinsides sansernes verden; men søger vi at forklare dem i den ydre verden, tvinges vi til at iklæde dem en konkret form.

Altså er det klart, at den due, der dalede ned på Kristus, ikke var en almindelig due; men det var en åndelig tilstand, der for at kunne forstås blev udtrykt symbolsk. Således siges der i Det Gamle Testamente, at Gud viste sig som en ildsøjle. Der henvises ikke til den materielle form, men til en intellektuel realitet, der er udtrykt ved et ydre billede.

Kristus siger: "Faderen er i Sønnen, og Sønnen er i Faderen."¹ Var Kristus inde i Gud eller Gud inde i Kristus? Nej! I Guds navn! Tværtimod er det et intellektuelt forhold, der er udtrykt symbolsk.

Vi kommer til forklaringen af Bahá'u'lláhs ord, hvor han siger: "O Konge! Sandelig, jeg var som enhver anden mand, der sov på sit leje. Den Allerherligstes brise blæste hen over mig og lærte

¹ Jvf. Joh 14,10-11.

mig viden om alt, hvad der har været. Dette er ikke af mig, men fra den Mægtige, den Vise”¹. Dette udtrykker åbenbaringsens tilstand, der ikke kan sanses. Det er en intellektuel realitet undtaget og frigjort fra tiden, fra fortid, nutid og fremtid. Det er en forklaring, et billede, en metafor og skal ikke opfattes bogstaveligt. Det er ikke en tilstand, der kan forstås af mennesker. At sove ind og vågne op svarer til at gå fra én tilstand til en anden. Søvn er en tilstand af hvile, og vågenhed en tilstand af bevægelse. Søvn er tavshedens tilstand, vågenhed er talens tilstand. Søvn er mysteriets tilstand, vågenhed er åbenbaringsens tilstand.

For eksempel er det en arabisk og persisk udtryksmåde at sige, at jorden sov, og da foråret kom, vågnede den, eller at jorden var død, og da våren kom, genopstod den. Disse udtryk er metaforer, allegorier, mystiske forklaringer i den verden, der benytter sig af betegnelser.

Kort sagt: De Hellige Manifestationer har altid været og vil altid forblive Lysende Virkeligheder. Der finder ingen ændring eller afvigelse sted i deres inderste væsen. Inden de erklærer deres åbenbaring, er de tavse og rolige som en sovende, og efter deres åbenbaring taler de og er oplyste som en, der er vågen.

KAP. 17 KRISTI FØDSEL.

Spørgsmål: Hvordan blev Kristus født af Helligånden?

Svar: I dette spørgsmål er teologerne og materialisterne uenige. Teologerne tror, at Kristus blev født af Helligånden; men materialisterne finder, at dette er umuligt og uacceptabelt, og at han uden tvivl havde en menneskelig fader.

I Koranen siges det: “Og Vi sendte Vor Ånd til hende, og den fremstod i den fuldkomne mandsskikkelse”², hvilket betyder, at Helligånden antog form af en menneskeskikkelse – ligesom et billede der dannes i et spejl – og talte til Maria.

Materialisterne mener, at der må have været et ægteskab og siger, at et levende legeme ikke kan skabes af et livløst legeme, og uden hankøn og hunkøn kan befrugtning ikke finde sted. Og de mener, at det ikke alene gælder for mennesket, men også for dyr og planter, thi forening af hankøn og hunkøn finder sted hos alle levende væsener. Denne måde at formere sig på er også udtrykt i Koranen: “Ære være Ham, der skabte alt parvist af sådanne ting, som jorden frembringer og af dem selv og af ting, som de ikke kender”³. Det betyder, at mennesker, dyr og planter alle findes parvise – “og af alt har Vi skabt to slags.” Dvs. at vi har skabt alle skabninger ved, at disse parrer sig.

Kort sagt siger de, at en mand uden en menneskelig fader ikke kan tænkes. Teologerne svarer: “Dette er imidlertid ikke umuligt eller uopnåeligt; men det er ikke set, og der er stor forskel på en umulig ting og på en ukendt ting. For eksempel var telegrafens, der nu bringer Østen og Vesten i forbindelse med hinanden, i fordums tid ukendt, men ikke umulig. Fotografering og bevarelse af stemmer var ukendt, men ikke umulig.”

Materialisterne holder fast ved denne tro, og teologerne svarer: “Er kloden evig eller timelig?” Materialisterne svarer, at ifølge videnskaben og vigtige opdagelser er det fastslået, at den er timelig. I begyndelsen var den en flammende kugle, og gradvis blev den tempereret, en skorpe dannedes om den, og på denne skorpe kom der planter til live, derefter dyr og endelig mennesker.

Teologerne siger: “Så bliver det af jeres udtalelser klart og øjensynligt, at menneskeslægten kun har været en begrænset tid på kloden og ikke evigt. Så må den første mand med bestemthed

¹ Uddrag fra brevet til Násiri`d-Dín Sháh.

² Koranen 19,17

³ Koranen 36,35

hverken have haft en fader eller en moder, for menneskets eksistens er timelig. Er ikke skabelsen af et menneske uden fader og moder – selvom den er gradvis – mere vanskelig end at komme til verden uden en fader? Da I indrømmer, at det første menneske fik liv uden hverken fader eller moder – om det nu skete gradvist eller på en gang – kan der ikke være nogen tvivl om, at et menneske uden menneskelig fader ligeledes er muligt og acceptabelt. I kan ikke betragte det som umuligt, for så er I ulogiske. Hvis I for eksempel siger, at lampen er blevet tændt uden væge eller olie, så er det ulogisk at sige, at det er umuligt at tænde den uden væge.” Kristus havde en moder; men materialisterne tror, at den første mand hverken havde en fader eller en moder¹.

KAP. 18 KRISTI STORHED SKYLDES HANS FULDKOMMENHEDER.

En stor mand er en stor mand, hvad enten han er født med en menneskelig fader eller ej. Hvis dét ikke at have en fader er en dyd, så er Adam større og mere ophøjet end alle profeterne og budbringerne, for han havde hverken en fader eller en moder. Det, der er årsag til ære og storhed, er de guddommelige fuldkommenheders stråleglans og gavmilde gaver. Solen er født af substans og form, som kan sammenlignes med en fader og en moder, og den er absolut fuldkommen; men mørket har hverken substans eller form, hverken fader eller moder og er absolut ufuldkommet. Jord var den substans, som Adams fysiske liv blev gjort af, medens ren sperma var den substans, som Abraham blev til af. Det er sikkert og vist, at ren og kysk sperma er jord overlegen.

Endvidere siges det i Johannesevangeliets første kapitel, vers 12 og 13: “Men alle dem, der tog imod ham, gav han ret til at blive Guds børn, dem, der tror på hans navn; de er ikke født af blod, ikke af køds vilje, ikke af mands vilje, men af Gud.”

Af disse vers er det åbenbart, at en discipel heller ikke er skabt ved fysisk kraft, men ved åndelig kraft. Kristi ære og storhed skyldes ikke det faktum, at han ikke havde en menneskelig fader, men derimod hans fuldkommenheder, gavmildhed og guddommelige stråleglans. Hvis Kristi storhed består i, at han er faderløs, så er Adam større end Kristus, for han havde hverken fader eller moder. Det siges i Det Gamle Testamente: “Da formede Gud Herren mennesket af jord og blæste livsånde i hans næsebor, så mennesket blev et levende væsen”² Bemærk at det siges, at Adam blev bragt til væren igennem livets ånd. Endvidere beviser det udtryk, som Johannes bruger om disciplene, at de også er af Den Himmelske Fader. Derfor er det klart, at den hellige virkelighed, der betyder ethvert stort menneskes sande væren, kommer fra Gud, og dens eksistens skyldes et åndepust fra Helligånden.

Konklusionen af dette er, at hvis det at være uden menneskelig fader er den største hæder, så er Adam størst af alle, for han havde hverken en fader eller en moder. Er det bedre for et menneske at være skabt af levende materie end af jord? Det er afgjort bedre at være skabt af levende materie. Men Kristus blev født og fik liv af Helligånden.

Lad os slå fast: De hellige sjæles og guddommelige manifestationers herlighed og ære skyldes deres himmelske fuldkommenheder, gavmilde gaver, herlighed og ikke noget som helst andet.

¹ Denne samtale viser det unyttige i at diskutere sådanne spørgsmål. ‘Abdu’l-Bahás lære om Kristi fødsel kan findes i næste kapitel.

² 1 Mos 2,7.

KAP. 19 KRISTI DÅB.

Spørgsmål: Det siges i Matthæusevangeliets 3. kapitel, vers 13, 14 og 15: “Da kommer Jesus fra Galilæa til Johannes ved Jordan for at blive døbt af ham. Men Johannes ville hindre ham i det og sagde: “Jeg trænger til at blive døbt af dig, og du kommer til mig?” Men Jesus svarede ham: “Lad det nu ske! For således bør vi opfylde al retfærdighed. Så føjede han ham .”

Hvad er visdommen i dette: Når Kristus havde al ønskelig fuldkommenhed, hvorfor trængte han da til dåb?

Svar: Dåbens idé er renselse ved anger. Johannes formanede og advarede folket og fik dem til at angre, og så døbte han dem. Derfor er det klart, at denne dåb er et symbol på anger af al synd. Dens betydning er udtrykt i disse ord: “O Gud! Som mit legeme er blevet rensed og rengjort for fysiske urenheder, rens og helliggør da på samme måde min ånd for denne verdens urenheder, som er uværdige på Din Enheds Tærskel!” Anger er tilbagevenden fra ulydighed til lydighed. Mennesket angre, når det har været fjernt fra Gud, og det gennemgår en renselsesproces. Dette er et symbol, der betyder: “O Gud! Lad mit hjerte være rent, frit og helliggjort fra alt undtagen Din kærlighed.”

Da Kristus ønskede, at denne Johannes’ forordning skulle bruges af alle på den tid, fulgte han den selv for at vække folket og for at fyldestgøre en tidligere religions love. Thi skønt angerens renselse var Johannes’ forordning, havde den i virkeligheden været anvendt tidligere i Guds religion.

Kristus behøvede ingen dåb; men da dåb på den tid var en godtaget og prisværdig handling samt et tegn på de glade nyheder om Guds Rige, bekræftede han den. Men senere sagde han, at sand dåb ikke skete med materielt vand; men at den måtte ske med ånd og vand. Her betyder vand ikke materielt vand, for et andet sted siges der udtrykkeligt, at dåb er med ånd og ild, hvorefter det fremgår, at henvisningen ikke refererer til materiel ild og materielt vand; thi dåb med ild er umulig.

Derfor er ånden Guds gavmilde gave, vandet er viden og liv, og ilden er Guds kærlighed. Thi materielt vand renser ikke menneskets hjerte, nej, det renser dets legeme; men den himmelske ånd og det himmelske vand, som er viden og liv, gør menneskehjertet godt og rent. Det hjerte, som får del i Åndens gaver, bliver helligt, godt og rent. Det betyder, at menneskets inderste væsen bliver rensed og helliggjort fra verdens urenheder. Disse naturlige urenheder er onde egenskaber, karakteriseret som vrede, lidenskab, verdslighed, stolthed, løgn, hykleri, bedrageri, egenkærlighed etc.

Mennesket kan ikke frigøre sig fra de kødelige lidenskabers rasen uden hjælp fra Helligånden. Det er derfor, han siger, at dåb med ånd, vand og ild er nødvendig, og at den er essentiel. Dåben sker med guddommelig gavmildheds ånd, kundskabens og livets vand og Guds kærligheds ild. Mennesket må døbes med denne ånd, dette vand og denne ild for at blive beriget med de evige gaver. Til hvad nytte skulle det ellers være at blive døbt med materielt vand? Nej, denne dåb med vand var et symbol og en søgen om syndernes forladelse.

Men i Bahá’u’lláhs cyklus er der ikke længere brug for dette symbol; for dets baggrund, som er at blive døbt med Guds ånd og kærlighed, er forstået og fastslået.

KAP. 20 DÅBENS NØDVENDIGHED.

Spørgsmål: Er dåbens renselse nyttig og nødvendig, eller er den unyttig og unødvendig? Hvis det første er tilfældet, hvorfor blev den så afskaffet? Hvis det andet er tilfældet, hvorfor brugte Johannes den så?

Svar: Af hensyn til de skabte tings inderste natur må forandringer af vilkår, omskiftelser og omdannelser finde sted, og væsentlige forhold kan ikke holdes ude fra tingenes indre natur. Således er det komplet umuligt at adskille varmen fra ilden, fugtigheden fra vandet eller lyset fra solen; thi der er tale om naturnødvendige forhold. Eftersom ændringer og forandringer er nødvendige for skabningen, så må lovene ændres og forandres igennem tiderne. For eksempel blev Moses' love indrettet og tilpasset den tids forhold; men på Kristi tid var forholdene forandret så meget, at den Mosaiske Lov ikke længere passede og svarede til menneskeslægtens behov, og derfor blev den ophævet. Således skete det, at Kristus brød sabbatten og forbød skilsmisse. Efter Kristus tillod fire disciple, deriblandt Peter og Paulus, at man spiste kød, der hidtil havde været forbudt ifølge Bibelen. Undtaget var dog spisning af dyr, der var blevet kvalt, dyr der var blevet ofret, og endelig blod¹. De forbød også utugt. De opretholdt disse fire bud. Senere tillod Paulus endog spisning af kvalte dyr og dyr, der var blevet ofret til gudebilleder samt blod, men bevarede forbudet mod utugt. Således skriver Paulus i Romerbrevet, kapitel 14, vers 14: "Jeg ved og er i Herren Jesus vis på, at intet er urent i sig selv, men for den, der regner noget for urent, er det urent."

Også i Paulus' Brev til Titus, kapitel 1, vers 15: "For de rene er alting rent, men for de befængte og vantro er intet rent; hos dem er både forstanden og samvittigheden befængt."

Disse ændringer, disse forandringer og disse ophævelser viser det umulige i at sammenligne Kristi tid med Moses' tid. Forholdene og kravene i den senere periode var helt anderledes. Derfor blev tidligere love ophævet.

Verden som helhed kan sammenlignes med et menneskeligt individ og profeterne og Guds budbringere med dygtige læger. Individet forbliver ikke i en bestemt tilstand. Forskellige sygdomme hjemsøger det, og hver af disse kræver et særligt lægemiddel. Den dygtige læge ordinerer ikke den samme medicin for hver enkelt sygdom og lidelse; men lader medicinen og lægemidlet være afhængig af de forskellige sygdomme og den syges konstitution. Et menneske kan have en febersygdom, og den kompetente læge vil give det et kølende middel. Når en anden gang dette menneske bliver sygt og feberen er efterfulgt af kuldegysninger, vil lægen uden tvivl afstå fra at bruge svalende medicin og foretrække varmende midler. Denne ændring og forandring i behandlingen er betinget af patientens tilstand og er et tydeligt tegn på lægens kompetence.

Overvej følgende: Kunne Loven i Det Gamle Testamente håndhæves i denne tid og epoke? Nej, i Guds navn! Dette ville være umuligt og uigennemførligt. Derfor ophævede Gud på Kristi tid ganske bestemt Det Gamle Testaments love. Betänk endvidere, at på Johannes Døberens dage blev dåben brugt for at vække og formane folket til at angre al synd og til at afvente Kristi Riges komme. Men i vor tid dypper katolikker og tilhængere af Den Ortodokse Kirke i Asien nyfødte børn i vand blandet med olivenolie, og mange af disse bliver dårlige som følge af chokket. I selve dåbsøjeblikket gør de modstand og bliver ophidsede. Andre steder stænker de gejstlige døbevand på panden; men børnene har ingen åndelig fordel deraf i nogle af tilfældene. Hvilket resultat opnås da ved denne skik? Andre folk forbavses og undrer sig over, at barnet bliver dyppet i vandet, da dette ikke kan være årsag til barnets åndelige vækkelse, ej heller til dets tro eller omvendelse. Men det er blot en skik, der følges. På Johannes Døberens tid var det ikke sådan. Nej, først plejede Johannes at formane folket, lede dem til at angre deres synder og så til sidst opfyldte dem med ønsket om at afvente Kristi åbenbaring. Hvem der end modtog dåbens renselse og angrede sine synder i absolut ydmyghed og underkastelse, ville også rense og rengøre sit legeme for ydre urenheder. Med fuldkommen længsel ville man dag og nat afvente Kristi åbenbaring og adgangen til Guds Ånds Rige².

For at gentage: Det er vort synspunkt, at de ændrede forhold og de forløbne århundreders

¹ Ap.G.15,20-21

² Dvs. Kristi Rige, idet muhamedanerne hyppigt giver Kristus titlen Rúhu'Iláh, Guds Ånd.

forskellige behov er årsagen til lovens ophævelse, for der kommer en tid, hvor lovene ikke længere på passende måde dækker forholdene. Betænk, hvor forskellige behovene var i de første århundreder og i middelalderen sammenlignet med den moderne tids behov. Er det muligt at håndhæve de første århundreders love i vor tid? Det er klart, at dette ville være ugennemførligt. På samme måde vil efter nogle få århundreders forløb de fremtidige krav være forskellige fra nutidens, og der vil sandelig finde betydelige ændringer sted. I Europa bliver lovene ustandseligt modificerede og ændrede. Hvor mange af de love, som fandtes i tidligere tiders europæiske organisationer og systemer, er ikke i dag ophævede? Disse forandringer og ændringer skyldes forskelligheder og nydannelser af tanker, forhold og sædvaner. Hvis det ikke var således, ville verdens velstand blive bragt til undergang.

For eksempel er der i Mosebøgerne en lov, der siger, at hvis nogen bryder Sabbatten, skal han dræbes. I de samme bøger er der endvidere angivet ti forhold, der medfører dødsstraf. Ville det være muligt at holde disse love i vor tid? Tydeligvis er det ikke tilfældet. Derfor bliver lovene modificeret, hvilket er et tilstrækkeligt bevis på Guds ophøjede visdom.

Emnet kræver dyb eftertanke, og årsagen til disse forandringer skal da klart fremgå. Velsignet være de, der overvejer dette.

KAP. 21 BRØDETS OG VINENS SYMBOLIK.

Spørgsmål: Kristus sagde: "Jeg er det levende brød, som er kommet ned fra himlen; den der spiser af det brød, skal leve til evig tid."¹ Hvad betyder denne udtalelse?

Svar: Dette brød betegner den himmelske føde og den guddommelige fuldkommenhed. "Den der spiser af det brød" betyder da: Hvis noget menneske opnår himmelsk gavmildhed, modtager guddommeligt lys eller får del i Kristi fuldkommenhed, så vinder han derved et evigt liv. Blodet betegner også livsånden og de guddommelige fuldkommenheder, den himmelske stråleglans og de evige gaver, for alle legemets lemmer modtager livsvigtigt stof ved blodets cirkulation.

I Johanneevangeliet kapitel 6, vers 26 står der skrevet: "I leder ikke efter mig, fordi I fik tegn at se, men fordi I fik brød at spise og blev mætte."

Det er klart, at det brød, hvoraf disciplene spiste og blev mætte, var den himmelske gavmildhed, for i vers 33 i samme kapitel siges det: "For Guds brød er det, der kommer ned fra himlen og giver liv til verden." Det er klart, at Kristi legeme ikke nedsteg fra himlen, men, at det kom fra Marias skød. Det, der steg ned fra himlen, var Kristi ånd. Da jøderne troede, at Kristus talte om sit legeme, gjorde de indvendinger, for det siges i det 42. vers i samme kapitel:

"Og de sagde: Er det ikke Jesus, Josefs søn, hvis far og mor vi kender? Hvordan kan han så sige: Jeg er kommet ned fra himlen?"

Betænk hvor tydeligt det er, at det, Kristus mente med det himmelske brød, var hans ånd, hans gaver, hans fuldkommenhed og hans lære, for det siges i det 63. vers: "Det er Ånden, som gør levende, kødet gør ingen gavn."

Derfor er det klart, at Kristi ånd er en guddommelig nåde, der stiger ned fra himlen. Den, der end modtager et væld af lys fra denne ånd, dvs. den himmelske lære, finder evigt liv. Derfor siges det i vers 35: "Jesus svarede dem: "Jeg er livets brød. Den, der kommer til mig, skal ikke sulte, og den, der tror på mig, skal aldrig tørste.""

Læg mærke til "at komme til ham" udtrykker han som spisning og "tro på ham" som drikke. Derfor turde det være klart og fastslået, at den himmelske føde er de guddommelige nådegaver, den

¹ Joh 6,51.

åndelige oplysning, den himmelske lære og den universelle betydning af Kristus. At spise er at drages nær til ham, at drikke er at tro på ham. For Kristus havde et jordisk legeme og en himmelsk skikkelse. Det jordiske legeme blev korsfæstet; men den himmelske skikkelse er levende og evig og årsag til evigt liv. Førstnævnte var den menneskelige natur og sidstnævnte den guddommelige natur. Nogle tror, at nadveren er Kristus selv, og at guddommeligheden og Helligånden nedstiger i den og lever i den. Men når nadveren en gang er modtaget, er den efter få minutters forløb helt opløst og fuldstændig omdannet. Hvordan kan da sådan en tanke opstå? Det forbyde Gud! Det er sandelig ren og skær fantasi.

Konklusion: Ved Kristi åbenbaring blev den guddommelige lære, som er en evig gave, udbredt, ledelsens lys viste sig, og livets ånde blev skænket mennesket. Hvem der end fandt ledelse blev levende, hvem der end forblev tabt blev grebet af en varig død. Det brød, der steg ned fra himlen, var Kristi guddommelige skikkelse, hans åndelige egenskaber, som disciplene spiste af, og ved hvilket de vandt et evigt liv.

Disciplene havde fået mange måltider fra Kristi hænder. Hvorfor blev den sidste nadver bemærkelsesværdig frem for de andre? Det er klart, at det himmelske brød ikke betegner det materielle brød, men snarere den guddommelige næring fra Kristi åndelige legeme, de guddommelige gaver og de himmelske fuldkommenheder, som disciplene tog del i, og som de blev opfyldt af.

Overvej på samme måde: Da Kristus velsignede brødet og gav det til disciplene og sagde: "Dette er mit legeme"¹, og skænkede dem nåde, da var han hos dem i egen person. Han blev ikke forvandlet til brød og vin. Hvis han var blevet forvandlet til brød og vin, kunne han ikke have været tilstede hos disciplene legemligt og personligt.

Det fremgår heraf, at brødet og vinen var symboler, som betød: Jeg har skænket jer mine gaver og fuldkommenheder, og da I har taget del i denne gavmildhed, har I vundet det evige liv og fået jeres del af den himmelske føde.

KAP. 22 MIRAKLER.

Spørgsmål: Det står skrevet, at Kristus gjorde mirakler. Skal disse beretninger virkelig godtages bogstaveligt, eller har de en anden betydning? Det er videnskabeligt påvist, at tingenes inderste væsen ikke forandres, og at alt skabt er underkastet en universel lov og organisation, hvorfra der ikke kan afviges, og derfor er det, som er i modsætning til den universelle lov, umuligt.

Svar: De hellige manifestationer er kilder til mirakler og årsag til vidunderlige tegn. For dem er enhver vanskelig og ellers ugørlig ting mulig og let; for ved en overnaturlig kraft opstår der undere omkring dem, og ved denne kraft, som rækker ud over naturen, har de indflydelse på naturens verden. Fra alle manifestationerne er der udgået vidunderlige ting.

Men i de hellige bøger er der anvendt en særlig terminologi, og for manifestationerne har disse mirakler og vidunderlige tegn ingen betydning, ja de ønsker end ikke, at de bliver nævnt. For hvis vi betragter mirakler som det store bevis, så er det alligevel kun beviser og argumenter for dem, der er til stede, når det sker og ikke for dem, der er fraværende.

Hvis vi for eksempel fortæller en søgende, der er fremmed overfor både Moses og Kristus, om deres vidunderlige tegn og gerninger, vil han benægte dem og sige: "Der fortælles også stadig om vidunderlige tegn fra falske guder, og de er bekræftet i bøgerne. Brahmanerne har skrevet en bog om undere omkring Brahma." Han vil også sige: "Hvordan kan vi vide, at jøder og kristne taler

¹ Mark 14,22, Luk 22,19.

sandhed og brahmanerne usandhed? For begge parter vedkommende er der tale om almindeligt vedgåede overleveringer, som er samlede i bøger, og som kan tænkes at være sande eller også usande.” Det samme kan siges om andre religioner. Hvis en er sand, er de alle sande, hvis een godtages, må de alle godtages. Derfor er mirakler ikke et bevis. For selvom de er beviser for de tilstedeværende, så slår de fejl som beviser overfor de fraværende.

Men i manifestationens dage vil indsigtfulde mennesker forstå, at alle omstændigheder ved manifestationen er mirakuløse, for denne er alle andre overlegen, og dette alene er et absolut mirakel. Husk at Kristus ensom og alene, uden hjælper og beskytter, uden hære og legioner og under den største undertrykkelse, opløftede Guds banner foran alverdens mennesker og modstod disse for til sidst at besejre dem, og det skønt han udadtil blev korsfæstet. Se, dette er et virkeligt mirakel, som aldrig kan benægtes. Der er ikke behov for andre beviser på Kristi sandhed.

De ydre mirakler har ingen betydning for dem, som har indsigt. Selvom en blind mand får synet, vil han alligevel tilsidst være uden syn, for han vil dø og miste alle sine sanser og evner. Derfor er det at få en blind mand til at se af relativ ringe betydning, eftersom hans synsevne tilsidst skal forsvinde. Hvis et dødt legeme bliver genoplivet, hvad nytte er det så til, når legemet igen skal dø? Men det er vigtigt at skænke forståelse og evigt liv, dvs. åndeligt og guddommeligt liv; for det fysiske liv er ikke udødeligt, og dets eksistens er ækvivalent med eksistensløshed. Således sagde Kristus til en af sine disciple: “Lad de døde begrave deres døde.”¹ Thi: “Det, der er født af kødet, er kød, og det, der er født af Ånden, er ånd.”²

Bemærk: De, der tilsyneladende var fysisk i live, blev af Kristus betragtet som døde, thi sandt liv er det evige liv, og sand tilværelse er den åndelige tilværelse. Hvor de hellige bøger end taler om de dødes genopstandelse, er det i betydningen, at de døde var blevet velsignet med evigt liv. Når det siges, at den blinde blev seende, betyder det, at han fik sandt klarsyn. Når det siges, at en døv mand fik hørelse, menes der, at han fik åndelig og himmelsk hørelse. Dette fastslås i Evangeliets tekst, hvor Kristus sagde: “Disse er som dem, om hvem Esajas sagde, de har øjne, og de ser ikke, de har øren, og de hører ikke, og jeg helbredte dem.”³

Dermed menes ikke, at manifestationerne er ude af stand til at gøre mirakler. De besidder alle evnerne hertil. Men for dem er indre syn, åndelig helbredelse og evigt liv det værdifulde, det vigtigste. Som følge heraf – hvor som helst det i de hellige bøger er sagt, at den og den var blind og genvandt sit syn – er det meningen, at han var blind i sit indre, og at han fik åndeligt syn, eller at han var uvidende og blev vis, eller at han var ligegyldig og blev opmærksom, eller at han var verdslig og blev himmelsk.

Da de nævnte begreber: Indre syn, hørelse, liv og helbredelse angår evigheden, er de af betydning. Hvor vigtigt og værdifuldt er i forhold hertil dette dyriske liv med alle dets muligheder? I løbet af få dage vil det forsvinde som flygtige tanker. Gentændes en slukket lampe, så vil den slukkes senere. Solens lys skinner altid. Dette er af betydning.

KAP. 23 KRISTI OPSTANDELSE.

Spørgsmål: Hvilken betydning skal der tillægges Kristi opstandelse efter de tre dage?

Svar: De guddommelige manifestationers opstandelse er ikke legemlig. Alt vedrørende deres vilkår, deres stadier, deres handlinger og de ting de har oprettet, deres lære, deres udtalelser, deres

¹ Matt 8,22, Luk 9,60.

² Joh 3,6.

³ Jvf. Matt 13,14 og Joh. 12,40-41.

lignelser, samt deres instruktioner har en åndelig og guddommelig betydning, der ikke har nogen forbindelse med de materielle ting. For eksempel er der temaet om Kristi komme fra himlen. Mange steder i Evangeliet er det klart sagt, at Menneskesønnen kom fra himlen, er i himlen og vil vende tilbage til himlen. Således er det skrevet i Johannesevangeliet, 6. kapitel, vers 38: “for jeg er kommet ned fra himlen”; og også i vers 42 finder vi: “Og de sagde: “Er det ikke Jesus, Josefs søn, hvis far og mor vi kender? Hvordan kan han så sige: Jeg er kommet ned fra himlen?” Også i Johannesevangeliet, kapitel 3, vers 13: “Ingen er steget op til himmelen, undtagen den, der steg ned fra himmelen, Menneskesønnen”¹

Læg mærke til, at der siges: “Menneskesønnen er i himlen” mens Kristus på den tid var på jorden. Bemærk også at det siges, at Kristus kom fra himlen, skønt han kom fra Marias skød, og hans legeme blev født af Maria. Det er da klart, at når det siges, at Menneskesønnen er kommet fra himlen, har dette ikke en ydre, men en indre mening. Der er tale om en åndelig og ikke en materiel begivenhed. Meningen er, at skønt Kristus tilsyneladende blev født af Marias skød, så kom han dog fra himlen, fra midtpunktet af Virkelighedens Sol, fra den guddommelige verden og det åndelige rige. Da det er blevet klart, at Kristus kom fra det guddommelige riges åndelige himmel, må hans tre dages forsvinden fra jordens overflade have en indre betydning – der er ikke refereret til en ydre begivenhed. På samme måde er hans opstandelse fra jorden også symbolsk. Der er tale om en åndelig og guddommelig foreteelse og ikke en materiel. Ligeledes var hans opstigning til himlen en åndelig og ikke en materiel opstigning.

Udover disse forklaringer har videnskaben påvist, at den synlige himmel er del af et ubegrænset stort rum, som er øde og tomt, og hvori utallige stjerner og planeter befinder sig.

Derfor siger vi, at meningen med Kristi opstandelse er som følger: Disciplene var bekymrede og oprevne efter Kristi martyrium. Kristi Virkelighed, som betyder hans lære, hans gaver, hans fuldkommenhed og hans åndelige kraft, blev skjult i tre dage efter hans martyrium og var altså ikke længere strålende og klar. Nej, den var snarere tabt; thi hans tilhængere var få i tal, bekymrede og oprevne. Kristi sag var som et livløst legeme. Da disciplene efter tre dages forløb følte vished og standhaftigt begyndte at tjene Kristi Sag, idet de besluttede at sprede hans guddommelige lære, praktisere hans råd og rejse sig for at tjene ham, blev Kristi Virkelighed atter overvældende klar, og hans gavmildhed blev åbenbar, hans religion fik liv, hans lære og hans formaninger blev klare og forståelige. Med andre ord var Kristi sag som et livløst legeme, indtil Helligåndens liv og gaver omringede den.

Sådan skal Kristi opstandelse – og dette var en sand opstandelse – forstås. Men da gejstligheden hverken har forstået Evangeliets mening eller har fattet symbolerne, er det blevet sagt, at videnskab er i modstrid med religion. Som eksempel herpå angives Kristi opstandelse i kød og blod under den synlige himmel at være i modstrid med naturvidenskaben. Men når dette emnes sandhed bliver klar og symbolerne forklarede, modsiger videnskaben det på ingen måde. Videnskab og fornuft bekræfter det tværtimod.

KAP. 24 HELLIGÅNDENS NEDSTIGNING PÅ APOSTLENE.

Spørgsmål: På hvilken måde nedsteg Helligånden på apostlene, således som det er beskrevet i Evangeliet, og hvilken betydning har det?

Svar: Helligåndens nedstigning er ikke en bevægelse gennem luften rettet mod mennesket, men er snarere et udtryk, en metafor, end et nøjagtigt og bogstaveligt billede. Det kan bedre

¹ Det Danske Bibelskabs oversættelse fra 1992.

sammenlignes med solens billeddannelse i et spejl, hvori solens stråleglans bliver synlig.

Efter Kristi død var disciplene bekymrede, og deres forestillinger og tanker var uharmoniske og modstridende. Senere blev de faste og forenede, og ved pinsefesten samledes de og frigjorde sig fra verdslige ting. Uden hensyn til sig selv gav de afkald på eget velbehag og verdslig lykke, idet de ofrede deres legeme og sjæl for Den Elskede, forlod deres huse, blev vandrere, hjemløse og glemte endog deres egen eksistens. Da modtog de Guds hjælp. Helligåndens kraft blev åbenbaret dem. Kristi Ånd sejrede, og Guds kærlighed herskede. På den tid blev de hjulpet, og de spredtes i forskellige retninger, alt imedens de underviste i Guds Sag, gav vidnesbyrd og gjorde tegn.

Således betyder Helligåndens nedstigning på apostlene, at de blev tiltrukket af Kristi Ånd, hvorved de blev standhaftige og beslutsomme. Ved Guds kærligheds ånd vandt de et nyt liv. De så, at Kristus levede, beskyttede og hjalp dem. De var som dråber, og de blev have. De var som svage insekter, og de blev som kongelige ørne. De var svage, og de blev stærke. De var som spejle vendt mod solen. Sandelig, noget af lyset blev synligt i dem.

KAP. 25 (XXV) HELLIGÅNDEN.

Spørgsmål: Hvad er Helligånden?

Svar: Helligånden er Guds gavmilde gaver og de lysende stråler, som kommer fra manifestationerne. Kristus var brændpunktet for Virkelighedens Sols stråler, og fra dette strålende center, der er Kristi Virkelighed, reflekteredes Guds gavmilde gaver over på de andre spejle, der udgjorde apostlenes virkelighed. Helligåndens nedstigning på apostlene betyder, at de strålende guddommelige gaver reflekteredes og viste sig i deres virkelighed. I øvrigt er det at gå ind, det at gå ud, nedstigning og opstigning legemlige karakteristika og ikke åndelige. Det vil sige, at sansbare realiteter har en begyndelse, og de kommer til syne, medens intellektuelle, vanskeligt forståelige begreber og mentale realiteter som intelligens, kærlighed, viden, fantasi og tanker ikke kan tilskrives nogen begyndelse. Heller ikke kan det siges, at de er i færd med at træde frem, eller at de stiger ned; men snarere er der tale om en umiddelbar forbindelse.

For eksempel er kundskab, der opnås ad forstandens vej, en intellektuel tilstand og at sige, at den indtræder i eller udgår fra sindet er meningsløst. Men erhvervelsen af kundskaber er forbundet med sindet, ligesom billeder, der reflekteres i et spejl, er forbundet med dette.

Eftersom intellektuelle begreber øjensynligt hverken "træder ind" eller "stiger ned", ligesom det er udelukket, at Helligånden skulle kunne "stige op", "stige ned", "komme ind", "ud" eller "trænge igennem", så kan det kun være således, at Helligånden viser sig i sin stråleglans – på tilsvarende måde som solen viser sig i spejlet.

I visse afsnit af de hellige bøger omtales Ånden som en bestemt person, og man siger i almindelighed, at den og den er legemliggørelsen af ånd, eller at den og den er personifikationen af barmhjertighed og gavmildhed. I sådanne tilfælde ser vi på lyset og ikke på spejlet.

I Johannesevangeliets omtale af den forjættede, som skulle komme efter Kristus, siges det i kapitel 16, vers 12 og 13: "Jeg har endnu meget at sige jer, men det kan I ikke bære nu. Men når han kommer, sandhedens ånd, skal han vejlede jer i hele sandheden; for han skal ikke tale af sig selv, men alt, hvad han hører, skal han tale."

Overvej nu følgende omhyggeligt. Af ordene: "for han skal ikke tale af sig selv, men alt, hvad han hører, skal han tale" fremgår det tydeligt, at Sandhedens Ånd er legemliggjort i en mand, som har sin egen individualitet, og som har øren at høre med og tunge at tale med. På samme måde, som man taler om et lys – og dermed mener man både lyset og lampen – benyttes vendingen "Guds Ånd" om Kristus.

KAP. 26 KRISTI GENKOMST OG DOMMEDAG.

Det siges i de hellige bøger, at Kristus vil komme igen, og at hans komme er betinget af visse tegns opfyldelse. Når han kommer, bliver det ved disse tegn. For eksempel: “Solen skal formørkes og månen ikke skinne og stjernerne falde ned fra himlen... Og da skal Menneskesønnens tegn komme til syne på himlen, og da skal alle jordens folkestammer jamre, og de skal se Menneskesønnen komme på himlens skyer med magt og megen herlighed.”¹ Bahá’u’lláh har udlagt disse vers i *Kitáb-i-Íqán*². Det vil være unødvendigt at gentage udlægningerne. Slå dem efter, hvis I vil forstå dem.

Men jeg har mere at sige om dette emne. Kristus kom også første gang fra himlen, som det udtrykkeligt står i Evangeliet. Kristus siger selv: “Ingen er steget op til Himmelen, undtagen han, som steg ned fra Himmelen, Menneskesønnen.”³

Det er klart for enhver, at Kristus kom fra himlen, selvom han tilsyneladende kom fra Marias skød. Første gang kom han fra himlen, selvom han tilsyneladende kom fra skødet. På samme måde vil han også anden gang komme fra himlen, skønt det tilsyneladende er fra skødet. Vilklarene for Kristi genkomst – som de er udtrykt i Evangeliet – er de samme, som blev nævnt i forbindelse med hans første komme.

Esajas Bog meddeler, at Messias vil erobre både Østen og Vesten, at alle verdens nationer vil komme under hans skygge, at hans rige vil blive oprettet, at han vil komme fra et ukendt sted, at syndere vil blive dømt, og at retfærdigheden vil råde i en sådan grad, at ulven og lammet, leoparden og kuddet, spædbarnet og slangen alle vil samles ved én kilde, på én eng og i én bolig⁴. Kristi første komme fandt i virkeligheden sted under de samme betingelser, selvom de udadtil tilsyneladende ikke blev opfyldte, derfor forkastede jøderne Kristus, og hvad Gud forbyde! De kaldte Messias for *masíkh*⁵ og betragtede ham som ødelæggeren af Guds bygningsværk ved at være sabbatbryder og lovbyrder, og de dømte ham til døden. Ikke desto mindre lå der i hver enkelt omstændighed en betydning, som jøderne ikke fattede. Derfor blev de afskåret fra at kunne opfatte Kristi sandhed.

Med Kristi genkomst vil det forholde sig på samme måde. De nævnte tegn og forhold har hver deres betydning, der ikke skal tages bogstaveligt. Blandt andet siges det, at stjernerne vil falde ned fra himlen. Stjernerne er talløse, og ifølge moderne videnskab er solkuglen rundt regnet halvanden million gange så stor som jorden, og nogle af fiksstjernerne er over tusinde gange større end solen. Hvis disse stjerner faldt ned mod jordens overflade, hvordan skulle de så kunne få plads der? Dette ville svare til, at tusind millioner Himalaya bjerge faldt ned på et sennepskorn, hvilket ifølge sund fornuft og videnskab ville være helt umuligt. Endnu mærkeligere var det, at Kristus sagde: “Måske skal jeg komme, medens I sover, for Menneskesønnen vil komme som en tyv om natten.”⁶ Måske vil tyven være i huset og ejeren ikke vide det.

Disse tegn har øjensynligt en symbolsk betydning og skal ikke tages bogstaveligt. De er fuldt forklarede i *Kitáb-i-Íqán*. Slå op i den.

¹ Jvf. Matt 24,29-31.

² Et af Bahá’u’lláhs første arbejder skrevet i Bagdad forend han erklærede at være Guds manifestation.

³ Joh 3,13. Det Danske Bibelskabs oversættelse fra 1992.

⁴ Af disse samtaler vil læseren have bemærket, at ‘Abdu’l-Bahá foretrækker at angive meningen med visse skriftsteder fremfor at citere nøjagtigt.

⁵ Betyder uhyre. På arabisk er det et ordspil mellem *Masíh*, Messias, og *masíkh*, uhyret.

⁶ Jvf. Joh 3,3 og 1 Thess 5,2.

KAP. 27 TREENIGHEDEN.

Spørgsmål: Hvad betyder Treenigheden, de tre personer i en?

Svar: Den Guddommelige Virkelighed, som er rensset og helliggjort fra menneskenes forståelse, og som aldrig kan forestilles af vise og intelligente mennesker, er hævet over det, som kan opfattes. Denne Guddommelige Virkelighed giver ingen plads for splittelse; thi opdeling og mangfoldighed karakteriserer skabninger, hvis eksistens er betinget, men karakteriserer ikke den selvbestående.

Den Guddommelige Virkelighed er helliggjort fra al enkelhed, og derfor så meget mere fra flertallighed. Hvis denne Guddommelige Virkelighed steg ned på vilkår og i grader, ville dette være ensbetydende med ufuldkommenhed, hvilket er det modsatte af fuldkommenhed og derfor absolut umulig. Den Guddommelige Virkelighed har altid været og vil fortsat være i hellighedens og helligdommens ophøjethed. Alt, hvad der siges om Guds manifestationer og daggrysteder, tilkendegiver genspejlingen af det guddommelige, og der er således ikke tale om en nedstigen til det skabtes livsvilkår.

Gud er ren fuldkommenhed, og skabningerne lutter ufuldkommenhed. For Gud vil en nedstigen til de livsbetingelser, som skabningen er underlagt, være den største ufuldkommenhed. Tværtimod er Hans åbenbaring, Hans tilsynekomst, Hans opstandelse at ligne med solens billede i et helt rent, poleret spejl. Alle skabninger er øjensynlige tegn på Guds eksistens, således også de jordiske væsener, som solen skinner på – men kun en del af lyset skinner på sletterne, på bjergene, på træerne og frugterne, og i kraft af dette lys bliver tingene synlige, vokser op og opfylder formålet med deres tilværelse. Det fuldkomne menneske¹ er at ligne med et poleret spejl, i hvilket Virkelighedens Sol bliver synlig og åbenbar med alle sine egenskaber og fuldkommenheder. Således var Kristi Virkelighed et poleret spejl af den største renhed og finhed. Solens Virkelighed, det guddommeliges inderste væsen, spejlede sig selv i dette spejl og åbenbarede sit lys og sin varme i det; men solen steg ikke ned fra sin ophøjede hellighed og sin himmelske bolig for at bo og dvæle i dette spejl. Nej, den fortsætter med at være i sin ophøjethed, alt imedens den kommer til syne og åbenbarer sin skønhed og fuldkommenhed i spejlet.

Hvis vi nu siger, at vi har set solen i to spejle – det ene er Kristus, det andet er Helligånden – dvs. at vi har set tre Sole, en i himlen og de to på jorden, så taler vi sandt. Og, hvis vi siger, at der er én sol, og at den i sin rene enkelhed ikke har nogen ligestillet eller mage, taler vi igen sandt.

Sammenfattes det foranstående har man, at Kristi Virkelighed er at ligne med et poleret spejl, og at Virkelighedens Sol, dvs. enhedens inderste kerne, blev med dens uendelige fuldkommenheder og attributter synlig i dette spejl. Dermed siges ikke, at solen, som er det guddommeliges inderste væsen, blev opdelt og mangfoldiggjort, for solen er én, men blot, at den kom til syne i spejlet. Derfor sagde Kristus: "Faderen er i Sønnen"², hvilket betyder, at solen er synlig og åbenbar i dette spejl.

Helligånden er Guds gavmilde gaver, som bliver synlige og åbenbare i Kristi Virkelighed. Det stade, som svarer til sønnen, er Kristi hjerte, og Helligånden er Kristi Ånds stade. Det skulle heraf fremgå, at det guddommeliges inderste væsen er noget absolut enestående, som ikke har nogen lige, som er uden lighedspunkter, og ikke har noget modstykke.

Dette er betydningen af Treenighedens tre skikkelser. Var det anderledes, ville grundlaget for Guds religion hvile på en ulogisk påstand, som forstanden ikke ville kunne acceptere, og hvorledes skulle intellektet kunne tvinges til at antage det, som det ikke kan fatte? Intellektet kan kun fatte

¹ Guds manifestation

² Jvf. Joh 14,10-11.

noget, som er angivet i en forståelig form, ellers vil det være hjemfaldent til at fantasere.

I denne udlægning er det godt gjort, hvilken betydning Treenighedens tre skikkelser har. Guds enhed er ligeledes anskueliggjort.

KAP. 28 FORKLARING AF JOHANNESSEVANGELIETS KAPITEL 17, VERS 5.

“Fader, herliggør mig nu hos dig med den herlighed, jeg havde hos dig, før verden var til.”

Der gives apriori to slags eksistens. Den ene er egentlig præeksistens og er ikke årsagsbestemt; men dens eksistens er i sig selv. For eksempel har solen lys ved sig selv, thi dens skin er ikke afhængigt af lys fra andre stjerner. Man kalder det for ubetinget lys. Derimod er månens lys et genskin af solens, for månen er afhængig af solen m. h. t. lys. Derfor er solen – hvad lyset angår – årsagen, medens månen bliver til virkningen. Den førstnævnte er den ældgamle, den som går forud, som er først, medens den sidstnævnte er efterfølgeren og den sidste.

Den anden slags præeksistens er tidens præeksistens, og den har ingen begyndelse. Guds Ord¹ er helliggjort fra tid. Fortid, nutid og fremtid, alt er det et for Gud. I går, i dag og i morgen eksisterer ikke i solen.

På samme måde gives der en prioritet med hensyn til herlighed, dvs. at den herligste går forud for den herlige. Derfor går Kristi Virkelighed, som er Guds Ord, med hensyn til væsen, egenskaber og herlighed sandelig forud for skabningernes. Før Guds Ord fremstod i menneskeskikkelse, befandt det sig i den yderste hellighed og herlighed, eksisterende i fuldkommen skønhed og stråleglans i dets storladenheds højder. Da Guds Ord ved Den Højeste Guds visdom, fra herlighedens højder fremstod strålende i en fysisk skikkelse, blev det undertrykt i denne form. Det faldt i jødernes hænder og blev fange hos de tyranniske og uvidende for tilsidst at blive korsfæstet. Derfor anrøbte han Gud og sagde: “Befri mig fra den jordiske verdens lænker og befri mig fra legemets bur, at jeg må stige op til ærens og herlighedens højder og opnå tidligere storhed og magt, der var før den fysiske verden, at jeg må glædes i den evige verden og må stige op til den oprindelige bolig, den stedløse verden, det usynlige Guds rige.”

Det ses, at selv i riget af denne verden, det vil sige i sjælens og landenes sfærer, kom efter opstandelsen både Kristi herlighed og storhed til syne. Da han var i menneskeskikkelse, blev han gjort til genstand for hån og foragt fra verdens svageste nation, den jødiske, som fandt det passende at sætte en tornekrone på hans hellige hoved. Men efter opstandelsen bøjede alle juvelprydede kongekroner sig ydmygt for hans tornekrone.

Se, hvilken herlighed Guds Ord nåede selv i denne verden!

KAP. 29 FORKLARING PÅ PAULUS' 1. KORINTHERBREV, KAPITEL 15, VERS 22.

Spørgsmål: I vers 22, kapitel 15 i 1. Korintherbrev er der skrevet: “For ligesom alle dør med Adam, skal også alle gøres levende med Kristus.” Hvad er meningen med disse ord?

Svar: Vid, at mennesket har to naturer: Den fysiske natur og den åndelige natur. Den fysiske natur er nedarvet fra Adam, og den åndelige natur er nedarvet fra Guds Ords Virkelighed, som er den åndelige del af Kristus. Den fysiske natur er født gennem Adam, medens den åndelige natur nedstammer fra Helligånden som en gave. Den første er kilden til alle ufuldkommenheder, medens

¹ Dvs. Kristi Virkelighed.

den sidste er kilden til al fuldkommenhed.

Kristus ofrede sig, for at mennesket kunne blive frigjort for ufuldkommenhederne forbundet med dets fysiske natur og vinde dyderne, der er forbundet med dets åndelige natur. Den åndelige natur, der fik liv ved den guddommelige virkeligheds gaver, er foreningen af alle fuldkommenheder, og den kommer til syne ved et pust af Helligånden. Den er de guddommelige fuldkommenheder, den er lys, åndelighed, ledelse, ophøjethed, høje aspirationer, retfærdighed, kærlighed, nåde, venlighed mod alle, filantropi, livets inderste væsen. Den er en refleksion af strålerne fra Virkelighedens Sol.

Kristus er midtpunktet for Helligånden. Han er født af Helligånden, han er opdraget af Helligånden, og han er efterkommer af Helligånden. Det betyder, at Kristi Virkelighed ikke nedstammer fra Adam, nej, den er født af Helligånden. Derfor betyder dette vers i 1. Korintherbrev, "ligesom alle dør med Adam, skal også alle gøres levende med Kristus," i denne terminologi, at Adam er menneskeheden fader¹, dvs. fader til menneskets fysiske natur. Det fysiske faderskab er hans. Han er en levende sjæl; men han skænker ikke åndeligt liv. Derimod er Kristus årsag til menneskets åndelige liv, og hvad angår ånd, er det åndelige faderskab hans. Adam er en levende sjæl. Kristus er en livgivende ånd.

Menneskets fysiske natur er underkastet begærets krav, og synden er konsekvensen af dette begærs magt, for begæret er ikke underkastet retfærdigheds og helligheds love. Menneskelegemet er naturens fange. Det vil handle efter, hvad naturen beordrer. Det er derfor rigtigt, at synder som vrede, jalousi, uenighed, fejhed, grådighed, uvidenhed, had, stolthed og tyranni hører til i den fysiske verden. Alle disse brutale egenskaber eksisterer i den menneskelige natur. Et menneske, som ikke er blevet opdraget åndeligt, er brutalt. Sådan forholder det sig med Afrikas vilde folk, hvis gerninger, vaner og moral er styret af det sanselige. De handler i overensstemmelse med naturens krav i en sådan grad, at de sønderriver og æder hinanden. Således er det klart, at syndens verden er menneskets fysiske verden. I sin fysiske natur er mennesket ikke forskelligt fra dyret.

Alle synder udspringer af naturens krav, og imødekommenhed overfor disse krav, der har relation til de fysiske egenskaber, betyder ikke synd for dyret, men for mennesket. Dyret er kilden til ufuldkommenheder som vrede, sanselighed, jalousi, grådighed, grusomhed, stolthed. Alle disse negative egenskaber findes hos dyret uden her at regnes for synder, men de er det hos mennesket.

Adam er ophav til menneskets fysiske liv, medens Kristi Virkelighed, dvs. Guds Ord, er ophav til det åndelige liv. Den er en livgivende ånd, hvilket betyder, at alle de ufuldkommenheder, som har rod i kravene fra menneskets fysiske natur, ved åndens lære og opdragelse bliver ændret til menneskelige fuldkommenheder. Derfor var Kristus en livgivende ånd og kilden til liv for hele menneskeheden.

Adam er ophavet til det fysiske liv, og da menneskets fysiske natur er en verden af ufuldkommenhed, og ufuldkommenhed svarer til død, sammenlignede Paulus det fysiske liv med død.

Men de fleste kristne tror, at da Adam spiste af det forbudte træ, syndede han, idet han var ulydig, og at den ulykkelige konsekvens af hans ulydighed er blevet overført som arv til hans efterkommere. Derfor blev Adam årsag til menneskeheden død. Denne forklaring er urimelig og åbenbar forkert, for det betyder, at alle mennesker, selv profeterne og Guds budbringere, uden at begå nogen synd eller fejl, men simpelthen fordi de er Adams efterkommere, er blevet skyldige syndere og indtil Kristi opofrelses dag er blevet holdt som fanger i helvede under pinefuld tortur. Dette ligger langt fra Guds retfærdighed. Hvis Adam var en synder, hvad var så Abrahams synd? Hvori bestod da Isaks eller Josefs fejltagelse? Hvad var Moses skyldig i ?

Men Kristus, som er Guds Ord, ofrede sig selv. Dette har to betydninger, en ligefrem og en

¹ *Abú'l-bashar* dvs. menneskets fader, er en af de titler, som muslimerne har givet Adam.

skjult. Den ligefremme betydning er, at det var Kristi agt at repræsentere og befordre en sag, der skulle udvikle menneskets fysiske verden og give liv til Adams børn samt oplyse hele menneskeheden. Eftersom det at repræsentere så stor en sag – en sag, der var antagonistisk over for alverdens folk, nationer og riger – var ensbetydende med, at han ville blive dræbt og korsfæstet, så måtte Kristus, idet han erklærede sin mission, ofre sit liv. Han betragtede korset som en trone, såret som lægedom, giften som honning og sukker. Han stod op for at lære og undervise menneskeheden, og han ofrede sig selv for at skænke os livets ånd. Han døde fysisk for at bringe åndeligt liv til andre.

Den anden betydning af ofret er denne: Kristus var ligesom et frø, og dette frø ofrede sin egen form, for at træet kunne vokse og udvikle sig. Selvom frøets form blev ødelagt, så blev dets virkelighed synlig i fuldkommen majestæt og skønhed i form af et træ.

Kristi stade var den absolutte fuldkommenheds stade. Han lod sine guddommelige fuldkommenheder skinne som solen på alle troende sjæle, og lysets gavmilde gaver blev tilgængelige og blev reflekteret i menneskets virkelighed. Det er derfor, han siger: “Jeg er det levende brød, som er kommet ned fra himlen; den, der spiser af det brød, skal leve til evig tid.”¹ Det vil sige, at hvem, der end får del i denne guddommelige føde, skal opnå det evige liv. Det vil igen sige, at enhver, der får del i denne gavmildhed og modtager disse fuldkommenheder, vil finde det evige liv, vil erholde præeksisterende gunstbevisninger, vil blive frigjort fra fejltagelsens mørke og vil blive oplyst igennem lyset fra Hans ledelse.

Frøets form blev ofret for træets skyld; men træets fuldkommenheder blev på grund af dette offer synlige. Træet, dets grene, dets løv og dets blomster var skjult i frøet. Da frøets form blev ofret, viste dets fuldkommenheder sig i bladene, blomsterne og frugternes fuldendte former.

KAP. 30 ADAM OG EVA.

Spørgsmål: Hvad er sandheden i historien om Adam, der spiste af træets frugter?

Svar: I Bibelen er det skrevet, at Gud satte Adam ind i Paradisets have, for at han skulle passe og dyrke den, og Han sagde til ham: “Du må spise af alle træerne i haven. Men træet til kundskab om godt og ondt må du ikke spise af, for den dag du spiser af det, skal du dø!”² Derefter fortælles det, at Gud lod Adam falde i søvn, og at Han tog et af hans ribben og skabte kvinden, for at hun skulle blive hans ledsager. Derefter fortælles det, at slangen fristede kvinden til at spise af træet, idet den sagde: “Men Gud ved, at den dag I spiser af den, bliver jeres øjne åbnet, så I bliver som Gud og kan kende godt og ondt”³ Da spiste Eva af træet og gav deraf til Adam, som ligeledes spiste. Deres øjne blev åbnet, de så, at de var nøgne, og de skjulte deres legemer med blade. Som en følge af denne handling modtog de en irettesættelse fra Gud. Gud sagde til Adam: “Har du spist af det forbudte træ?” Adam svarede: “Eva fristede mig, og jeg spiste.” Gud dadlede Eva. Eva sagde: “Slangen fristede mig, og jeg spiste.” Af denne årsag blev slangen forbandet, og der blev oprettet fjendskab mellem slangen og Eva og mellem deres efterkommere. Og Gud sagde: “Nu er mennesket blevet som en af os og kan kende godt og ondt. Bare det nu ikke rækker hånden ud og også tager af livets træ og spiser og lever evigt!”⁴ Derfor lod Gud livets træ bevogte.

Hvis vi – i overensstemmelse med flertallets fortolkning – opfattede denne historie i dens tilsyneladende betydning, så er den i sandhed ejendommelig. Fornuften kan ikke godtage den,

¹ Joh 6,51.

² 1 Mos 2,16-17.

³ 1 Mos 3,5

⁴ 1 Mos 3,22-23.

bekræfte eller forestille sig den; thi sådanne foranstaltninger, sådanne detaljer, sådanne talemåder og irettesættelser vil man ikke tro kunne stamme fra et intelligent menneske, hvor meget mindre da fra Guddommen – den Guddom, der har opbygget det uendelige univers i den mest fuldkomne form med dets utallige beboere og med absolut systematik, styrke og fuldkommenhed.

Lad os tænke efter en stund. Hvis indholdet af historien i dens bogstavelige betydning skulle tilskrives et vist menneske, så ville enhver af logiske grunde protestere mod, at disse foranstaltninger, disse opdigtninger skulle være udgået fra et intelligent væsen. Derfor må denne historie om Adam og Eva, der spiste af træet, og deres uddrivelse fra Paradiset simpelthen være tænkt som et symbol. Den indeholder guddommelige mysterier og universelle udsagn, og den egner sig for vidunderlige udlægnings. Kun de, der er indviede i mysterier, og de, der er nær ved Den Almægtiges forgård, kender disse hemmeligheder. Disse vers fra Bibelen har utallige betydninger.

Vi vil udlægge en enkelt og sige, at Adam betegner Adams ånd og Eva betegner hans sjæl, for i nogle af de hellige bøgers passager, hvor kvinder omtales, repræsenterer disse mandens sjæl. Træet på godt og ondt betegner den menneskelige verden, thi den åndelige og guddommelige verden er fuldkommen god og absolut strålende; men i menneskets verden findes lys og mørke, godt og ondt, som er modsatte tilstande.

Slangen betyder tilknytning til den menneskelige verden. Denne åndens tilknytning til den menneskelige verden førte Adams sjæl og ånd fra frihedens verden ind i trældommens verden og fik ham til at vende sig fra enhedens rige til menneskets verden. Da Adams sjæl og ånd trådte ind i den menneskelige verden, kom han ud af frihedens paradys og faldt i en verden af trældom. Fra renhedens og den absolutte godheds højder, trådte han ind i verden på godt og ondt.

Livets træ er det højeste plan i tilværelsens verden: Gudsordet og den største manifestations stade. Derfor er dette stade blevet bevaret, og ved den ædleste universelle manifestations tilsynekomst blev dette klart og åbenbart. Thi Adams stade var, med hensyn til åbenbaringen af de guddommelige fuldkommenheder, et fosterstadium. Kristi stade var modenhedens stade. Fornuftens tidsalder og fremkomsten af Det Største Lys¹ er stadet for fuldkommengørelse af det inderste væsen og af egenskaberne. Derfor er i det højeste Paradys livets træ udtryk for midtpunktet for den absolutte rene hellighed – det vil sige for den guddommelige største manifestation. Fra Adams dage indtil Kristi dage taltes der meget lidt om evigt liv og om de himmelske universelle fuldkommenheder. Dette livets træ var stadet for Kristi Virkelighed. I kraft af hans åbenbaring blev det plantet og smykket med evige frugter.

Tænk nu over, hvor langt fra denne udlægning stemmer med virkeligheden. Thi dengang Adams ånd og sjæl tilknyttede sig den menneskelige verden, gik hans ånd og sjæl fra frihedens verden ind i trældommens verden, og hans efterkommere blev i trældommen. Denne sjælens og åndens tilbøjelighed for den menneskelige verden – som er synd – gik i arv til Adams efterkommere, og det er slangen. Den befinder sig altid midt iblandt Adams efterkommere og er en erklæret fjende af deres åndelige natur. Fjendskabet går videre og varer ved; thi tilknytningen til verden er blevet årsagen til sindenes trældom, og denne trældom er identisk med synd, og den er blevet overført fra Adam til hans efterkommere. Det er på grund af denne tilknytning, at mennesket er blevet berøvet virkelig åndelighed og et ophøjet stade.

Da de helliggjorte briser fra Kristus og det hellige lys fra det Største Lys² blev spredt vidt og bredt, blev de menneskelige virkeligheder – det vil sige de, der vendte sig til Guds Ord og modtog af Hans gavers overflod – frelst fra denne tilknytning og synd, de opnåede evigt liv, blev frigjort fra trældommens lænker og nåede frihedens verden. De blev fritaget for denne verdens onder og blev velsignet med Himmerigets dyder. Dette er meningen med Kristi ord: “Jeg gav mit blod for verdens

¹ Bahá'u'lláh.

² Bahá'u'lláh.

liv,”¹ hvilket også betyder: Jeg har valgt alle disse vanskeligheder, disse lidelser, ulykker og selv det største martyrium for at nå dette mål: Syndernes forladelse, det vil igen sige sindenes frigørelse fra den menneskelige verden og deres dragning mod den guddommelige verden. Dette for at sjæle måtte fremstå og blive selve den inderste kerne af ledelse for menneskeheden samt manifestationer af fuldkommenhederne fra det Højeste Rige.

Læg mærke til, at hvis meningen i overensstemmelsen med overtroen hos Bogens folk² blev godtaget i den udvendige betydning, da ville det betyde absolut uretfærdighed og fuldstændig prædestination. Hvis Adam syndede ved at nærme sig det forbudte træ, hvad var da den storslåede Abrahams forsyndelse, og hvilken fejltagelse begik Moses, der samtalede med Gud? Hvad var profeten Noahs forbrydelse? Hvilken overtrædelse gjorde Josef, den sanddru, sig skyld i? Hvilken uretfærdighed begik Guds profeter? Og hvori bestod Johannes den kyskes overtrædelse? Ville Guds retfærdighed have tilladt, at disse oplyste manifestationer på grund af Adams synd skulle lide under tortur i helvede, indtil Kristus kom og frelste dem fra pinefuld lidelse ved at ofre sig selv? En sådan tanke ligger uden for alle regler og love og kan ikke accepteres af noget tænkende menneske.

Nej, det betyder, hvad der allerede er blevet sagt: Adam er Adams ånd, Eva er hans sjæl, træet er den menneskelige verden, og slangen er tilknytningen til denne verden, hvilket er synd og har besmittet Adams efterkommere. Kristus frelste ved sine hellige briser mennesket fra denne tilknytning og befriede dem for denne synd. Synden hos Adam må ses i forhold til hans stode. Selvom der fra denne tilknytning udspringer visse resultater, så må det ikke desto mindre betragtes som synd at nære tilbøjelighed for den jordiske verden i forhold til hengivenhed for den åndelige verden. De trofastes gode gerninger er synd for de, som er nær ved. Dette er fastslået. Altså er legemlig styrke ikke alene mangelfuld i forhold til åndelig styrke, den er endog svaghed i sammenligning hermed. På samme måde er fysisk liv i sammenligning med evigt liv i Himmerige at betragte som døden. Derfor kaldte Kristus det fysiske liv for død og sagde: “Lad de døde begrave deres døde.”³ Selv om disse sjæle ejede fysisk liv, var dette liv dog i hans øjne døden. Dette er een af betydningerne i den bibelske historie om Adam. Tænk over dette, indtil I finder ud af de andre.

Du være hilset.

KAP. 31 FORKLARING PÅ BESPOTTETSEN IMOD HELLIGÅNDEN.

Spørgsmål: “Derfor siger jeg jer: Al synd og bespottelse skal tilgives mennesker, men bespottelsen mod Ånden skal ikke tilgives. Og den, der taler et ord imod Menneskesønnen, får tilgivelse, men den, der taler imod Helligånden, får ikke tilgivelse hverken i denne verden eller i den kommende.”⁴

Svar: De hellige virkeligheder, Guds manifestationer, har to åndelige sider. Den ene er stedet for åbenbaringen, hvilket kan sammenlignes med det sted, hvor solkuglen befinder sig, og den anden er manifestationens strålekraft, der kan lignes med solens lys og udstråling, og den er lig med Guds fuldkommenheder, med andre ord Helligånden; thi Helligånden er de guddommelige gaver og ædle fuldkommenheder. Disse guddommelige fuldkommenheder er som strålerne og varmen fra solen. De lysende stråler fra solen udgør dens væsen, og uden dem ville det ikke være solen. Hvis manifestationen og genspejlingen af de guddommelige fuldkommenheder ikke fandtes i Kristus, ville Jesus ikke være Messias. Han er en manifestation, fordi han i sig selv genspejler de

¹ Jvf. Mark 14,24-25, Luk 22,20, Joh 6,54-55.

² Jøderne og de kristne.

³ Luk 9,60.

⁴ Matt 12,31-32.

guddommelige fuldkommenheder. Guds profeter er manifestationer af de guddommelige fuldkommenheder, det vil sige, at Helligånden er synlig i dem.

Hvis en sjæl holder sig borte fra manifestationen, kan han måske alligevel opvækkes; thi han erkendte ikke åbenbaringen af de guddommelige fuldkommenheder. Men hvis han afskyr selve de guddommelige fuldkommenheder, med andre ord Helligånden, er det klart, at han er som en flagermus, der hader lyset.

Denne afsky for lyset findes der intet lægemiddel imod, og den kan ikke tilgives, det vil sige, det er umuligt for ham at komme Gud nær. Denne lampe er en lampe på grund af dens lys. Uden lyset ville den ikke være en lampe. Hvis nu en sjæl nærer modvilje mod lampens lys, da er han som en blind, der ikke fatter lyset, og blindhed er årsag til evig forvisning fra Gud.

Det er klart, at sjælene modtager nåde i form af gavmilde gaver fra Helligånden, der kommer til syne i Guds manifestationer, men de udgår ikke fra disses personlighed. Derfor forbliver en sjæl, hvis den ikke modtager nåden, som er Helligåndens gaver, berøvet den guddommelige gave, og selve forvisningen sætter sjælen uden for tilgivelsens rækkevidde.

Det er derfor, at mange mennesker, der var fjender af profeterne og ikke anerkendte dem, senere blev deres venner, når de først havde erkendt dem. Således blev fjendskab imod manifestationen ikke årsag til evig forvisning; thi de, som tillod sig dette fjendskab, var fjender af dem, der frembar lyset, uden at vide, at disse var Guds strålende lys. De var ikke fjender af lyset, og når de først forstod, at den, der bar lyset, var stedet for lysets åbenbaring, blev de hans hengivne venner.

Meningen er denne: Det at holde sig langt borte fra den, der bærer lyset, betyder ikke, at man pådrager sig evig forvisning; thi man kan blive vækket og årvågen; men fjendskab overfor lyset er årsag til evig forvisning, og herfor findes der intet lægemiddel.

KAP. 32

FORKLARING PÅ VERSET: "THI MANGE ER KALDET, MEN FÅ ER UDVALGT".

Spørgsmål: I Evangeliet sagde Kristus: "Mange er kaldet, men få er udvalgt,"¹ og i Koranen står der skrevet: "Han vil skænke særlig barmhjertighed til dem, det Ham behager." Hvilken visdom ligger der i dette?

Svar: Vid, at organiseringen og fuldkommengørelsen af hele universet indebærer, at livet må fremstå i utallige former; thi levende væsener vil ikke kunne frembringes udelukkende på ét plan, på ét stade, i én art, i én race eller i én klasse. Forskellighed i grader, i fremtrædelsesformer og variation i slægt og art er en nødvendighed. Det vil sige, at de forskellige grader af eksistens for mineralet, planten, dyret og mennesket er uundgåelige; thi verden kunne ikke være opbygget, udstråle skønhed, være organiseret og fuldkommengjort ved mennesket alene. På samme måde kunne jorden heller ikke fremvise smukke landskaber, være lovmæssigt opbygget og besidde uforlignelig skønhed, såfremt der kun fandtes dyr, planter eller mineraler. Det er uden tvivl på grund af forskelligheder i grader, stadier, arter og klasser, at tilværelsen fremstår i største fuldkommenhed.

Hvis for eksempel træet kun bestod af frugter, kunne plantefuldkommenheden ikke opnås; thi bladene, blomsterne og frugterne er alle nødvendige, for at træet kan fremstå i den største skønhed og fuldkommenhed.

Tænk på samme måde på menneskelegemet. Det må være sammensat af forskellige organer, dele, lemmer. Menneskelig skønhed og fuldkommenhed forudsætter tilstedeværelsen af øret, øjet,

¹ Matt 22,14

hjernen, ja selv af neglene og håret. Hvis mennesket udelukkende bestod af hjerne, øjne eller øren ville det være ensbetydende med ufuldkommenhed. Altså vil manglende tilstedeværelse af hår og tænder, manglende øjenvipper og negle være defekter, selvom disse ting for eksempel ikke har øjets følsomhed og heri ligner mineralet og planten, så gør disse tings fraværelse menneskelegemet mangelfuldt og giver anledning til ubehag.

Eftersom tilværelsens grader er forskellige og varierende, befinder nogle skabninger sig på et højere trin end andre. Derfor er det, at nogle skabninger på grund af Guds vilje og ønske er udvalgt til den højeste grad af udvikling såsom mennesket, andre til en lavere grad af udvikling såsom planterne, og nogle er overladt til den laveste udviklingsgrad, såsom mineralet.

Det er på grund af Guds gavmildhed, at mennesket er udvalgt til den højeste udviklingsform. Den forskel, der er på mennesker med hensyn til åndelig udvikling og himmelsk fuldkommenhed, skyldes Den Barmhjertiges valg; thi tro, som er evigt liv, er tegnet på gavmildhed og ikke følgen af retfærdighed. Flammen i kærlighedens ild i denne verden af jord og vand skyldes tiltrækningskraften og opnås ikke gennem kraftanstrengelser og bestræbelser. Ikke desto mindre kan kundskab, videnskabelig kunnen og andre fuldkommenheder opnås igennem bestræbelser og udholdenhed; men alene tiltrækningen mod lyset fra Den Guddommelige Skønhed kan lede og bevæge sindene. Derfor er det sagt: "Mange er kaldet, men få er udvalgt."

Men de fysiske skabninger bliver ikke foragtet, dømt og holdt ansvarlige for deres eget stade og udviklingstrin. For eksempel er mineralet, planten og dyret godtagne i deres forskellige trin; men hvis de inden for deres eget udviklingstrin forbliver ufuldkomne, er de dadelværdige, idet trinnet i sig selv er absolut fuldkomment.

Forskelle blandt menneskene er af to slags: Den ene er forskel i stade, og denne forskel kan ikke dadles. Den anden er en forskel i tro og overbevisning. Tabet deraf er dadelværdigt, thi da overvældes sjælen af sine ønsker og lidenskaber, som berøver ham disse velsignede ting og forhindrer ham i at føle tiltrækningskraften i Guds kærlighed. Skønt mennesket er prisværdigt og godtaget på sit stade, vil han dog, alt eftersom han er berøvet dette stades fuldkommenheder, blive en kilde til ufuldkommenheder, som han holdes ansvarlig for¹.

KAP. 33

"GENKOMSTEN" SOM PROFETERNE HAR OMTALT.

Spørgsmål: Hvorledes skal begrebet genkomst forstås?

Svar: Bahá'u'lláh har besvaret dette spørgsmål helt og fuldt i *Íqán*². Læs bogen og sandheden om dette emne skal fremgå. Men eftersom der er spurgt derom, vil jeg kort forklare det. Vi vil begynde med at belyse det ud fra Evangeliet; thi der siges det ligeud, at når Johannes, Zacharias' søn viste sig og skænkede mennesker de glade tidender om Guds Rige, så spurgte de ham: "Hvem er du? Er du den lovede Messias?" Han svarede: "Jeg er ikke Messias." Da spurgte de ham: "Er du Elias?" Han sagde: "Jeg er det ikke." Disse ord beviser og viser, at Johannes, Zacharias' søn ikke var den lovede Elias.³ Men på dagen for forklarelsen på bjerget Tabor, sagde Kristus ligefremt, at Johannes, Zacharias' søn, var den lovede Elias.

I kapitel 9, versene 11–13 i Markusevangeliet siges der: "Så spurgte de ham: "Hvorfor siger de skriftkloge, at Elias først skal komme?" Han svarede dem: "Elias skal komme først og genoprette alt. Hvordan kan der så stå skrevet om Menneskesønnen, at han skal lide meget og være foragtet?"

¹ Jvf. "Årsagerne til forskellene i menneskets karakter". Kapitel 57.

² Jvf. kap. 26 (XXVI).

³ Jvf. Joh 1,19-23.

Jo, jeg siger jer: Elias er allerede kommet, og de gjorde med ham, som de ville, sådan som der står skrevet om ham.””

I kapitel 17, vers 13 i Matthæusevangeliet siges der: “Da forstod disciplene, at han talte til dem om Johannes Døber.”

De spurgte Johannes Døberen: “Er du Elias?” Han svarede: “Nej, jeg er det ikke,” selvom det siges i Evangeliet, at Johannes var den lovede Elias, og Kristus ligeledes udtalte det så klart. Hvis Johannes da var Elias, hvorfor sagde han da “Jeg er det ikke”? og hvis han ikke var Elias, hvorfor sagde Kristus da, at han var det?

Forklaringen er denne, at det ikke er personligheden, men fuldkommenhedernes realitet som omtales. Det vil sige, at de fuldkommenheder, som Elias besad, også fandtes hos Johannes Døberen, og de kom til udtryk på nøjagtig samme måde i ham. Derfor var Johannes Døberen den lovede Elias. I dette tilfælde har man ikke taget den individuelle personlighed i betragtning, men egenskaberne. For eksempel var der en blomst sidste år, og i år er der også en blomst. Jeg siger, blomsten fra sidste år er vendt tilbage. Nu mener jeg ikke, at den samme blomst med sin helt egen individualitet er vendt tilbage; men eftersom denne blomst har de samme egenskaber som den fra sidste år – den har den samme duft, ynde, farve og form – siger jeg, at blomsten fra sidste år er vendt tilbage, og at denne blomst er den tidligere blomst. Når foråret kommer, siger vi, at sidste års forår er vendt tilbage, fordi alt, hvad der fandtes sidste forår, også kan findes i dette forår. Det er derfor Kristus sagde: I skal komme til at se alt det, der skete i de tidligere profeters dage.

Vi vil give et andet billede: Frø fra sidste år er sået, grene og blade vokser frem, blomster og frugter kommer til syne, og disse bliver atter til frø. Når et af frøene såes vil et træ vokse op, og endnu engang vil grenene; bladene, blomsterne og frugterne vende tilbage, og træet vil vise sig at være fuldkommet. Eftersom begyndelsen var et frø, siger vi, at frøet er kommet igen. Når vi ser på substansen i træet, er det andre bestanddele; men når vi ser på blomsterne, bladene og frugterne, genfinder vi den samme duft, ynde og smag. Derfor er træets fuldkommenhed vendt tilbage endnu engang.

På samme måde med genkomsten af en person. Det er en anden individualitet; men hvis vi ser på egenskaberne og fuldkommenhederne, er det de samme, der er vendt tilbage. Når Kristus derfor sagde: “Dette er Elias,” mente han: Denne person er en åbenbaring af gavmildheden, fuldkommenhederne, karakteren, egenskaberne og dyderne hos Elias. Johannes Døberen sagde: “Jeg er ikke Elias.” Kristus tænkte på egenskaberne, fuldkommenhederne, karakteren og dyderne hos dem begge, og Johannes tænkte på sin krop og individualitet. Det er ligesom lampen her: Den var her i går aftes, og i aften er den ligeledes tændt, og i morgen aften vil den også lyse. Vi siger, at lampen af i aften giver det samme lys som i går aftes, og at lyset er vendt tilbage. Det drejer sig om lyset og ikke om olien, vægen eller beholderen.

Dette emne er fuldt ud og klart udlagt i *Kitáb-i-Íqán*.

KAP. 34 PETERS TROSBEKENDELSE.

Spørgsmål: I Matthæusevangeliet siges der: “Du er Peter, og på den klippe vil jeg bygge min kirke.”¹ Hvad er betydningen af dette vers?

Svar: Denne udtalelse af Kristus er en bekræftelse på Peters udtalelse, da Kristus spurgte: Hvem tror du, jeg er? og Peter svarede: Jeg tror, at “Du er Kristus, den levende Guds søn.”² Da

¹ Matt 16,18.

² Matt 16,16-17.

sagde Kristus til ham: “Du er Peter”¹ – for Kefas betyder på aramaisk klippe – “og på den klippe vil jeg bygge min kirke.”

Thi de andre svarede Kristus, at han var Elias, nogle sagde Johannes Døberen og atter andre Jeremias eller en af profeterne.

Kristus ønskede igennem et vink eller en hentydning at bekræfte Peters ord. Og på grund af det overensstemmende med hans navn, Peter, sagde han: “Og på den klippe vil jeg bygge min kirke,” i betydningen: Din tro på, at Kristus er den levende Guds søn, skal blive grundlaget for Guds religion, og på denne tro skal grundlaget for Guds kirke – som er Guds lov – stadfæstes.

Det er tvivlsomt om Peters grav er i Rom. Det er ikke godtgjort. Nogle siger, at den ligger i Antiochia.

Lad os ydermere sammenligne nogle af pavernes levevis med Kristi liv. Kristus, der var uden beskyttelse, spiste, når han var sulten, ødemarkens urter og ønskede ikke at såre nogens følelser. Paven sidder i en vogn belagt med guld, tilbringer sin tid i den største herlighed, optaget af fornøjelser og luksus og ejer så megen rigdom og tilbedelse, som konger aldrig har haft.

Kristus gjorde ikke nogen ondt; men nogle af paverne dræbte uskyldige mennesker. Herom taler historien. Hvor meget blod har paverne ikke udgydt for at beholde verdslig magt! Udelukkende på grund af meningsforskelle arresterede de, fængslede og ihjelslog de tusinder af menneskeheds tjenere samt lærde mænd, der havde opdaget naturens gåder. I hvilken grad satte de sig ikke op imod sandheden.

Tænk over Kristi bud og undersøg sæder og skikke hos paverne. Betænk: Er der nogen overensstemmelse mellem Kristi bud og pavernes regeringsformer? Vi afslår at udøve kritik; men Vatikanets historie er meget usædvanlig. Hensigten med vore argumenter er at påvise, at Kristi bud er een ting, og at pavedømmets måde at regere på er en ganske anden: Der er ikke overensstemmelse. Betænk, hvor mange protestanter der er blevet slået ihjel på pavernes befaling, hvor mange tyranners herredømme og undertrykkelser der er blevet billiget, og hvor mange straffe og mishandlinger der har fundet sted! Kan nogle af de sødmefulde dufte fra Kristus spores i disse handlinger? Nej! I Guds navn! Disse folk adlød ikke Kristus; men den hellige Barbara, hvis billede vi har foran os, adlød Kristus, fulgte i hans fodspor og omsatte hans bud i handling. Blandt paverne er der også nogle velsignede sjæle, der fulgte Kristi fodspor, i særdeleshed i de første århundreder af den kristelige epoke, da der var mangel på jordiske goder, og da prøvelserne fra Gud var tunge. Men da de kom i besiddelse af regeringsmagt og vandt verdslig ære og rigdom, glemte pavedømmet fuldstændig Kristus og hengav sig til verdslig magt, storhed, velvære og luksus. Man dræbte mennesker, modsatte sig lærdommens udbredelse, mishandlede videnskabsmænd, spærrede for kundskabens lys og gav ordre til at henrette og plyndre. Tusinder af sjæle, videnskabsmænd, lærde og syndefri mennesker, forsvandt i Roms fængsler. Hvordan kan man i lyset af alle disse handlinger og denne adfærd have tillid til Kristi stedfortrædere?

Pavestolen har bestandig sat sig op imod oplysning. Selv i Europa indrømmes det, at religion er en modstander af videnskab, og at videnskab er ødelæggende for religionens grundlag. Men Guds religion fremelsker sandheden, grundlægger videnskab og oplysning og er opfyldt af velvilje overfor de lærde. Den bringer civilisation til menneskeheden, afslører naturens gåder og oplyser verdens horisonter. Set i dette lys hvordan kan den da siges at være i modsætning til oplysning? Det forbyde Gud! For Gud er oplysning den mest strålende gave til mennesket og at være oplyst den ædleste af menneskelige fuldkommenheder. At modsætte sig viden er ensbetydende med at være uvidende, og den, der afskyr kundskab og videnskab, er ikke et menneske, men snarere et dyr uden intelligens. Thi kundskab er lys, liv, lykke, fuldkommenhed, skønhed og midler til at nærme sig

¹ Det er velkendt, at Peters sande navn var Simon; men Kristus kaldte ham Kefas, der refererer til det græske ord *petras*, der betyder klippe.

Enhedens tærskel. Viden er årsag til hæder og herlighed i menneskehedens verden og er den største gave fra Gud. Kundskab er lig med ledelse, og uvidenhed er lig med sand vildfarelse.

Lykkelige er de, der tilbringer deres dage med at vinde kundskab, med at opdage naturens hemmeligheder og med at trænge ned i den rene sandheds dybder! Ve dem, der er tilfredse med uvidenhed, hvis hjerter glædes ved tankeløse efterligninger, og som er faldet i de dybeste afgrunde af ligegyldighed og dårskab, og som har forspildt deres liv.

KAP. 35 PRÆDESTINATION.

Spørgsmål: Hvis Gud har kendskab til en handling, som vil blive udført af en eller anden, og som er nedskrevet på skæbnens tavle, er det da muligt at afværge den?

Svar: Forudviden om en ting er ikke årsagen til dens virkeliggørelse; thi Guds kundskab omfatter på samme måde tingenes virkelighed såvel før som efter deres tilblivelse, og den bliver ikke forudsætningen for deres tilblivelse. Det er en fuldkommenhed hos Gud. Men de profetier i Bibelen, hvori profeterne i kraft af Guds inspiration har talt om den Lovedes komme, har ikke været årsagen til Kristi manifestation.

Fremtidens skjulte gåder blev åbenbaret for profeterne, og således blev de gjort bekendt med fremtidige tildragelser, som de forkyndte. Denne viden og disse profetier var ikke årsagen til deres tilsynekomst. For eksempel ved alle i aften, at solen vil stå op efter syv timers forløb; men denne almene forudviden forårsager ikke solens opståen og tilsynekomst.

I mulighedernes rige fremkalder Guds viden derfor ikke hændelsernes forløb. Tværtimod, den er lutret for fortid, nutid og fremtid. Den er identisk med tingenes virkelighed. Den er ikke årsagen til deres tilsynekomst.

På lignende måde bliver beretningen eller omtalen af en ting i Bogen ikke årsagen til dens tilblivelse. Profeterne vidste i kraft af guddommelig inspiration, hvad der ville ske. For eksempel vidste de igennem guddommelig inspiration, at Kristus ville blive gjort til martyr, og det bekendtgjorde de. Var deres viden og oplysning nu årsagen til Kristi martyrium? Nej, denne viden er en fuldkommenhed hos profeterne og forårsagede ikke hans martyrium.

Matematikerne ved på grundlag af astronomiske beregninger, at der på et bestemt tidspunkt vil vise sig en måneformørkelse eller en solformørkelse. Denne opdagelse vil med sikkerhed ikke være årsag til, at formørkelsen finder sted. Dette er naturligvis kun en analogi og ikke et eksakt billede.

3. DEL
OM EVNERNE HOS OG VILKÅRENE FOR GUDS MANIFESTATIONER

KAP. 36 DE FEM ÅNDELIGE ASPEKTER.

Vid, at der generelt taget er fem former for ånd. For det første den vegetabiliske ånd. Denne er en kraft, som er en følge af forbindelsen imellem elementer og blandingen af stoffer på Den Ophøjede Guds befaling, og som er under indflydelse af og påvirkes af tilhørsforhold til andre former for liv. Når disse stoffer og elementer bliver adskilte, ophører også grokraften at eksistere. For at bruge et andet billede, så er elektriciteten en følge af en kombination af forskellige elementer, og når disse kombinationer ophæves, fortabes den elektriske kraft. Således med ånden i planteverdenen.

Dernæst følger den dyriske ånd, som ligeledes er et resultat af blandingen og kombinationen af elementer, men denne gang mere fuldendt. På Den Almægtige Guds befaling er her opnået en fuldendt komposition, og den dyriske ånd eller med andre ord sansernes kraft er frembragt. Den vil opfatte tingenes virkelighed i det, som kan ses og er synligt, som kan høres, som kan smages, som kan føles, og som kan lugtes. Adskilles og opløses kombinationen af elementerne vil denne form for ånd naturligvis også forsvinde. Det er som med denne lampe, hvilken I nu ser: Når olien, vægen og ilden bliver bragt sammen, så fremkommer lyset; men når der ikke er mere olie, og vægen er fortæret, da vil lyset også gå ud og være intet.

Den menneskelige ånd kan lignedes ved solen, der gavmildt skinner i et spejl. Menneskelegemet er sammensat af elementerne, som er forbundet og blandet på den mest fuldendte måde, og det repræsenterer den mest hensigtsmæssige konstruktion, den ædleste kombination samt den mest fuldendte eksistensform. Det vokser og udvikler sig i kraft af den dyriske ånd. Dette fuldendte legeme kan sammenlignes med et spejl og den menneskelige ånd med solen. Selv om spejlet sønderbrydes, så er solens gavmildhed dog uforandret. Og hvis spejlet ødelægges eller ophører med at eksistere, vil det stadig ikke påvirke solens gavmildhed, som er evig. Denne ånd har erkendelsens styrke, den gennemtrænger alle ting. Alle de vidunderlige tegn, de videnskabelige opdagelser, storslåede forehavender og vigtige historiske begivenheder, som I kender, skyldes denne ånd. Igennem åndelig kraft bragte den dem fra det usynlige og skjulte frem på det synlige plan. Således gør mennesket, selv om det lever på jorden, endog opdagelser i himlene. Fra de kendte virkeligheder, det vil sige fra de kendte og synlige ting, opdager og erkender han de usynlige ting. For eksempel lever mennesket på denne halvkugle; men som Columbus opdager han, på grund af sin evne til at ræsonnere, den anden halvkugle, Amerika, som indtil Columbus' tid var ukendt. Hans krop er tung; men ved hjælp af et redskab, som han opfinder, er han i stand til at hæve sig. Hans bevægelser er langsomme; men ved hjælp af redskaber, som han opfinder, kan han rejse til Øst og Vest i det hurtigste tempo. Kort sagt, alle ting er underlagt denne kraft.

Men menneskets ånd har to aspekter: Et guddommeligt og et satanisk, det vil sige, den har mulighed for at nå til den største fuldkommenhed og for at nå til den største ufuldkommenhed. Hvis den opøver dyder, vil den være den ædleste af alle skabte ting, og hvis den erhverver sig laster, bliver den den laveste af alle skabninger.

Den fjerde grad af ånd er den himmelske ånd, der er troens ånd og Guds gavmildhed. Den er et åndepust af Helligånden, og ved den guddommelige kraft bliver den årsag til evigt liv. Det er den kraft, som gør det jordiske menneske himmelsk og det ufuldkomne menneske fuldkomment. Den gør den urene ren, den tavse veltalende. Den renser og lutrer dem, der er slaver af deres kødelige lyster. Den gør den uvidende vis.

Den femte ånd er Helligånden. Helligånden er formidleren mellem Gud og Hans skabninger. Den er som et spejl vendt imod solen. Ligesom det rene spejl modtager lyset fra solen og videregiver denne gave til andre, således er Helligånden formidleren af det hellige lys fra virkelighedens sol, hvilket den skænker til de lutrede virkeligheder. Den er smykket med alle de

guddommelige fuldkommenheder. Hver gang den viser sig fornyes verden, og en ny epoke er indledt. Menneskehedens verden er legemet, der ifører sig en ny klædning. Den kan sammenlignes med våren. Hver gang den kommer, går verden fra én tilstand over i en anden. Ved vårens komme bliver den sorte jord, marken og vildnisset grønt og blomstrende, og alle slags blomster samt sødtduftende frugter vokser frem. Træerne får nyt liv, og nye frugter vil modnes, og en ny epoke vil være påbegyndt. Således også med Helligåndens tilsynkomst. Når den end viser sig, fornyer den menneskehedens verden og skænker de menneskelige virkeligheder en ny ånd. Den iklæder tilværelsens verden en prisværdig klædedragt, gennembryder uvidenhedens mørke og forårsager en udstråling af fuldkommenhedens rene lys. Kristus har ved hjælp af denne kraft fornyet denne epoke. Det himmelske forår bredte med den største friskhed og sødme sit telt ud over menneskehedens verden, og den livgivende brise fyldte de oplystes næsebor med sødmefulde dufte.

På samme måde var Bahá'u'lláhs tilsynkomst som et nyt forår, der kom med hellige briser, med det evige livs hærskarer og med himmelsk magt. Den oprejste Guds trone i verdens midtpunkt og genoplivede sjælene ved Helligåndens kraft og indledte en ny tidsepoke.

KAP. 37 GUDDOMMEN KAN KUN FORSTÅS IGENNEM DE GUDDOMMELIGE MANIFESTATIONER.

Spørgsmål: Hvilken forbindelse er der imellem Guddommens natur, de guddommelige steder for opstandelse og de guddommelige daggrysteder?

Svar: Vid, at Guddommens natur eller substansen af enhedens inderste væsen er ren helligdom og absolut hellighed. Det vil sige, at den er lutret og hævet over al lovprisning. Summen af de enestående egenskaber på de forskellige eksistensplaner er i forhold til dette plan ren og skær indbildning. Den er usynlig, ufattelig, utilgængelig, en ren væren, som ikke kan beskrives, thi Det Guddommelige Væsen omfatter alle ting. Og det, der omfatter, er i sandhed større end det, der omfattes, og det, der omfattes kan ikke indeholde det, hvormed det er omfattet, ej heller fatte dets natur. Ligegyldigt hvor langt forstanden når i udvikling, selv om den endog skulle nå til den yderste grad af forståelse, grænsen for al opfattelse – så skuer den kun de guddommelige tegn og egenskaber i det skabtes verden og ikke ind i Guds verden. Thi Enhedens Herres inderste væsen og egenskaber findes i hellighedens højder, og der er ingen mulighed for sindet og forståelsen for at nærme sig disse højder. "Vejen er spærret og at søge den er forbudt".

Det er klart, at menneskets evne til at forstå er en egenskab, der knytter sig til menneskets indre natur, og at mennesket er et tegn fra Gud. Hvordan kan noget, der er en egenskab ved tegnet omfatte tegnets skaber? Det betyder, hvorledes skulle intellektet, der karakteriserer menneskets væsen, kunne forstå Gud? Derfor er Guddommens natur skjult for al forståelse og tillukket for alle menneskers sind. Det er absolut umuligt at stige op på dette plan. Vi ser, at alt, hvad der befinder sig på et lavere plan, er magtesløst, når det drejer sig om at forstå naturen af det, der befinder sig på et højere plan. Derfor kan stenen, jorden, træet, hvor meget de end udvikles, ikke forstå menneskets natur og kan derfor heller ikke forestille sig den kraft, som ligger i synet, hørelsen og de andre sanser, selv om de alle er skabt på samme måde. Hvordan kan da mennesket, det skabte, forstå naturen af Skaberens indre væsen? Dette plan er umuligt at nærme sig igennem forståelse, ingen forklaring fører til en forståelse af det, og der er ingen kraft, der tilkendegiver det. Hvilken forbindelse er der imellem et støvgran og den rene verden, og hvilken forbindelse er der imellem det begrænsede sind og den uendelige verden? Forstanden er magtesløs i forståelsen af Gud, og sjælene bliver forvirrede, når de skal forklare Ham. "Øjnene ser Ham ikke; men Han ser øjnene.

Han er den Altomfattende, den Vidende”¹.

Følgelig er enhver udtalelse og enhver forklaring i forhold til dette eksistensplan ufuldstændig. Enhver lovprisning og beskrivelse er uværdig, enhver opfattelse forgæves og enhver meditation nytteløs. Men fra Dette Inderste Væsen over alle inderste væsener fra denne sandhedernes Sandhed, denne gådernes Gåde findes der genspejlinger, auraer, tilsynekomster og blændende lys i tilværelsens verden. Daggrystedet for disse blændende lys, stedet for disse genspejlinger og tilsynekomsten af disse budbringere er de hellige daggrysteder, de altomfattende naturer og de guddommelige væsener, som er de sande spejlbilleder af Guds helliggjorte inderste væsen. Alle fuldkommenhederne, gavmildheden, herligheden, som kommer fra Gud, er klare og synlige i disse hellige budbringers virkelighed, ligesom solen er det i et klart og blankt spejl, der genspejler al dens rigdom og fuldkommenhed. Hvis det blev sagt, at spejlet er solens manifestation og dagningsstedet for den opgående stjerne, så betyder det ikke, at solen er steget ned fra hellighedens højder og er blevet til en del af spejlet, eller at den ubegrænsede virkelighed er begrænset til dette sted af tilsynekomst. Det forbyde Gud! Dog, således tror antropomorfismens tilhængere. Nej, alle forherligelser, beskrivelser og ophøjelser viser hen til de guddommelige manifestationer. Det vil sige, at al beskrivelse, alle kvaliteter, navne og egenskaber, som vi kender, viser tilbage til de guddommelige manifestationer; men eftersom ingen er nået frem til Guddommens inderste væsens virkelighed, så vil intet menneske være i stand til at beskrive, forklare, prise og forherlige den. Derfor refererer alt, hvad mennesket virkelig kender, opdager og forstår af disse navne, egenskaber og fuldkommenheder hos Gud, til disse hellige manifestationer. Der er ingen vej, der fører ud over dette stade: “Vejen er spærret, og søgen er forbudt.”

Ikke desto mindre taler vi om navnene og egenskaberne ved den guddommelige natur, og vi forherliger Ham ved at tillægge Ham syn, hørelse, kraft, liv og kundskab. Vi udtaler os bekræftende om disse navne og egenskaber, ikke for at bevise Guds fuldkommenhed, men for at benægte, at Han skulle være ufuldkommen. Når vi ser på tilværelsens verden, så ser vi, at uvidenhed er ufuldkommenhed, og viden er fuldkommenhed. Derfor siger vi, at Guds helliggjorte inderste væsen er visdom. Svaghed er ufuldkommenhed, og styrke er fuldkommenhed. Følgelig siger vi, at Guds helliggjorte inderste væsen er højdepunktet af styrke. Det er ikke således, at vi kan fatte Hans kundskab, Hans syn, Hans magt og liv; thi det ligger udenfor, hvad vi kan forstå; thi Guds inderste navne og egenskaber er identiske med Hans inderste væsen, og Hans inderste væsen er hævet over al forståelse. Hvis egenskaberne ikke var identiske med det inderste væsen, måtte der være en række af præeksistenser, og der måtte være forskel på egenskaberne og det Inderste Væsen. Og da præeksistens er en nødvendighed ville derfor rækken af præeksistenser være uendelig. Dette er imidlertid indlysende fejlagtigt.

Følgelig refererer alle disse egenskaber, navne, forherligelser og lovprisninger til stederne for åbenbaringen. Og alt, hvad vi derudover forestiller os eller antager, er ren indbildning; thi vi ejer intet middel til forståelse af det, som er usynligt og utilgængeligt. Derfor er det sagt: “Alt, hvad I har kunnet finde frem til ved hjælp af jeres forestillingers illusoriske billeder, skarpsindige sindsbilleder, er kun noget skabt som jer selv, og det vender tilbage til jer selv.”² Det er klart, at hvis vi ønsker at forestille os Guddommens natur, ville denne forestillings akt være den omfattende, men vi er dem, som omfattes. Og det er sikkert, at den, der omfatter, er større end den, der omfattes. Herudaf er det sikkert og vist, at forestillingen om en guddommelig virkelighed uden for de hellige budbringere må være ren indbildning; thi der findes ingen vej, ad hvilken man kan nærme sig den guddommelige virkelighed, som ikke på forhånd er spærret for os, og alt, hvad vi forestiller os, er løse formodninger.

¹ Koranen, 6,104

² Fra en overlevering (hadith).

Tænk over hvordan forskellige folkeslag i verden kredser om fantasibilleder og tilbeder idoler skabt ud af deres egne tanker og formodninger. De er ikke opmærksomme derpå. De anser deres indbildninger for at være selve virkeligheden, der er unddraget al forståelse og hævet over al beskrivelse. De anser sig selv for at være enhedens folk og andre for at være afgudsdyrkere; men idoler har i det mindste mineralsk eksistens, medens deres tænkte afguder og menneskets indbildninger ikke er andet end ren og skær fantasi, som tilmed ikke har mineralsk liv. "Tag jer i agt, o I, som har evnen til at forstå."

Vid, at fuldkommenhedens egenskaber, den guddommelige gavmildheds herlighed og inspirationens lys er klare og synlige i alle de hellige manifestationer. Men Guds vidunderlige Ord, Kristus, og Det Største Navn, Bahá'u'lláh, er manifestationer og vidnesbyrd, som rækker ud over al forstand; thi de besidder alle de tidligere manifestationers fuldkommenheder og endnu mere. De besidder visse fuldkommenheder, som gør de andre afhængige af dem. Således var alle Israels Profeter centrer for inspiration. Kristus modtog også inspiration; men se hvilken forskel der er imellem inspirationen fra Guds Ord og Esajas, Jeremias og Elias' åbenbaringer!

Betænk at lys er udtryk for svingninger af det æteriske stof, øjets nerver kommer under påvirkning af disse svingninger, og dermed skabes synsbilledet. Lampens lys er til som følge af svingninger af æterisk stof – og det gælder ligeledes sollyset; men se hvilken forskel der er på solens lys og lyset fra stjernerne eller lampen!

Menneskets ånd kommer til syne og er åbenbar i fostertilstanden, ligeledes i barndommen og i den modne alder, og den er strålende klar i sin fuldkomne tilstand. Ånden er den samme, men i fostertilværelsen mangler synskraften og hørelsen. På modenhedens og fuldkommenhedens stade viser den sig i hele sin stråleglans. På samme måde bliver frøet til at begynde med til blade og er stedet, hvor den vegetabiliske ånd kommer til syne. Når planten sætter frugt åbenbares deri den samme ånd, det vil sige grokraften viser sig i sin største fuldkommenhed; men hvilken forskel er der ikke imellem bladene og frugten! Af frugten kommer atter hundrede tusind blade, selv om de alle vokser og udvikler sig i kraft af den samme vegetabiliske ånd. Læg mærke til forskellen imellem dyderne og fuldkommenhederne hos Kristus, herligheden og strålekraften hos Bahá'u'lláh og dyderne hos Israels profeter, som f.eks. Ezekiel og Samuel. Alle var de manifestationer af inspiration; men der er uendelige forskelle dem imellem. Vær hilset!

KAP. 38

DE GUDDOMMELIGE MANIFESTATIONERS TRE STADER.

Vid, at selv om de hellige budbringere har alle graderne af endeløs fuldkommenhed, så kan man dog almindeligvis tale om tre stader. Det første er det fysiske, det andet stade er det menneskelige, som er det, hvor sjælen er begavet med fornuft, og det tredje er stadet af guddommelig tilsynekomst og af himmelsk stråleglans.

Det fysiske stade er fænomenologisk. Det er sammensat af elementer, og alt, hvad der er sammensat, må nødvendigvis være underkastet opløsning. Det er umuligt for en sammensat ting at undgå at blive opløst i sine bestanddele.

Det andet er stadet for den med fornuft begavede sjæl, der er den menneskelige virkelighed. Også dette er et fænomenologisk stade, og de hellige budbringere har dette tilfælles med hele menneskeheden.

Vid at selv om menneskesjælen har været på jorden siden tidernes morgen, så er den dog fænomenologisk. Men eftersom den er et guddommeligt tegn, da er den, når den én gang er bragt til eksistens, evig. Menneskets ånd har en begyndelse, men ikke nogen afslutning. Den fortsætter evigt. På samme måde er arterne, der lever på jorden, fænomenologiske; thi det er sikkert, at der var en

tid, da disse arter ikke eksisterede på jordens overflade. Desuden har jorden ikke altid eksisteret; men verden af væren har altid været, for universet er ikke begrænset til denne jordiske klode. Det betyder, at selv om menneskesjælen er fænomenologisk, så er den ikke desto mindre udødelig, evig og vedvarende; thi tingenes verden er ufuldkommenhedens verden i sammenligning med menneskets, og menneskets verden er en verden af fuldkommenhed i sammenligning med tingenes verden. Når ufuldkommenhederne når fuldkommenhedens stade, bliver de evige¹. Dette er et eksempel, hvis betydning I bør forstå.

Det tredje stade er stadet af guddommelig tilsynekomst og himmelsk stråleglans: Det er Guds ordet, de evige nådegaver, Helligånden. Det har hverken begyndelse eller ende; thi disse begreber har reference til verden af tilfældigheder og ikke den guddommelige verden. For Gud er afslutning det samme som begyndelse. Derfor er det at regne med dage, uger, måneder og år samt i går og i dag bundet til denne klode; men i solen eksisterer disse ting ikke – der er hverken et i går, i dag eller i morgen, hverken måneder eller år – alt er det samme. På samme måde er Guds Ord lutret for alle disse tilstande og er ikke underlagt indskrænkningerne, lovene og grænserne i tilfældighedernes verden. Derfor er profetskabets natur, som er Guds Ord og manifestationernes fuldendte tilstand, ikke forbundet med nogen begyndelse eller nogen som helst afslutning. Dets komme adskiller sig fra alt andet og kan lignedes med solens. For eksempel viste dets dagning sig i Kristi tegn med den største stråleglans og herlighed, og dette er evigt og evindeligt. Betænk hvor mange erobrerkonger, der har levet, hvor mange statsmænd og prinser, magtfulde organisatorer, alle er de borte, medens brisen fra Kristus stadig blæser, hans lys skinner endnu, hans melodiske toner lyder fortsat, hans banner vajer stadigvæk, hans hære kæmper vedvarende, hans himmelske stemme lyder uforandret sødmefyldt melodisk, det regner fortsat fra hans gavmildheds skyer, hans lyn kan stadig ses, hans refleksioner er stadig klare og oplysende, udstrålingen og lyset fra hans pragt vedvarer, og det samme er tilfældet med de sjæle, som er under hans beskyttelse og skinner med hans lys.

Altså er det klart, at manifestationerne besidder tre stadier: Det fysiske stade, den fornuftsbevagede sjæls stade og stadet af guddommelig tilsynekomst og himmelsk herlighed. Det fysiske stade skal i sandhed opløses, men den fornuftsbevagede sjæls stade har, skønt en begyndelse, ingen ende, nej, den er begavet med det evige liv. Men Den Hellige Virkelighed, om hvilken Kristus siger: "Faderen er i Sønnen,"² har hverken begyndelse eller ende. Når der tales om begyndelse, så kendetegner det åbenbaringens tilstand, og tavshedens tilstand lignedes i overført betydning ved søvnen. For eksempel: Et menneske sover – når han begynder at tale, er han vågen – men han har altid den samme individualitet, hvad enten han sover eller er vågen. Der har ikke været nogen forskel med hensyn til hans stade, hans ophøjelse, hans herlighed eller hans natur. Tavshedens tilstand sammenlignes med søvnen og åbenbaringens med den vågne tilstand. Et menneske er, om han sover eller er vågen, stadigvæk det samme menneske. Søvn er een tilstand og den vågne tilstand en anden. Tavshedens tid kan sammenlignes med søvnen, medens åbenbaring og ledelse kan sammenlignes med den vågne tilstand.

I Evangeliet er det sagt: "I begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud."³ Derfor er det klart og tydeligt, at Kristus ikke nåede Messiasstadiet og dets fuldkommenhed ved dåbens tid, da den Hellige Ånd steg ned på ham i en dues skikkelse. Nej, Guds Ord har i al evighed været og vil fremdeles være i hellighedens højder.

¹ Dvs. i menneskets rige, hvor ånden alene manifesterer udødeligheden. Jvf.: "De fem åndelige aspekter" og "Menneskets tilstand og udvikling efter døden" etc.

² Jvf. Joh 14,10-11.

³ Joh 1,1.

KAP. 39 DE GUDDOMMELIGE MANIFESTATIONERS MENNESKELIGE VILKÅR OG ÅNDELIGE VILKÅR.

Vi sagde, at manifestationerne lever på tre planer. For det første den fysiske virkelighed, der beror på legemet. For det andet den individuelle virkelighed, det vil sige den fornuftsbegavede sjæl. For det tredje det guddommelige tilsynkomst, som er de guddommelige fuldkommenheder, årsagen til det eksisterende liv, til sjælens udvikling, til folkeslagenes ledelse og årsagen til oplysning af tilfældighedernes verden.

Den fysiske tilstand er den menneskelige tilstand, som forgår, fordi den er sammensat af elementer, og fordi alt, hvad der er sammensat af elementer, nødvendigvis må opløses og forgå.

Men den individuelle virkelighed hos Guds manifestationer er en hellig virkelighed, og af den grund er den lutret, og hvad angår dens natur og beskaffenhed, så udmærker den sig frem for alle andre ting. Det er som med solen, der som følge af sin inderste natur frembringer lys. Den kan ikke sammenlignes med månen, ligesom de partikler, der udgør solens kugle, ikke kan sammenlignes med dem, månen er sammensat af. Partiklernes kombinationer frembringer den førstnævntes stråler; men de partikler, månen er skabt af, frembringer ingen stråler, hvorfor den må låne lyset. Således er andre menneskelige virkeligheder de sjæle, der ligesom månen får deres lys fra solen; men den hellige virkelighed er lysende i sig selv.

Det tredje plan for dette Væsen¹ er den guddommelige gavmildhed, glansen fra Den Præeksisterende Skønhed og udstrålingen fra Den Almægtiges lys. De guddommelige manifestationers individuelle virkeligheder er ikke adskilte fra Guds milde gaver og Herrens Herlighed. På samme måde er solens overflade ikke adskilt fra lyset. Derfor kan man sige, at for de hellige budbringere betyder himmelfart, at de forlader denne elementære form. For eksempel: Hvis en lampe oplyser denne niche, og dens lys så ophører med at oplyse den, fordi nichen ødelægges, så er lampens gavmilde gaver dog ikke holdt tilbage. Kort sagt, hos de hellige budbringere er de præeksisterende milde gaver at ligne med lyset, individualiteten med glasset og det menneskelige legeme med nichen. Hvis nichen ødelægges, vil lampen dog vedblive at brænde. De guddommelige budbringere er som mange forskellige spejle, fordi de hver især har en særlig individualitet; men det, som reflekteres i spejlene, er én og samme sol. Det er klart, at Kristi natur er forskellig fra Moses' natur.

Den Hellige Natur² er i sandhed fra begyndelsen fuldt bevidst om tilværelsens hemmelighed, og allerede i barndommen viser der sig tegn på storhed hos Ham. Hvorledes skulle det derfor være muligt, at han ikke havde bevidsthed om alle disse gaver og fuldkommenheder?

Vi har talt om, at de hellige manifestationer lever på tre planer. Den fysiske tilstand, den individuelle natur og midtpunktet for fuldkommenhedens tilsynkomst. Det er som med solen, dens varme og dens lys. Andre individer lever på det fysiske plan, den fornuftsbegavede sjæls plan, ånd og sind³. Således er udtalelsen: "Jeg sov, og de guddommelige briser kom over mig, og jeg vågnede" at ligne med Kristi ord: "Legemet er sorgfuldt; men ånden er lykkelig," eller igen: "Jeg er hjem søgt" eller "Jeg er befriet" eller "Jeg er bekymret." Dette viser hen til den fysiske tilstand og har ingen tilknytning til den individuelle natur eller til den guddommelige naturs manifestation. Betænk hvorledes tusinder af omskiftelser kan ramme menneskets legeme, men ånden anfægtes ikke deraf. Det kan endog hænde, at nogle af kroppens lemmer er fuldstændig forkrøblede, men sindets inderste væsen er og forbliver uændret. Et tusinde uheldige omstændigheder kan ødelægge

¹ Manifestationen.

² Manifestationen.

³ Jvf. "Sjæl, ånd og bevidsthed" kap. 55.

en klædning, men for den, der bærer den, er der ingen fare. Disse ord, som Bahá'u'lláh udtalte: "Jeg sov, og brisen kom over mig og vækkede mig," er møntet på legemet.

I Guds verden er der ingen fortid, ingen fremtid og ingen nutid, alt er eet. Da Kristus således sagde: "I begyndelsen var Ordet" – betyder det, at det var, er og skal være; thi i Guds verden eksisterer tiden ikke. Skabningerne er underlagt tid; men Gud er ikke. For eksempel siger han i bønne: "Helliget blive Dit navn,"¹ meningen hermed er, at Dit navn var, er og skal være helliget. Morgen, middag og aften skal ses i forhold til denne jord; men på solen er der hverken morgen, middag eller aften.

KAP. 40 DE GUDDOMMELIGE BUDBRINGERES KUNDSKAB.

Spørgsmål: En af de evner, som de guddommelige budbringere besidder, er kundskab. I hvilket omfang er den begrænset?

Svar: Der er to slags kundskab: Den ene er subjektiv, den anden objektiv kundskab, det vil sige, en intuitiv kundskab og en kundskab, der er afledt af sanseindtryk.

Den viden om ting, som mennesket almindeligvis besidder, er vundet gennem refleksion, eller den er selvindlysende, det vil sige, enten dannes opfattelsen af en genstand ved sindets kraft, eller også frembringes genstandens form i hjertets spejl ved betragtning af genstanden. Omfanget af denne viden er stærkt begrænset, fordi den afhænger af anstrengelse og modenhed.

Men den anden slags kundskab, der er kundskaben om væren, er intuitiv, akkurat som den erkendelse og bevidsthed mennesket har om sig selv.

For eksempel er menneskets ånd og sind vidende om de forskellige legemsdeles befindende og tilstande samt opmærksom på alle de fysiske sanseindtryk og er ligeledes bevidst om deres styrke, deres følelser og den åndelige tilstand. Dette er kundskaben om tilværelsen som mennesket begriber, og som er virkelig for ham; thi ånden omfatter legemet og er sig dets sanseindtryk og dets styrke bevidst. Denne viden skyldes ikke bestræbelser på samme eller studier; men den er en given ting, den er en ubetinget gave.

Eftersom de helliggjorte naturer, Guds uforlignelige budbringere, omfatter skabningernes væsen og egenskaber, overgår og indeholder i sig tilværelsens gåder samt forstår alt, så er deres kundskab guddommelig og ikke tillært, det vil sige den er en hellig gave, den er en guddommelig åbenbaring.

Vi vil omtale et eksempel i den udtrykkelige hensigt at skabe dybere forståelse af dette emne. Den ædleste af jordens skabninger er mennesket. I dette indeholdes dyreriget, planteriget og mineralriget, det vil sige, at disse eksistensplaner indeholdes i mennesket i en sådan udstrækning, at det er i besiddelse af alle disse planer og tilstande, og det kender deres gåder og hemmelighederne ved deres eksistens. Dette er blot et eksempel og ikke nogen analogi. Kort sagt er Guds uforlignelige manifestationer bekendte med den indre natur af de gåder, der er lagt i det skabte, hvorfor de opretter love, som er tilpassede og egnede for den verden, der er menneskets. Thi religion er nøglen til de skabte tings indre natur. Manifestationen, som er den hellige lovgiver, vil ikke kunne finde frem til den afgørende forbindelsesvej, som fører ind til det skabtes sande natur, medmindre han er bekendt med den indre natur i alt levende. Ligeså sikkert ville han heller ikke være i stand til at grundlægge en religion, som er i overensstemmelse med kendsgerninger og passer på de givne livsvilkår, uden denne viden. Guds profeter, de uforlignelige manifestationer, er som dygtige læger, og den for os tilfældige verden er som menneskelegemet. De guddommelige love

¹ Matt 6,9, Luk 11,2.

udgør lægemidlet og behandlingen. Altså må lægen have kendskab til og være vidende om alle de forskellige led og dele samt patientens konstitution og tilstand, så han kan foreskrive en medicin, der vil være gavnlig mod sygdommens voldsomme onde. I virkeligheden udleder lægen ud fra sygdommen den behandling, som er passende for patienten, thi først diagnosticerer han sygdommen, og derefter foreskriver han lægemidlet mod sygdommen. Men hvordan kan han foreskrive lægemidlet eller angive behandlingsmetoden, førend sygdommen er erkendt? Altså må lægen have et nøje kendskab til konstitutionen, delene, organerne og patientens tilstand, samt være fortrolig med alle sygdomme og lægemidler for at kunne ordinere en passende medicin.

Derfor er da det nødvendige forbindelsesled til tingenes indre natur religion. Eftersom Guds uforlignelige manifestationer er bekendte med skabningernes gåder, forstår de også karakteren af dette afgørende forbindelsesled og skaber ud fra denne viden Guds love.

KAP. 41 DE UNIVERSELLE EPOKER.

Spørgsmål: Hvad er den sande forklaring på de epoker, der optræder i den eksisterende verden?

Svar: Ethvert af de strålende legemer i dette grænseløse firmament har en omdrejningsperiode af forskellig varighed. Enhver af dem kredser rundt i sin egen bane og påbegynder en ny epoke eller cyklus. Således fuldfører jorden for hver tre hundrede og femogtres dage fem timer otteogfyrre minutter plus en brøkdel en omdrejning, hvorpå en ny cyklus påbegyndes, det vil sige, den første cyklus bliver fornyet. På samme måde er der i hele universet, hvad enten det drejer sig om himlene eller om menneskene, epoker med store begivenheder, med betydningsfulde tildragelser og kendsgerninger. Når en epoke er afsluttet, begynder en ny, og den gamle bliver på grund af de store begivenheder, der finder sted, fuldstændig glemt, og ikke et eneste spor eller beretning om den kan findes. Som I ved, har vi ingen beretninger fra tyve tusind år tilbage, selv om vi tidligere ved argumentation har bevist, at livet her på jorden er ældgammelt. Det er hverken et hundrede tusinde eller to hundrede tusinde eller een million eller to millioner år gammelt, det er ældgammelt, og de ældgamle beretninger og spor er fuldstændigt udvisket.

Enhver af de guddommelige budbringere har på samme måde en epoke, og igennem denne epoke hersker og opfyldes hans love. Når hans epoke er fuldendt ved en ny budbringers tilsynekomst, begynder en ny epoke. På denne måde indledes, afsluttes og fornyes epoker, indtil en for denne verden universel cyklus er afsluttet, hvorpå betydningsfulde begivenheder og store hændelser, der fuldstændig udsletter ethvert spor og enhver beretning om det forgangne, vil finde sted. En ny epoke vil da på ny indledes; thi dette univers har ingen begyndelse. Vi har tidligere fremsat beviser og vidnesbyrd om dette emne. Der er ingen grund til at gentage disse.

Kort sagt, vi vil hermed sige, at en universel cyklus i den eksisterende verden betegner et langt tidsafsnit, utallige og uopregnelige perioder og epoker. I sådan en cyklus viser budbringerne sig med herlighed i det synlige rige, indtil en stor og altomfattende manifestation gør verden til midtpunkt for sin udstråling. Hans tilsynekomst forårsager, at verden opnår modenhed, og udstrækningen af hans cyklus er meget stor. Derefter vil andre budbringere fremstå under hans skygge, og de vil i overensstemmelse med tidens behov forny visse bud i forbindelse med materielle spørgsmål og anliggender; men de vil stadig være under hans skygge.

Vi befinder os i en cyklus, der begyndte med Adam, og dens uforlignelige budbringer er Bahá'u'lláh.

KAP. 42

DE GUDDOMMELIGE MANIFESTATIONERS KRAFT OG INDFLYDELSE.

Spørgsmål: I hvilken grad besidder virkelighedens tronsæder, Guds manifestationer, kraft og fuldkommenhed, og hvor ligger grænsen for deres indflydelse?

Svar: Betragt tilværelsens verden, det vil sige de materielle tings verden. Solsystemet er mørkt og uigennemtrængeligt, og i dette er solen lysets midtpunkt, og alle planeterne i systemet drejer sig omkring dens kraftcentrum og får del i dens gaver. Solen er årsagen til liv og lys og bevirker alle solsystemets skabningers vækst og udvikling; thi uden solens gavmildhed kunne ingen skabning eksistere, alt ville være mørkt og øde. Derfor er det indlysende, at solen er lysets centrum og årsag til solsystemets skabningers liv.

På samme måde er Guds hellige budbringere midtpunktet for virkelighedens lys samt kilden til mysterierne og til kærlighedens milde gaver. De lyser op i tankens og hjertets verden og skænker evige nådegaver til åndens verden. De skænker åndeligt liv og skinner med virkelighedens og forståelsens lys. Oplysningen af tankens verden skyldes disse midtpunkter for lys og kilder til mysterier. Uden lysets gavmildhed og budene fra disse hellige væsener ville sjælens og tankens verden være et uigennemtrængeligt mørke. Uden de uimodståelige læresætninger fra disse kilder til mysterier ville den menneskelige verden være en græsgang for dyriske lyster og egenskaber. Alt liv ville være uvirkeligt, og der ville intet sandt liv være. Derfor står der i Evangeliet: "I begyndelsen var Ordet,"¹ hvilket betyder, at det blev årsag til alt liv.

Tænk over solens indflydelse på de jordiske skabninger, hvilke tegn og følger der bliver synlige og klare i kraft af dens nærhed og fjernhed, dens opgang og nedgang. Til en tid er det efterår, og til en anden tid er det forår, eller det er sommer og vinter. Når solen har passeret ækvatorlinien, bliver det livgivende forår synligt i hele sin stråleglans, og når den befinder sig i sommersolhvervet, når frugterne højden af fuldkommenhed, korn og planter giver afgrøde, og jordiske skabninger opnår den mest fuldendte udvikling og vækst.

Noget tilsvarende sker, når Guds hellige manifestationer, som er sole i skabelsens verden, skinner i åndens, tankens og hjertets verdener, da viser det åndelige forår sig, det nye liv kommer til syne. Kraften i det vidunderlige forår bliver synlig og overvældende goder bliver synlige. Som du vil have bemærket, finder der i tiden omkring enhver manifestations tilsynekomst ekstraordinære fremskridt sted i sindets, tankens og åndens verden. Se f.eks. hvilken udvikling der er opnået i denne guddommelige tidsalder i tankens og sindets verden, og vi befinder os blot ved daggryets begyndelse. Inden længe vil du se, at nye gavmildheder og guddommelige læresætninger skal oplyse denne mørke verden og forvandle disse triste egne til paradiset have.

Hvis vi skulle forklare tegnene og gavmildhederne fra alle de Hellige Budbringere, ville det tage for lang tid. Tænk selv derover og du vil da finde sandheden om dette emne.

KAP. 43 TO SLAGS PROFETER.

Spørgsmål: Hvor mange slags profeter findes der?

Svar: Generelt taget er der to slags profeter. De uafhængige profeter, som bliver fulgt, og de der ikke er uafhængige, men som selv følger de første.

De uafhængige profeter er lovgivere og grundlæggerne af en ny epoke. Ved deres tilsynekomst iklæder verden sig en ny klædning, grundlaget for religionen genoprettes, og en ny bog åbenbares. Uden mellemkomst modtager de gaverne fra den guddommelige virkelighed, og deres oplysning er

¹ Joh 1,1.

en essentiel oplysning. De er som solen, der lyser i sig selv. Lyset er uadskilleligt forbundet med dens væsen. Den modtager ikke lyset fra nogen anden stjerne. Disse Dagningssteder fra enhedens morgen er gavmildhedens kilder, og de afspejler den inderste virkelighed.

De andre profeter er de førstes tilhængere og hjælpere; thi de er forgreninger og ikke uafhængige. De modtager de milde gaver fra de uafhængige profeter, og de nyder godt af ledelsens lys fra de universelle profeter. De er som månen, der ikke lyser i sig selv, men modtager sit lys fra solen.

Det universelle profetskabs manifestationer, der fremstod i uafhængighed er f.eks. Abraham, Moses, Kristus, Muhamed, Báb og Bahá'u'lláh. Men de andre, som følger disse og fremmer deres sag, er Salomo, David, Esajas, Jeremias og Ezekiel; thi de uafhængige profeter er grundlæggerne. De opretter en ny religion og gør mennesket til en ny skabning. De ændrer den almindelige moralopfattelse, skaber nye sæder og skikke, fornyer tiden og Loven. Deres tilsynekomst er som foråret, der iklæder alle væsener en ny dragt og skænker dem nyt liv.

Hvad angår den anden slags profeter, som følger de første, så fremmer også de Guds lov, kundgør Guds religion og forkynder Hans ord. I sig selv har de ingen kraft eller styrke udover den, de modtager fra de uafhængige profeter.

Spørgsmål: Til hvilken kategori hører Buddha og Kong-fu-tse?

Svar: Buddha oprettede ligeledes en ny religion; men dens værk er blevet fuldstændig ødelagt. Trossætninger og riter hos buddhister og confucianister er ikke længere i overensstemmelse med den oprindelige lære. Grundlæggeren af buddhismen var en vidunderlig sjæl. Han hævdede Guds enhed; men senere forsvandt lidt efter lidt hans læresætninger, de originale principper og ligegyldige skikke og ceremonier fremstod i voksende omfang, indtil man til sidst endte i dyrkelsen af statuer og billeder.

Overvej nu følgende: Kristus gentog igen og igen, at de ti bud i Moseloven skulle efterleves, og han insisterede på deres opretholdelse. Mellem de ti bud er der et, der lyder: "I må ikke tilbede idoler eller billeder."¹ I dag findes der i nogle af de kristne kirker mange billeder og gengivelser. Det er derfor klart, at blandt folkeslagene fastholdes Guds religion ikke i sine oprindelige principper, men at den gradvis er blevet ændret for til slut at blive fuldstændig ødelagt og tilintetgjort. Af denne grund genopstår manifestationen, og en ny religion grundlægges. Men hvis religionen ikke var underlagt de nævnte forandringer, ville der ikke være behov for nogen fornyelse.

I begyndelsen stod træet i al sin skønhed, fuldt af blomster og frugter; men til sidst blev det gammelt og ufrugtbart, visnede og gik til grunde. Derfor planter Den Sande Gartner atter et uforligneligt ungt træ af samme slags, som vokser op og udvikler sig dag for dag, spreder en vældig skygge i den guddommelige have og frembringer underfulde frugter. Således med religionerne. I tidens løb fjerner de sig fra deres oprindelige grundlag. Sandheden i Guds religion forvanskes fuldstændig, og ånden i den forsvinder. Der opstår kættere, og Guds religion bliver til et legeme uden sjæl. Det er derfor, den bliver fornyet.

Det betyder, at buddhister og Kong-fu-tses tilhængere nu tilbeder afguder og statuer. De er fuldstændig uden tanke for Guds enhed, og de tror på afguder ligesom de gamle grækere. Men i begyndelsen var det ikke således. Da herskede der andre principper og andre love.

Tag nu atter i betragtning, hvor mange af principperne i Kristi religion, der er blevet glemt, og hvor mange kættere, der er fremstået. Kristus forbød f.eks. hævn og lovovertrædelser. Ydermere prædikede han godhed og barmhjertighed i stedet for uret og ondskab. Se nu: Blandt selve de kristne nationer har der fundet mange blodige krige sted, og hvor megen undertrykkelse, grusomhed, vildskab og blodtørst har man ikke set? Mange af disse krige førtes på pavens befaling. Det er da klart og tydeligt, at religionerne i tidens løb har ændret sig fuldstændig. Derfor bliver de

¹ Jvf. 2. Mos.20,4-5; 5. Mos. 5,8-9

fornyet.

KAP. 44

FORKLARING PÅ DE IRETTESETTELSE GUD HAR RETTET MOD PROFETERNE.

Spørgsmål: I de hellige bøger findes der nogle bebrejdelser og irettesættelser rettet mod profeterne. Hvem er bebrejdelserne møntet på og for hvis skyld irettesættes disse?

Svar: Alle de guddommelige i samtaleform indeholdte meddelelser med irettesættelser er i virkeligheden, selv om de tilsyneladende er henvendt til profeterne, møntet på folket, men det er gjort med en visdom, som er ubetinget barmhjertighed, for at menneskene ikke skal blive modløse og nedtrykte. Derfor, selv om de tilsyneladende er bestemt for profeterne, er de i virkeligheden bestemt for menneskene og ikke for profeterne.

Ydermere repræsenterer den magtfulde og uafhængige konge sit land. Hvad han siger er folkets ord, og enhver overenskomst, han indgår, er gældende for alle; thi alle hans undersåtters ønsker og mål er indeholdt i hans ønsker og mål. På samme måde er enhver profet udtryk for hele folket. Altså er Guds løfter og tale henvendt til ham også rettet mod folket. Almindeligvis vil de gennem talen rettede irettesættelser og bebrejdelser være for tunge for folket og virke sønderknusende på dem. Altså benytter Den Fuldkomne Visdom denne form for meddelelse, som det tydeligt fremgår af Bibelen, når f.eks. Israels børn gjorde oprør og sagde til Moses: "Vi kan ikke kæmpe mod amalekitterne, de er for stærke, mægtige og modige." Så irettesatte Gud Moses og Aron, skønt Moses var fuldstændig lydige og ikke gjorde oprør. Naturligvis må så stort et menneske, som er den Guddommelige Gavnildheds overbringer, og som skænker Loven, adlyde Guds bud til fulde. Disse hellige sjæle er som bladene på et træ, som sættes i bevægelse af vinden og ikke som følge af eget ønske; thi de tiltrækkes af Guds kærligheds brise, og deres vilje er fuldstændig underkastet Hans. Deres ord er Guds ord, deres bud er Guds bud, det, de forbyder, er Guds forbud. De er som glaskuplen, der modtager lys fra lampen, selvom lyset synes at komme fra glaskuplen, så kommer det i virkeligheden fra lampen. Ligeså er det med Guds profeter, midtpunkterne for åbenbaringen, deres bevægelse eller stilstand skyldes guddommelig inspiration, ikke menneskelige indskydelser. Hvis det ikke var således, hvordan kunne da profeten være tillid værdig, og hvordan kunne han være Guds budbringer, som videregiver Guds bud og forbud? Alle ufuldkommenheder, som er nævnt i de hellige bøger i relation til manifestationerne, kan føres tilbage til spørgsmål af denne art.

Ære være Gud, at du er kommet her og har mødt Guds tjener! Har du fra dem opfattet andet end duften af Guds velbehag? I sandhed nej. Du har med egne øjne set, at de dag og nat bestræber sig og gør sig umage, og at de ikke har nogen anden hensigt end ophøjelsen af Guds ord, menneskehedens opdragelse, massernes udvikling, åndelig fremgang, udbredelsen af den universelle fred, venlighed mod hele menneskehed og mod alle nationer. Idet de ofrer sig til gavn for menneskehed, føler de sig helt uafhængige af materielle fordele og arbejder for at højne menneskehed.

Men lad os vende tilbage til vort emne. I Det Gamle Testamente står der f.eks. i Esajas' Bog kapitel 48, vers 12: "Hør mig, Jakob, Israel, som jeg har kaldet! Jeg er den samme; jeg er den første, og jeg er den sidste." Det er klart, at det ikke betyder, at Jakob var Israel, men Israels folk. I Esajas' Bog kapitel 43, vers 1, står der ligeledes: "Men nu siger Herren, han som skabte dig, Jakob, han som dannede dig, Israel: Frygt ikke, for jeg har løskøbt dig, jeg kalder dig ved navn, du er min."

Ydermere i 4. Mosebog kapitel 20, vers 23: "Og ved bjerget Hor på grænsen til Edom sagde Herren til Moses og Aron: "Aron skal gå til sin slægt; han må ikke komme ind i det land, jeg har givet israelitterne, for I trodsede Herrens befaling ved Meribas vand," og i vers 13: "Det er Meribas vand, hvor israelitterne kom med anklager mod Herren, og hvor Han viste sin hellighed på dem."

Se: Israels folk gjorde oprør, men tilsyneladende var bebrejdelsen rettet imod Moses og Aron. Som det er sagt i femte Mosebog, kapitel 3, vers 26: “Men Herren var vred på mig på grund af jer og ville ikke høre på mig; han sagde til mig: “Nu er det nok! Tal ikke mere til mig om den sag!””

Nu drejer disse ord og bebrejdelser sig i virkeligheden om Israels børn, som, fordi de havde sat sig op imod Guds bud, blev holdt i fangenskab i lang tid i den udtørrede ørken på den anden side Jordan indtil Josvas tid – han være hilset. Denne henvendelse og irettesættelse var tilsyneladende møntet på Moses og Aron, men i virkeligheden bestemt for Israels folk.

På samme vis siges det i Koranen til Muhamed: “Vi har skænket dig en synlig sejr, for at Gud måtte tilgive dig dine tidligere og fremtidige synder.” Denne henvendelse var, skønt den tilsyneladende var henvendt til Muhamed, i virkeligheden henvendt til hele folket. Denne form for tiltale blev, som tidligere forklaret, benyttet som følge af Guds fuldendte visdom, for at menneskehjerterne ikke skulle blive bekymrede, angste og plagede.

Hvor ofte tilstår ikke Guds profeter og Hans budbringere deres synder og fejltagelser i deres bønner! Dette er imidlertid kun for at opdrage andre mennesker, for at indgyde dem mod og anspore dem til ydmyghed og mildhed og til at bekende deres synder og fejl. Thi disse hellige sjæle er hævet over enhver synd og lutret for enhver fejltagelse. I Evangeliet fortælles det, at en mand kom til Kristus og kaldte ham “Gode Mester”. Kristus svarede: “Hvorfor kalder du mig god? Ingen er god undtagen én, nemlig Gud.”¹ Dette betød ikke – det forbyde Gud – at Kristus var en synder; men hensigten var at lære den mand, som han talte til, underkastelse, ydmyghed, mildhed og mådehold. Disse hellige væsener er lysende, og lys forener sig ikke med mørket. De er livet, og liv og død kan ikke gøres til ét. De er til for at lede, og ledelse og fejltagelse kan ikke forenes. De er lydigheden selv, og lydighed kan ikke leve side om side med oprør.

Konklusionen er, at de henvendelser, der har form af irettesættelser, og som findes i de hellige bøger, er, selv om de tilsyneladende er stilet til profeterne, dvs. Guds budbringere, i virkeligheden bestemt for folket. Dette vil blive klart og åbenbart for dig, når du omhyggeligt har undersøgt de hellige skrifter. Vær hilset.

KAP. 45

FORKLARING PÅ VERSET I KITÁB-I-AQDAS: “GUDS SAGS DÆMRINGSSTED, HAR INGEN JÆVNBYRDIG I DEN STØRSTE UFEJLBARLIGHED”.

Det er blevet sagt i det hellige vers: “Han, der er Guds sags dæmringssted, har ingen jævnbyrdig i Den Største Ufejlbarlighed. Ham er det, der i skabelsens rige er manifestationen af “Han gør, hvad Han end vil.” Gud har forbeholdt denne udmærkelse for sit eget selv og ikke forordnet og ikke bestemt for nogen en andel i dette ophøjede og hinsidige stede.”²

Vid, at der er to slags ufejlbarlighed: ubetinget ufejlbarlighed og erhvervet ufejlbarlighed. På samme måde findes der ubetinget kundskab og erhvervet kundskab, og således er det også med andre navne og egenskaber. Ubetinget ufejlbarlighed er særegen for den uforlignelige manifestation; thi den er en nødvendig forudsætning for hans eksistens, og en nødvendig forudsætning kan ikke skilles fra genstanden selv. Strålerne er en uomgængelig nødvendighed ved solens eksistens og uadskillelig fra denne. Kundskab er en uomgængelig nødvendighed ved Guds eksistens og uadskillelig fra Ham. Magt er en uomgængelig nødvendighed ved Guds eksistens og uadskillelig fra Ham. Hvis den kunne adskilles fra Ham, ville Han ikke være Gud. Hvis strålerne kunne adskilles fra solen, ville det ikke være solen. Hvis man derfor forestiller sig, at Den Største

¹ Mark 10,18, Luk 18,19.

² Vers 47 i *Kitáb-i-Aqdas*, der betyder Den Helligste Bog, som er Bahá'u'lláhs hovedværk, og som indeholder størstedelen af hans love. Den er basis for bahá'í-principperne.

Ufejlbarlighed kan adskilles fra den uforlignelige manifestation, så ville han ikke være den uforlignelige manifestation, og han ville mangle de ubetingede fuldkommenheder.

Men erhvervet ufejlbarlighed er ikke en naturnødvendighed. Tværtimod er den en stråle af Ufejlbarlighedens gavmildhed, der fra Virkelighedens Sol skinner ned på hjerterne og skænker sjælene en del af sig selv. Selvom disse sjæle ikke kan tillægges ubetinget ufejlbarlighed, er de dog under Guds beskyttelse, det vil sige, Gud holder dem fri af synd. Således blev mange af de hellige væsener, der ikke var daggrysteder for Den Største Ufejlbarlighed, dog holdt fri af og beskyttet mod synd under skyggen af Guds ledelse og beskyttelse; thi de var formidlerne af nåden mellem Gud og mennesker. Hvis Gud ikke beskyttede dem fra fejltagelser, ville deres fejltagelser få troende sjæle til at forvilde sig, og således ville grundlaget for Guds religion blive omstyrtet, og det ville hverken være sømmeligt eller passende for Gud.

For at sammenfatte dette: Ubetinget ufejlbarlighed er særligt knyttet til de uforlignelige manifestationer, og den erhvervede ufejlbarlighed skænkes enhver hellig sjæl. For eksempel vil det Universelle Retfærdighedens Hus¹, hvis de fornødne betingelser er opfyldte for dets oprettelse, med medlemmerne valgt af folket, være under Guds beskyttelse og ledelse. Hvis dette retfærdighedens hus skal træffe enige beslutninger eller ved majoritet træffe en beslutning vedrørende spørgsmål, der ikke er omtalt i Bogen², da vil denne beslutning eller lov være beskyttet mod fejltagelse. Medlemmerne af retfærdighedens hus ejer ikke hver især ubetinget ufejlbarlighed; men selve institutionen Retfærdighedens Hus er under Guds beskyttelse, hvilket kaldes skænket ufejlbarlighed.

I korthed er det blevet sagt, at "Lovens Dagningssted" er åbenbaringen af disse ord, "Han gør, hvad Han end vil"³. Dette stede er særegent for den hellige budbringer, og andre har ikke del i denne essentielle fuldkommenhed. Det vil sige, at eftersom de uforlignelige manifestationer visselig besidder sand ufejlbarlighed, vil derfor, hvad der end stammer fra dem, være identisk med sandheden og i overensstemmelse med virkeligheden. De lever ikke i skyggen af tidligere love. Hvad de end siger, er Guds ord, og hvad de end gør, så er det en retskaffen handling. Ingen af de troende har ret til at udøve kritik. Deres stede må være stadet af absolut underkastelse; thi profeterne fremstår i fuldkommen visdom. Altså er alt, hvad de uforlignelige manifestationer end siger og gør, i overensstemmelse med absolut visdom og i overensstemmelse med virkeligheden.

Hvis nogen ikke skulle forstå den skjulte hemmelighed i et af Hans bud eller i en af Hans handlinger, så burde de ikke sætte sig op imod det; thi den uforlignelige budbringer gør, hvad Han behager. Hvor ofte er det ikke sket, når en handling er blevet udført af en vis, fuldkommen og intelligent mand, at andre, der ikke var i stand til at fatte visdommen i den, har sat sig op imod den og har været forbløffet over, at denne vise mand kunne handle eller sige noget sådant. Denne modstand kommer af deres egen uvidenhed, og vismandens visdom er ren og fri for fejl. På samme måde gør den dygtige læge i sin behandling af patienten, hvad der ham behager, og patienten har ingen ret til at protestere. Hvad lægen end siger og gør, så er det rigtigt. Alle burde betragte ham som åbenbareren af disse ord: "Han gør, hvad Ham behager, og bebuder, hvad Han ønsker." Det er givet, at lægen vil benytte nogle lægemidler, der går på tværs af andre menneskers opfattelse. Nu er modstand ikke tilladt for dem, der ikke besidder erkendelse af videnskab og lægekunst. Nej, i Guds navn! Alle burde tværtimod underkaste sig og gøre det, som den dygtige læge befaler. Derfor, gør

¹ *Baytu'l-Adl*, dvs. Retfærdighedens Hus, er en institution skabt af Bahá'u'lláh. Han omtaler to niveauer for denne institution, de lokale retfærdighedens huse, der har ansvar for hver by eller landsby og Det Universelle Retfærdighedens Hus. I sit testamente tilføjede 'Abdu'l-Bahá et mellem niveau, de sekundære retfærdighedens huse. Det er kun Det Universelle Retfærdighedens Hus, der er ufejlbarligt. På nuværende tidspunkt kaldes de lokale og sekundære retfærdighedens huse for lokale og nationale råd..

² *Kitáb-i-Aqdas*.

³ *Kitáb-i-Aqdas*.

den dygtige læge, hvad ham behager, og patienterne har ikke part i denne ret. Først må man sikre sig lægens dygtighed; men når lægens dygtighed engang er fastslået, så “gør han, hvad ham behager”.

Ligeså, hvis hærens overhoved er uangribelig i krigskunsten, så “gør han, hvad ham behager”, i hvad som helst han siger og beordrer. Når et skibs kaptajn er kyndig i navigationskunst, så “gør han, i hvad som helst han siger og beordrer, hvad ham behager.” Og eftersom den sande opdrager er det fuldkomne menneske, så “gør han, hvad ham behager”, i hvad som helst han siger og beordrer.

Kort sagt: Betydningen af “Han gør, hvad Ham behager” er, at hvis manifestationen siger noget eller giver en ordre eller udfører en handling, og de troende ikke forstår visdommen deri, så burde de alligevel ikke sætte sig op derimod, ej heller i tanke for at finde ud af, hvorfor han talte således, eller hvorfor han gjorde noget sådant. De andre sjæle, som er under skyggen af den uforlignelige manifestation, er underkastet budene i Guds Lov og må ikke vige så meget som en hårsbredde fra den. Deres ord og handlinger må være i overensstemmelse med Guds Lov. Hvis de afviger fra den, vil de blive holdt ansvarlige og irettesat i Guds nærværelse. Det er helt givet, at de ingen andel har i “Han gør, hvad Ham behager”; thi dette stede er særegent for de uforlignelige manifestationer. Således var Kristus – måtte min ånd blive ofret for Ham! – åbenbaringen af disse ord, “Han gør, hvad der Ham behager”; men disciplene havde ikke del i dette stede; thi eftersom de var under Kristi skygge, kunne de ikke gå uden om hans bud og vilje.

4. DEL
MENNESKETS OPRINDELSE, EVNER OG BETINGELSER

KAP. 46 ARTERNES OPRINDELSE

Vi er nu kommet til spørgsmålet om arternes oprindelse og den organiske udvikling, det vil sige til det punkt, hvor vi undersøger, om mennesket nedstammer fra dyret.

Teorien herom har vundet tiltro hos nogle af de europæiske filosoffer, og det er meget vanskeligt nu at redegøre for dens fejlagtighed, men i fremtiden vil det blive helt tydeligt og klart, og de europæiske filosoffer vil selv forstå dens urigtighed, for den er i sandhed en åbenbar fejltagelse. Når mennesket betragter skabningerne med skærpet opmærksomhed og omhyggeligt undersøger eksistensens vilkår, og når han ser verdens tilstand, organisation og fuldkommenhed, vil han blive overbevist om, at der i den mulige verden ikke er noget mere vidunderligt end det, der allerede eksisterer. For alle eksisterende væsener, jordiske og himmelske, såvel som dette ubegrænsede rum og alt, hvad der er i det, er skabt og organiseret, sammensat, arrangeret og fuldkommengjort, som det bør være. Universet har ingen ufuldkommenheder. Hvis således alle blev til ren intelligens og tænkte i evigheder, ville de umuligt kunne forestille sig noget bedre end det allerede eksisterende.

Hvis imidlertid skabelsen ikke i svundne tider var blevet prydet med den største fuldkommenhed, ville tilværelsen have været ufuldkommen og meningsløs, og i det tilfælde ville skabelsen have været ufuldstændig. Dette spørgsmål bør overvejes med den største opmærksomhed og eftertanke. Tænk for eksempel, at mulighedernes verden – dvs. verden af eksistens – stort set kan sammenlignes med et menneskelegeme. Hvis denne sammensætning, organisation, fuldkommenhed, i skønhed og fuldstændighed, som nu eksisterer i det menneskelige legeme, var anderledes, ville det være absolut ufuldkommenhed. Hvis vi nu forestiller os en tid, hvor mennesket tilhørte dyreverdenen, eller hvor det blot var et dyr, ville vi opfatte tilværelsen som ufuldstændig, det vil sige, der ville ikke have været mennesker, og denne vigtigste del, der i verdenslegemet svarer til hjernen og bevidstheden hos mennesket, ville have manglet. Verden ville da have været ganske ufuldstændig. Det er således bevist, at havde der været en tid, da mennesket var i dyreriget, ville tilværelsens fuldkommenhed have været ødelagt; for mennesket er denne verdens mest betydningsfulde del, og hvis legemet manglede dette vigtigste led, ville det afgjort være ufuldkomment. Vi anser mennesket for at være den mest betydningsfulde del, fordi det blandt alle skabninger er summen af alle eksisterende fuldkommenheder. Når vi taler om mennesket, mener vi det fuldkomne menneske, verdens ypperste menneske, der er summen af åndelige og synlige fuldkommenheder, og som er ligesom solen blandt skabningerne. Tænk så på at solen engang ikke eksisterede, men at den var en planet – på en sådan tid ville det eksisterendes indbyrdes relationer være ude af balance. Hvordan kan man forestille sig noget sådant? For et menneske, der undersøger tilværelsens verden, er det vi har sagt tilstrækkeligt.

Der er et andet og mere skarpsindigt bevis: alle disse talløse skabninger, der bebor verden, om det er mennesker, dyr, planter eller mineraler, hvad end de måtte være, er med sikkerhed hver og én sammensat af grundstoffer. Der er ingen tvivl om, at denne fuldkommenhed, der er i alle væsener, skyldes Guds skabelse ud fra de sammensatte grundstoffer ved disses passende blanding i rette mængder, deres måde at være bragt sammen på og indflydelsen fra andre væsener. Thi alle skabninger er forbundet med hverandre som en kæde, og den gensidige hjælp, støtte og indflydelse, de yder i forhold til deres evner, er årsagen til de skabte tings eksistens, udvikling og vækst. Det er godtgjort gennem beviser og eksempler, at hver enkelt skabning indvirker universelt på andre skabninger, enten ubetinget eller indirekte. Endelig skyldes fuldkommenheden i hvert individuelt væsen, det vil sige den fuldkommenhed, som I nu ser i mennesket eller uden for ham hvad angår mindstedelene, lemmerne eller evnerne, grundstoffernes sammensætning, deres mål, vægt, kombinationsmåde og gensidige indflydelse. Når alle disse ting samles, eksisterer mennesket.

Da menneskets fuldkommenhed udelukkende skyldes sammensætningen af grundstoffernes atomer, deres omfang, måden de er sammensat på og de forskellige skabningers gensidige indflydelse og virkning, derfor eksisterer det menneske, der blev dannet for ti eller hundrede tusinder af år siden, af disse jordiske grundstoffer efter samme mål og vægt, efter samme kombinationsmetode og blanding samt med den samme påvirkning fra andre skabninger nøjagtig på samme måde i dag. Dette er indlysende og ikke værd at diskutere. Om tusinde millioner af år vil derfor nøjagtigt det samme menneske eksistere, hvis disse menneskelige bestanddele bliver blandede og ordnet på rette måde og bliver kombineret efter samme metode samt bliver påvirket af andre skabninger. Hvis der f.eks. om hundrede tusind år er olie, ild, en væge, en lampe og noget til at tænde den med – kort sagt, hvis alle de ting, der er nødvendige nu, eksisterer, så opnår man nøjagtig den samme lampe.

Dette er afgørende og åbenbare kendsgerninger. Men de argumenter, som disse europæiske filosoffer har benyttet, giver tvivlsomme beviser og er ikke samstemmende.

KAP. 47

UNIVERSET ER UDEN BEGYNDELSE. MENNESKETS OPRINDELSE

Vid, at det er en af de mest dunkle åndelige sandheder, at tilværelsens verden, dvs. dette uendelige univers, ikke har nogen begyndelse.

Vi har allerede forklaret, at Guddommens navne og egenskaber i sig selv kræver skabningers eksistens. Til trods for at dette emne er blevet forklaret i enkeltheder, skal vi atter kort omtale det. Vid, at man ikke kan forestille sig en opdrager uden elever, at der ikke kan eksistere en monark uden undersåtter, at man ikke kan udpege en lærer uden studerende, at en skaber uden skabelse er umulig, en forsørger uden nogen at forsørge, er utænkelig; thi alle de guddommelige navne og egenskaber kræver skabningers eksistens. Hvis vi kunne forestille os en periode uden eksisterende skabninger, ville denne forestilling være en fornægtelse af skaberens guddommelighed. Hvad mere er, så kan absolut ikke-eksistens ikke blive til eksistens. Hvis skabningerne havde absolut ikke-eksistens, ville eksistens ikke være blevet skabt. Som således Enhedens Essens, det vil sige Guds eksistens, er uendelig og evig – dvs. hverken har begyndelse eller slutning – er det helt sikkert, at denne tilværelsens verden, dette endeløse univers, hverken har nogen begyndelse eller ende. Ja, det kan være, at en af universets dele, en af kloderne f.eks., bliver skabt eller bliver sønderdelt, men de andre talløse kloder eksisterer fortsat. Universet vil ikke blive bragt af lave eller ødelagt, tværtimod er eksistensen evig og bestandig. Eftersom hver klode har en begyndelse, må den nødvendigvis have en ende, fordi enhver sammensætning, fælles eller enkeltvis, nødvendigvis må opløses. Den eneste forskel er, at nogle bliver hurtigt opløst og andre langsommere; men det er utænkeligt, at en sammensætning ikke sluttelig vil blive opløst.

Det er derfor nødvendigt at vide, hvad enhver betydningsfuld skabning var i begyndelsen – for der er ingen tvivl om, at i begyndelsen var oprindelsen én: Oprindelsen til væsener er én, ikke to. Det er tydeligvis sådan, at i begyndelsen var materien én, og denne ene materie viste sig på forskellig måde i hvert grundstof. Således frembragtes forskellige former – og disse forskellige sider ved tingene blev efterhånden, som de blev frembragt, bestandige, og hvert grundstof fik sit særpræg. Men denne bestandighed var ikke endelig, og den opnåede ikke virkeliggørelse og fuldkommen tilværelse, før der var forløbet meget lang tid. Derefter blev disse stoffer sammensat, organiseret og forbundet på utallige måder, eller snarere, ud af sammensætningen og kombinationen af disse stoffer fremstod der talløse skabninger.

Denne sammensætning og ordning blev gennem Guds visdom og Hans præeksisterende magt frembragt ud fra én naturlig organisme, der blev sammensat og komponeret med den største styrke i

overensstemmelse med visdom og i overensstemmelse med en universel lov. Ud fra dette er det klart, at det er en skabelse fra Gud og ikke en tilfældig sammensætning og opbygning. Dette er grunden til, at et væsen kan skabes ud fra enhver naturligt sammensætning; men ud fra en tilfældig sammensætning kan intet væsen blive skabt. Hvis f.eks. et menneske ud fra sin egen idé og intelligens samler nogle stoffer og kombinerer dem, vil et levende væsen ikke dermed blive skabt, da systemet er unaturligt. Dette er svaret på det antydede spørgsmål, at når levende væsener er skabt igennem en sammensætning og komposition af elementer, hvorfor er det da ikke muligt for os at samle dele af materie og blande det sammen og således skabe et levende væsen. Dette er en falsk antagelse, for oprindelsen til denne sammensætning er fra Gud. Det er Gud, der skaber kompositionen, og da det bliver gjort i overensstemmelse med et naturligt system, skabes der ud af hver sammensætning et væsen, og et liv bliver virkeliggjort. En sammensætning udført af mennesket frembringer intet, fordi mennesket ikke kan skabe.

Kort sagt, vi har anført, at ud fra sammensætningen og forbindelsen af enkelte stofdele, ud fra deres sønderdeling, ud fra deres mål og fra den virkning, andre væsener har på dem, blev resultatet skabelsesformer, uendelige virkeligheder og utallige væsener. Men det er klart, at denne jordiske klode i sin nuværende form ikke blev skabt på én gang, men at denne universelle tilværelse gradvist gik igennem forskellige faser, indtil den blev prydet med sin nuværende fuldkommenhed. Universelle skabninger ligner og kan sammenlignes med enkelte væsener, for begge er underkastede ét naturligt system, én universel lov og én guddommelig orden. Du vil se, at de mindste atomer i det universelle system er ligesom universets største skabninger. Det er klart, at de blev skabt fra én krafts laboratorium under ét naturligt system og én universel lov. Derfor kan de sammenlignes. Derfor vokser og udvikler menneskefostret sig gradvist i moderens liv og viser sig i forskellige former og tilstande, indtil det i en grad af fuldkommen skønhed når modenhedens stadiet og viser sig i fulden skikkelse med den største ynde. Og på samme måde er det med denne blomsts frø, som du ved i begyndelsen var en ubetydelig og meget lille ting. Det voksede og udviklede sig i jordens skød, og efter at have vist sig i forskellige former kom det frem til dette stadiet af fulden friskhed og ynde. På samme måde er det tydeligt, at denne jordiske klode blev skabt, voksede og udviklede sig i universets moderskød og fremstod i forskellige former og tilstande, indtil den gradvis opnåede denne nuværende fuldkommenhed og blev prydet med utallige skabninger og viste sig som et fuldkommengjort system.

Altså er det klart, at den oprindelige materie, der befinder sig i fosterstadiet, og de blandede og sammensatte stofdele, der var dens tidligste former, gradvist voksede og udviklede sig gennem mange tidsaldre og epoker, idet den gik fra én form og skikkelse til en anden, indtil den viste sig i denne fuldstændighed, dette system, denne orden og denne opbygning i kraft af Guds højeste visdom.

Lad os vende tilbage til emnet, at mennesket i begyndelsen af sin tilværelse og i jordens moderskød, ligesom fostret i moderens skød, gradvist voksede og udviklede sig fra én form til en anden, fra én skikkelse til en anden, indtil det viste sig i denne skønhed og fuldkommenhed, denne styrke og denne kraft. Det er sikkert, at det i begyndelsen ikke havde denne skønhed, ynde og elegance, og at det kun gradvist opnåede denne skikkelse, denne form, denne skønhed og denne ynde. Der er ingen tvivl om, at dette menneskelige kim ikke straks viste sig i denne skikkelse, det blev heller ikke manifestationen af ordene "Lovet være Gud, den bedste af Skabere". Gradvist gennemgik det forskellige tilstande og forskellige former, indtil det opnåede denne skikkelse og skønhed, denne fuldkommenhed, ynde og dejlighed. Således er det klargjort og bekræftet, at menneskets udvikling og vækst på denne jord, indtil det nåede sin nuværende fuldkommenhed – lignede fostrets vækst og udvikling i moderens liv – gradvist gik fra tilstand til tilstand, fra form til form, fra én skikkelse til en anden; thi dette er i overensstemmelse med det universelle systems og den guddommelige lovs krav.

Det vil sige, fostret gennemgår forskellige stadier og talrige tilstande, indtil det når den skikkelse, hvor det manifesterer ordene "Lovet være Gud, den bedste af Skabere", og indtil tegnene på fornuft og modenhed viser sig. Og på samme måde varer det nødvendigvis lang tid, inden mennesket i sin tilværelse her på jorden når dette stadium, denne skikkelse og tilstand. Men mennesket var fra begyndelsen af sin tilværelse en særskilt art. På samme måde havde menneskefostret i moderens liv til at begynde med en mærkelig skikkelse. Siden går dette legeme fra skikkelse til skikkelse, fra stadium til stadium, fra form til form, indtil det viser sig i den yderste skønhed og fuldkommenhed. Men selv når det befinder sig i moderens liv og i denne mærkelige skikkelse, fuldstændig forskellig fra sin nuværende form og skikkelse, er det kimen til en højerestående art, og ikke til dyret. Dets art og inderste væsen undergår ingen forandring. Når vi nu indrømmer, at spor af forsvundne organer virkelig eksisterer, er dette ikke et bevis på artens ubestandighed, og at dens oprindelse ikke skulle være original. Det kan højst bevise, at menneskets form, skikkelse og organer har udviklet sig. Mennesket var altid en særskilt art, et menneske, ikke et dyr. Når menneskefostret således i moderens liv går fra én form til en anden, således at den anden form ingeni lunde ligner den første, er dette da bevis på, at arten er blevet en anden? At det først var et dyr, og at dets organer forfinedes og udviklede sig, indtil det blev et menneske? Nej, sandelig! Hvor denne idé og tanke dog er barnagtig og ubegrundet! Thi beviset for den menneskelige arts oprindelse og for bestandigheden af den menneskelige natur er klart og tydeligt.

KAP. 48 FORSKELLEN, DER BESTÅR IMELLEM MENNESKE OG DYR

Vi har allerede en eller to gange talt over emnet ånd, men vore ord er ikke blevet skrevet ned.

Du skal vide, at mennesket kan deles i to kategorier, det vil sige, at de udgør to grupper. Den ene gruppe fornægter ånden og siger, at mennesket også er en dyreart; thi den siger, ser vi ikke, at dyr og mennesker har de samme evner og sanser? Disse simple enkelte grundstoffer, der udfylder verdensrummet, er uendeligt sammensatte, og fra hver af disse sammensætninger bliver en af skabningerne frembragt. Blandt disse er skabningen, der besidder ånd¹, evner og sanser. Jo mere fuldkommen sammensætningen er, des ædlere er skabningen. Sammensætningen af grundstofferne i menneskets legeme er mere fuldkommen end sammensætningen hos noget andet væsen. Den er blandet i et absolut balanceforhold, derfor er det ædlere og mere fuldkomment. "Det er ikke således," siger man, "at det har en særlig evne og ånd, som andre dyr mangler: Dyr har følsomme kroppe, men mennesket er i flere henseender udstyret med større følelse, skønt dyret med hensyn til sanser som hørelse, syn, smag, lugt, berøring og selv med hensyn til nogle indre evner som hukommelse er rigere udrustet end mennesket. "Også dyret," siger man, "har intelligens og opfattelsesevne": Alt, hvad man indrømmer, er, at menneskets intelligens er større.

Det er, hvad de nuværende filosoffer mener. Det er, hvad de siger, det er deres antagelse, og hvad deres forestillingsevne indgiver dem. Således lader de ved stærke argumenter og beviser menneskets afstamning gå tilbage til dyret og siger, at der var en tid, da mennesket var et dyr, at arten derefter ændrede sig, indtil den havde nået menneskets nuværende stadi.

Men teologerne siger: Nej, sådan er det ikke. Skønt mennesket har evner og ydre sanser tilfælles med dyret, eksisterer der dog en usædvanlig evne i det, en evne dyret mangler. Videnskab, kunst, opfindelser, handel og opdagelser er resultatet af denne åndelige evne. Det er en kraft, der omfatter alle ting, forstår deres natur, opdager alle de skjulte gåder i skabninger og kontrollerer dem gennem viden. Kraften fornemmer endog ting, der ikke har ydre eksistens, det vil sige intellektuelle

¹ Mennesket.

virkeligheder, der ikke kan sanses, og som ikke tilskrives nogen ydre eksistens, fordi de er usynlige. Således omfatter den menneskets sind, ånd, evner, karakter, kærlighed og sorg, som er intellektuelle virkeligheder. Endvidere var de nuværende videnskaber, kunstarter, love og de utallige menneskelige opfindelser engang usynlige, mystiske og skjulte hemmeligheder. Det er alene den altomfattende menneskelige evne, der har opdaget det og bragt det fra det usynlige frem til det synlige plan. Sådan var telegrafi, fotografi, fonografi og alle andre opfindelser samt vidunderlige kunstværker engang skjulte mysterier. Den menneskelige virkelighed opdagede dem og bragte dem frem fra det usynlige plan til det synlige plan. Der var endog en tid, da dette jerns egenskaber, som I her ser, – ja alle metallers egenskaber – var skjulte mysterier. Mennesket opdagede dette metal og smedede det til denne industrielle form. Det forholder sig på samme måde med alle andre af menneskets utallige opdagelser og opfindelser.

Dette kan vi ikke benægte. Hvis vi siger, at dette stammer fra virkninger af kræfter, som dyr også besidder og fra de fysiske sanser, ser vi klart og tydeligt, at dyrene med hensyn hertil er mennesket overlegent. For eksempel kan dyrets syn være meget skarpere end menneskets syn, således også dets evne til at lugte og smage. Kort sagt er dyret ofte mægtigere end mennesket med hensyn til de evner, som dyr og mennesker har tilfælles. Lad os for eksempel tage evnen til at huske. Hvis man bringer en due herfra til et fjerntliggende land og sætter den fri der, vil den vende tilbage, for den husker vejen. Tag en hund herfra med til Centralasien, sæt den fri, og den vil komme tilbage hertil og aldrig fare vild. Således er det med andre evner som hørelse, syn, lugt, smag og berøring.

Altså er det klart, at hvis der ikke i mennesket fandtes en evne, forskellig fra nogen af dyrets evner, ville sidstnævnte være overlegent med hensyn til opfindelser og forståelse af realiteter. Altså har mennesket øjensynlig en gave, som dyret ikke ejer. Dyret fornemmer sansbare ting, men ikke intellektuelle realiteter. For eksempel ser dyret det, der er inden for dets synskreds; men det, der er uden for synskredsen, kan det ikke opfatte, og det kan heller ikke forestille sig det. Således er det ikke muligt for dyret at forstå, at jorden har form som en kugle, men mennesket beviser ud fra kendte ting ukendte ting og opdager ukendte sandheder. For eksempel ser mennesket horisontens krumning, ud fra dette slutter han sig til jordens runding. Polarstjernen over 'Akká, f.eks., er på 33°, det vil sige, den er 33° over horisonten. Når et menneske rejser mod Nordpolen bliver Polarstjernen hævet en grad for hver grad i afstand, han rejser, det vil sige, Polarstjernens højde bliver 34°, så 40°, så 50°, så 60°, så 70°. Hvis han når Nordpolen vil Polarstjernen være 90° eller være i zenith, det vil sige, at den befinder sig lige oven over os. Denne Polarstjerne og dens opstigning er sansbare ting. Jo længere man går mod Nordpolen des højere vil Polarstjernen hæve sig. Ud fra disse to kendte sandheder er en ukendt blevet opdaget, nemlig at horisonten er krum. Det betyder, at horisonten set fra hver af de forskellige grader på jorden er forskellig fra de andre. Mennesket opfatter dette og beviser derudfra en usynlig ting, nemlig at jorden er rund. Dette er det umuligt for dyret at opfatte. På samme måde kan det ikke forstå, at solen er midtpunktet, og at jorden drejer sig omkring den. Dyret er en fange af sanserne og er bundet af dem. Alt, hvad der går ud over sanserne, de ting, som det ikke har kontrol over, kan dyret aldrig forstå, selvom det med hensyn til de ydre sanser er mere evnerigt end mennesket. Hermed er det påvist og verificeret, at der i mennesket findes en evne til at afdække ting, der adskiller det fra dyret, og denne evne er menneskets ånd.

Priset være Gud! Mennesket er altid vendt mod det høje, og dets stræben er ophøjet. Det tragter altid efter at nå en større verden end den verden, det befinder sig i, og at stige op til en højere sfære end den, det er i. Kærligheden til det ophøjede er et af menneskets særpræg. Jeg er forbavset over, at visse filosoffer i Amerika og Europa er tilfredse med gradvist at nærme sig den dyriske verden og således gå baglæns; for skabningens tilbøjelighed må være rettet mod det ophøjede. Ikke desto mindre, hvis I sagde til en af dem: Du er et dyr – ville han blive yderst såret og vred.

Hvilken forskel er der ikke på den menneskelige verden og dyrets verden, på menneskets

ophøjethed og dyrets nedværdigelse, på menneskets fuldkommenhed og dyrets uvidenhed, på menneskets lys og dyrets mørke, på menneskets glans og dyrets fornedrelse! Et arabisk barn på ti år kan håndtere to eller tre hundrede kameler i ørkenen og med stemmen drive dem frem eller lede dem tilbage. En svag hindu kan styre en vældig elefant, således at elefanten bliver den mest lydige tjener. Alle ting er underlagt menneskets hånd. Han kan modarbejde naturen, medens andre skabninger er naturens fanger. Ingen kan fravige dens krav, kun mennesket kan modstå den. Naturen tiltrækker legemer til jordens centrum, mennesket kan med mekaniske midler fjerne sig langt fra det og hæve sig højt i luften. Naturen forhindrer mennesket i at krydse havene, mennesket bygger et skib, og det rejser over det store hav osv.; emnerne er endeløse. For eksempel driver mennesket maskiner over bjergene og igennem ørkener og samler på ét sted nyhederne om begivenhederne i Øst og Vest. Alt det er naturstridigt. Havet kan med sin storhed ikke afvige et atom fra naturens love; solen kan med al sin herlighed og pragt ikke afvige så meget som spidsen af en nål fra naturens love og kan aldrig forstå menneskets tilstand, stade, evner, bevægelser og natur.

Hvad er det for en evne i dette lille menneskelegeme, der omfatter alt dette? Hvad er den styrende kraft, hvormed det betvinger alt?

Der er endnu et punkt: moderne filosoffer siger: "Vi har aldrig set ånden i mennesket, og på trods af vore undersøgelser i det menneskelige legemes hemmeligheder fornemmer vi ikke en åndelig kraft. Hvordan kan vi forestille os en kraft, der ikke er sansbar?" Teologerne svarer: "Dyrets ånd er heller ikke sansbar, og den kan heller ikke opfattes gennem dens fysiske evner. Hvorved beviser I tilstedeværelsen af dyrets ånd? Der er ingen tvivl om, at ud fra dens virkninger beviser I, at der i dyret er en evne, der ikke er i planten, og dette er sansernes evne; dvs. syn, hørelse og også andre evner; ud fra dette slutter I, at der er en animalsk ånd. På samme måde hævder vi, ud fra de beviser og tegn vi har nævnt, at der er en menneskelig ånd. Eftersom der i dyret er tegn, der ikke findes i planten, siger I, at denne sansevne er noget dyrets ånd besidder; I ser også i mennesket tegn, evner og fuldkommenheder, der ikke findes i dyret; deraf slutter I, at der er en evne i ham, som dyret ikke har."

Hvis vi ønsker at benægte alt, hvad der ikke kan sanses, så må vi benægte reelle ting, der utvivlsomt eksisterer. For eksempel kan æterisk stof ikke sanses, dog har det en utvivlsom eksistens. Tiltrækningskraften kan ikke sanses, skønt den med sikkerhed eksisterer. Hvor ud fra stadfæster vi disse eksistenser? Fra deres tegn. Således er dette lys det æteriske stofs vibrationer og ud fra disse vibrationer slutter vi, at der findes æter.

KAP. 49 MENNESKESLÆGTENS VÆKST OG UDVIKLING

Spørgsmål: Hvad mener du om de teorier om tilværelsesformernes vækst og udvikling, der forsvares af nogle europæiske filosoffer?

Svar: Dette emne talte vi om forleden dag, men vi vil tale om det igen. Dette spørgsmål kan i korthed afgøres ved at bestemme, om arterne er oprindelige eller ej. Det vil sige, har mennesket eksisteret som art fra sin tidligste oprindelse, eller er den senere udsprunget fra dyrene?

Visse europæiske filosoffer er enige om, at arterne vokser og udvikles, og at endog arternes ændring er mulig. Et af de beviser, de fremfører for denne teori, er, at det gennem omhyggelige studier og ved bevisførelse inden for geologisk videnskab er blevet klargjort, at planternes eksistens gik forud for dyrenes, og at dyrets gik forud for den menneskelige. De indrømmer, at både planteverdenen og dyrearterne har forandret sig, fordi de i nogle af jordens lag har opdaget planter, der eksisterede i fortiden, men nu er uddøde; de har udviklet sig, er vokset i styrke, deres form og udseende har forandret sig, og på den måde har arterne forandret sig. På samme måde er der i

jordens lag spor af nogle dyrearter, der har forandret sig og er blevet omdannet. Et af disse dyr er slangen. Der er tegn på, at slangen engang havde fødder, men i tidernes løb er disse lemmer forsvundet. På samme måde er der i menneskets rygsøjle tegn, der kan tydes som bevis for, at mennesket i lighed med andre dyr engang havde hale. Engang var dette lem nyttigt, men da mennesket udviklede sig, var der ikke længere brug for det, og det forsvandt derfor gradvist. Da slangen søgte tilflugt under jorden og blev et krybende dyr, behøvede den ikke længere fødder, altså forsvandt de. Men deres spor overlevede. Hovedargumentet er dette: at de eksisterende spor af lemmerne beviser, at de engang eksisterede, og da de nu ikke længere tjener noget formål, er de gradvist forsvundet. Derfor, medens de fuldkomne og nødvendige lemmer er bevaret, er de, som er unødvendige, gradvist forsvundet ved arternes omformning, men sporene af dem er der endnu.

Det første svar på dette argument er, at den kendsgerning, at dyret er kommet før mennesket, ikke er bevis på arternes udvikling, ændring og omformning, eller at mennesket blev hævet op fra dyreverdenen til menneskeverdenen. For medens disse forskellige væseners individuelle fremkomst er sikker, er det muligt, at mennesket blev til efter dyrene. Således ser vi, når vi undersøger planteverdenen, at de forskellige træers frugter ikke modnes samtidig, tværtimod kommer nogle først, andre bagefter. Denne forordning beviser ikke, at de senere modnede frugter på et træ er udsprunget fra et andet træs tidlige frugt.

For det andet har disse svage tegn og spor af lemmer måske en vigtig årsag, der for os endnu er uforståelig. Hvor mange ting findes der ikke, som vi endnu ikke kender årsagen til. Således siger den fysiologiske videnskab, nærmere betegnet kundskaben om de enkelte deles sammensætning, at årsagen og oprindelsen til forskellen i dyrenes farver, menneskets hår, læbernes rødme og fuglenes farve stadig er ukendt, den er hemmelig og skjult. Men man ved, at øjets pupil er sort, for at den kan tiltrække solens stråler: for hvis den havde en anden farve, for eksempel ensartet hvid, ville den ikke tiltrække solens stråler. Da derfor årsagen til de ting, vi har nævnt, er ukendt, er det muligt, at årsagen til disse lemmer, som vi finder spor efter, hvad enten de forekommer hos dyr eller mennesker, er ligeså ukendte. Der er sikkert en årsag, skønt den ikke er kendt.

For det tredje: lad os antage, at der var en tid, da nogle dyr, eller endog mennesket, havde nogle lemmer, der nu er forsvundet; dette er ikke tilstrækkelig bevis på ændringer og evolution indenfor arterne. For mennesket gennemgår fra fosterperioden, til det er fuldvokset, forskellige former og udseender. Dets udseende, dets former og farver ændrer sig, det går fra én form til en anden, fra ét udseende til et andet. Ikke desto mindre tilhører det lige fra begyndelsen af den ufuldbårne periode menneskeslægten, dvs., han er et ufuldbærent menneske og ikke et ufuldbærent dyr; men dette er ikke øjensynligt i begyndelsen, senere bliver det øjensynligt og tydeligt. Lad os f.eks. antage, at mennesket engang lignede dyret, og at det nu har udviklet og forandret sig: hvis dette er sandt, er det stadig ikke et bevis på en artsforandring. Nej, som før nævnt er det blot som en forandring af det ufuldbårne menneske, indtil det når fornuftens og fuldkommenhedens stadi. Vi vil udtrykke det tydeligere: Lad os antage, at der var en tid, da mennesket gik på sine hænder og fødder eller havde en hale. Denne forandring er, som den fostret i moders liv gennemgår; selv om det i enhver henseende ændres og vokser og udvikler sig, indtil det når den fuldkomne form, er det fra begyndelsen en særlig art. Vi ser også i planteriget, at de oprindelige slægtsarter ikke forandres, men formen, farven og størrelsen forandres eller endog udvikles.

Gentaget i korthed: ligesom mennesket i moders liv går fra én form til en anden, fra én skikkelse til en anden, forandres og udvikles, men stadig fra det ufuldbårne stades begyndelse tilhører menneskearten – er mennesket på samme måde fra begyndelsen af dets eksistens i verdens oprindelse af en bestemt art, dvs. menneske, og har gradvist udviklet sig fra én form til en anden. Derfor forhindrer denne forandring i udseende, denne udfoldelse af lemmer, denne udvikling og vækst ikke arten i at være oprindelig, selvom vi indrømmer tilstedeværelsen af vækst og

udvikling.¹ Mennesket eksisterede fra begyndelsen i denne fuldkomne form og sammensætning og besad evner og anlæg til at opnå fysiske og åndelige fuldkommenheder, og det manifesterede disse ord: "Vi vil skabe mennesker i vort billede, så de ligner os."² Mennesket er blot blevet mere tiltrækkende, smukkere og mere yndefuldt. Civilisationen har bragt ham ud over det vilde stade, ligesom de vilde frugter, der kultiveres af en gartner, bliver finere, sødere og opnår større liflighed og finhed.

Menneskeverdenens gartnere er Guds profeter.

KAP. 50 ÅNDELIGE BEVISER PÅ MENNESKETS OPRINDELSE

De beviser, vi har fremført i forbindelse med menneskeslægtens oprindelse, var logiske beviser; vi vil nu anføre de åndelige beviser, som er væsentlige. Thi da vi har bevist Guddommeligheden ved hjælp af logiske argumenter og ligeså logisk har bevist, at mennesket eksisterer fra sin oprindelse og grundlæggelse som menneske, og at dets art har eksisteret fra evige tider, vil vi nu stadfæste de åndelige beviser for, at den menneskelige eksistens dvs. menneskeslægten – er en nødvendig eksistens, og at guddommelighedens fuldkommenheder ikke ville komme til syne uden mennesket. Men disse er åndelige og ikke logiske beviser.

Vi har mange gange demonstreret og fastslået, at mennesket er det ædleste af alle væsener, summen af alle fuldkommenheder, og at alle væsener og alle eksistenser er midtpunkter, fra hvilke Guds herlighed genspejles, dvs. tegnene på Skaberens guddommelighed er åbenbare i tingenes og skabningernes virkelighed. Ligesom den jordiske klode er det sted, hvor solens stråler genspejles, eftersom dens lys, dens varme og dens påvirkning er åbenbar og synlig i alle jordens atomer – således forkynder og beviser ligeledes de levende væseners atomer i dette uendelige rum en af de guddommelige fuldkommenheder. Der er intet, der mangler dette gode; det kan enten være et tegn på Guds nåde eller et tegn på Hans magt, Hans retfærdighed, Hans herredømme, som skænker opdragelse; eller det kan være et tegn på Guds gavmildhed, Hans syn, Hans hørelse, Hans viden, Hans gunst osv.

Enhver skabning er utvivlsomt midtpunktet for udstrålingen af Guds herlighed dvs.: Guds fuldkommenheder er synlige og stråler i den. Det er som solen, der stråler i ørkenen, på havet, i træerne, i frugterne og blomsterne og på alle jordiske ting. Verden og hvert levende væsen forkynder i sandhed ét af Guds navne for os, men menneskets virkelighed er den fælles virkelighed, den almene virkelighed og det midtpunkt, hvorfra Guds herlighed og alle Hans fuldkommenheder lyser. Dvs. at der for hvert af Guds navne, hver egenskab, hver fuldkommenhed, som vi bekræfter, er et tegn i mennesket; hvis det ikke var sådan, kunne mennesket ikke forestille sig disse fuldkommenheder og ikke forstå dem. Derfor siger vi, at Gud er den seende, og at øjet er et tegn på Hans syn; hvis dette syn ikke var i mennesket, hvorledes kunne vi da forestille os Guds syn? Thi den blinde, der er født blind, kan ikke forestille sig synet, og den døve, den der er døv fra fødslen, kan ikke forestille sig hørelsen: og de døde (de åndeligt døde) kan ikke fatte livet. Som følge deraf genspejles Skaberens guddommelighed, der er summen af alle fuldkommenheder, i menneskets virkeliggørelse, dvs. enhedens essens er alle fuldkommenheder tilsammen, og fra denne enhed kaster Han et genskær på den menneskelige virkelighed. Mennesket er da det mest fuldkomne spejl, vendt imod sandhedens sol og midtpunktet for udstrålingen: sandhedens sol skinner på dette spejl. Genspejlingen af de guddommelige fuldkommenheder kommer til syne i menneskets

¹ Hvis vi for eksempel indrømmer, at mennesket tidligere har været firbenet eller har haft en hale

² Jvf. 1 Mos 1,26.

virkeliggørelse, derfor er det Guds stedfortræder, Guds sendebud. Hvis mennesket ikke eksisterede, ville universet være uden virkning, thi formålet med tilværelsen er åbenbaring af Guds fuldkommenheder.

Derfor kan man ikke sige, at der var engang, da mennesket ikke var til. Alt, hvad vi kan sige er, at denne jordiske klode engang ikke eksisterede, og at mennesket i begyndelsen ikke var synlig på den. Men fra begyndelsen, som ingen begyndelse har, til enden, der ikke har nogen ende, eksisterer den fuldendte manifestation altid. Dette menneske vi taler om, er ikke et hvilket som helst menneske: vi mener det fuldendte menneske. For den ædleste del af træet er frugten, som er årsagen til dets eksistens; hvis træet ingen frugt havde, ville det ingen mening have. Derfor kan man ikke forestille sig, at eksistensernes verden, hvad enten det er stjernerne eller denne jord, engang beboedes af æslet, koen, musen og katten, men at mennesket ikke var der. Denne antagelse er forkert og meningsløs, Guds ord er klart som solen. Dette er et åndeligt bevis, men et bevis vi ikke kan fremsætte fra begyndelsen til fordel for materialisterne; vi må først tale om de logiske beviser, bagefter om de åndelige beviser.

KAP. 51

MENNESKETS SJÆL OG BEVIDSTHED HAR EKSISTERET FRA BEGYNDELSEN

Spørgsmål: Besidder mennesket fra begyndelsen bevidsthed og ånd, eller er det et resultat af dets udvikling?

Svar: Menneskets gryende eksistens på den jordiske klode ligner dets tilblivelse i moders liv. Fostret i moders liv vokser og udvikler sig gradvist til fødslen, hvorefter det vedbliver med at vokse og udvikle sig, indtil det når skelsår og alder. Selvom der viser sig tegn på bevidsthed og ånd i menneskets barndom, når de dog ikke fuldkommenhedsgraden, de er ufuldstændige. Først når mennesket når modenhedsalderen, viser bevidsthed og ånd sig og bliver synlige i den største fuldkommenhed.

Således var også menneskets tilblivelse i jordens fosterleje i begyndelsen som et kim; gradvist gjorde det så fremskridt mod fuldkommenhed og voksede og udviklede sig, indtil det nåede det modne stade, hvor bevidsthed og ånd blev synlige i deres fuldeste styrke. I begyndelsen af menneskets tilblivelse eksisterede bevidstheden og sjælen også, men de var skjulte; senere manifesterede de sig. I verdens moderskød eksisterede bevidsthed og ånd ligeså i kimet, men de var skjult, senere kom de til syne: Således eksisterer frøet i træet, men det er skjult; når det udvikler sig og vokser, kommer det fuldstændige træ til syne. På samme måde sker alle væseners vækst og udvikling gradvis, dette er den universelle guddommelige organisation og det naturlige system. Frøet bliver ikke straks et træ, kimet bliver ikke straks et menneske, mineralet bliver ikke straks en sten. Nej, de vokser og udvikler sig gradvis og når fuldkommenhedens grænse.

Alle væsener, hvad enten de er store eller små, blev skabt perfekte og fuldstændige fra begyndelsen, men deres fuldstændigheder opstår gradvist i dem. Guds organisation er ét, eksistensens evolution er ét, det guddommelige system er ét. Hvad enten det drejer sig om små eller store væsener, er de alle underkastet én lov og ét system. Hvert eneste frø har fra begyndelsen alle de vegetabiliske fuldkommenheder i sig. For eksempel eksisterer i frøet alle de vegetabiliske fuldkommenheder fra begyndelsen, men ikke synligt; bagefter viser de sig lidt efter lidt. Således er det først skuddet, der kommer frem af frøet, dernæst grenene, så bladene, blomsterne og frugterne, men fra begyndelsen af dets eksistens er alle disse ting latent til stede i frøet, selv om det tilsyneladende ikke er tilfældet.

På samme måde besidder kimet fra begyndelsen alle fuldkommenheder, som ånden, bevidstheden, synet, lugtesansen, smagen – med ét ord alle evnerne – men de er ikke synlige og

bliver det kun gradvist.

På samme måde blev den jordiske klode fra begyndelsen skabt med alle sine elementer, substanser, mineraler, atomer og organismer; men disse fremstod kun gradvist: først mineralet, så planten, derefter dyret og til sidst mennesket. Men fra begyndelsen eksisterede disse slægter og arter, men de var uudviklede på den jordiske klode og fremstod derefter kun gradvist. Thi Guds høje organisation og det universelle natursystem omgiver alle væsener, og alle er underkastet denne regel. Når man betragter dette universelle system, ser man, at ikke én af skabningerne ved sin eksistens begyndelse har nået fuldkommenhedens grænse, nej, de vokser og udvikler sig gradvist og opnår så fuldkommenhedsgraden.

KAP. 52 ÅNDENS TILSTEDEVÆRELSE I LEGEMET

Spørgsmål: Hvori ligger visdommen i åndens tilstedeværelse i legemet?

Svar: Visdommen i åndens tilstedeværelse i legemet er denne: den menneskelige ånd er en guddommelig betroet gave, og den må gennemløbe alle stadier; for dens vandring og bevægelse gennem tilværelsens stadier vil udruste den til dens opnåelse af fuldkommenheder. Når således en mand rejser igennem mange forskellige egne og talrige lande, systematisk og metodisk, er det i sandhed en måde, hvorved han opnår fuldkommenhed; for han vil se egne, landskaber og lande, i hvilke han vil opdage andre nationers forhold og udvikling. Han vil således få kendskab til andre landes geografi, vidundere og kunstarter, han vil gøre sig fortrolig med folkenes vaner og skikke; han vil opleve epokens civilisation og fremskridt, han vil blive klar over regeringers politik og hvert lands styrelse og evne. Det samme gør sig gældende, når den menneskelige sjæl gennemrejser tilværelsens planer, den vil komme i besiddelse af hver udviklingsgrad og hvert stade. Selv i den legemlige tilstand vil den sandelig opnå fuldkommenheder.

Foruden dette er det nødvendigt, at tegnene på åndens fuldkommenhed skal være synlige i denne verden, således at skabelsens verden kan frembringe endeløse resultater og dette legeme modtage liv og manifestere de himmelske nådegaver. Således må f.eks. solens stråler skinne på jorden og solens varme udvikle de jordiske væsener; hvis solens stråler og hede ikke omfattede jorden, ville den være ubeboet, uden mening, og dens udvikling ville gå i stå. Hvis på samme måde åndens fuldkommenheder ikke var synlige i denne verden, ville den være uoplyst og fuldstændig dyrisk.. Ved åndens tilsynekomst i den fysiske form oplyses denne verden. Ligesom menneskeånden er årsag til legemets liv, således er verden legemets stade, og mennesket er åndens stade. Hvis der intet menneske var, ville åndens fuldkommenheder ikke være synlige, og forstandens lys ville ikke stråle i denne verden. Denne verden ville være som et legeme uden sjæl.

Denne verden kan også lignedes ved stadet i et frugttræ, og mennesket er som frugten: uden frugt ville træet være unyttigt.

Ydermere er disse lemmer, disse grundstoffer, disse sammensætninger, der findes i menneskets organisme, en tiltrækning og magnet for ånden; det er sikkert, at ånden vil vise sig i den. Således vil et rent spejl med sikkerhed tiltrække solens stråler. Det vil blive strålende og vidunderlige spejlbilleder, der viser sig i det. Det vil sige, når disse eksisterende grundstoffer samles ifølge naturens orden og med fuldstændig styrke, bliver de en magnet for ånden, og ånden vil manifestere sig i dem med alle sine fuldkommenheder.

Under disse forhold kan man ikke sige: "Hvorfor er det nødvendigt for solens stråler at sænke sig i spejlet?" thi den forbindelse, der eksisterer mellem tingenes virkelighed, hvad enten den er åndelig eller materiel, forudsætter, at solens lys bliver synligt i spejlet, når det er rent og vendt imod solen. På samme måde vil menneskets ånd, når grundstofferne er arrangeret og sammensat i den

mest herlige orden, organisation og måde, komme til syne og blive manifesteret i det. Dette er Den Magtfulde, Den Visers forordning.

KAP. 53 FORHOLDET MELLEM GUD OG SKABNINGEN

Spørgsmål: Af hvilken art er forholdet mellem Gud og skabningen, det vil sige mellem Den Uafhængige, Den Højeste og de andre væsener?

Svar: Forbindelsen mellem Gud og skabningerne er som forbindelsen mellem Skaberen og det skabte; den er som forbindelsen mellem solen og tilfældige væseners mørke substans, og det er forbindelsen mellem Skaberen og Hans værk. Solen er i sit inderste væsen uafhængig af den substans, den belyser; thi dens lys er i den selv og frit og uafhængigt af den jordiske klode; således er jorden under solens indflydelse og modtager dens lys, hvorimod solen og dens stråler er fuldstændig uafhængige af jorden. Men hvis der ikke var nogen sol, kunne jorden og alle jordiske væsener ikke eksistere.

Skabningernes afhængighed af Gud er emanationens afhængighed, dvs. skabningerne udgår fra Gud, de manifesterer Ham ikke.¹ Forholdet er emanation, ikke manifestation. Solens lys emanerer fra solen, det manifesterer den ikke. Tilsynekomsten gennem emanation er som lysstrålernes tilsynekomst på verdens himmelhvælvinger; det vil sige: den hellige essens i Sandhedens Sol er ikke delt og stiger ikke ned til skabningernes stade. På samme måde bliver solens kugle ikke delt og stiger ikke ned til jorden: nej, solens stråler, som er dens gavmildhed, udgår fra den og oplyser den mørke substans.

Men tilsynekomsten gennem manifestation er åbenbaringen af grene, blade, blomster og frugt af frøet; thi selve frøets essens bliver omdannet til grene og frugter, og dets virkelighed indgår i grenene, bladene og frugterne. Denne tilsynekomst gennem manifestation ville for Gud Den Højeste være simpel ufuldkommenhed, og dette er helt umuligt; thi det ville indebære, at Den Absolutte Præksistens var betinget af jordiske egenskaber; men hvis dette var tilfældet, ville ren uafhængighed blive til lutter fattigdom og sand eksistens blive til ikke-eksistens, og dette er umuligt.

Derfor udgår alle skabninger fra Gud, dvs. det er igennem Gud, at alle ting bliver virkeliggjort og ved Ham, at alle væsener har opnået eksistens. Den første ting, der udgik fra Gud, er den universelle virkelighed, som de ældste filosoffer betegnede som: "Den første tanke" og som Bahás folk kalder "Den første Vilje". Denne emanation er med hensyn til dens virke i Guds verden ikke begrænset af tid og sted: den er uden begyndelse og ende, begyndelse og ende er ét i forhold til Gud. Guds præksistens er essensens præksistens og ligeledes tidens præksistens, og de potentielle forekomster er væsentlige og ikke tidsbestemte, som vi allerede har forklaret en dag ved bordet.

Skønt "den første tanke" er uden begyndelse, har den ikke del i Guds præksistens, thi tilstedeværelsen af den universelle virkelighed er i forhold til Guds tilstedeværelse intethed, og den har ikke kraft til at blive forenet med Gud og Ham lig i præksistens. Dette emne er tidligere blevet forklaret.

De levende tings eksistens tilkendes gives ved sammensætning og deres død ved opløsning. Men universel materie og grundstofferne bliver ikke aldeles tilintetgjorte og ødelagte: nej, deres ikkeeksistens er simpelthen omdannelse. For eksempel bliver et menneske til støv, når det tilintetgøres, men det bliver ikke totalt ikke-eksisterende, det eksisterer stadig i form af støv, men en

¹ Dette emne om emanation og manifestation bliver forklaret grundigere i det følgende kapitel

omdannelse har fundet sted, og denne sammensætning er tilfældigvis opløst. Det samme gælder de andre væseners tilintetgørelse, for eksistens bliver ikke absolut ikke-eksistens, og absolut ikke-eksistens bliver ikke eksistens.

KAP. 54 OM DEN MENNESKELIGE ÅNDS TILBLIVELSE IGennem GUD

Spørgsmål: I Bibelen står der, at Gud pustede ånden ind i menneskets legeme: Hvad betyder dette vers?

Svar: Vid, at der er to slags tilblivelse: tilblivelse og tilsynekomst ved emanation og tilblivelse og tilsynekomst ved manifestation. Tilblivelse i kraft af emanation er, ligesom når spillet opstår hos skuespilleren og værket fra forfatteren. Værket opstår hos forfatteren, og foredraget kommer fra taleren, på samme måde kommer den menneskelige ånd fra Gud. Det betyder ikke, at den manifesterer Gud – det vil sige, der er ikke frigjort en del af den guddommelige virkelighed, for at den kan indgå i det menneskelige legeme. Nej, ligesom foredraget kommer fra taleren, viser ånden sig i menneskets legeme.

Men tilblivelsen gennem manifestation er manifestation af en tings virkelighed i andre former: ligesom dette træ opstår af træets frø, eller blomsten opstår af blomstens frø, thi det er frøet selv, der kommer til syne i form af grene, blade og blomster. Dette kaldes tilsynekomst gennem manifestation. Menneskets ånd er i forbindelse med Gud afhængig af emanationen, ligesom foredraget opstår hos taleren og værket hos forfatteren: dvs. taleren bliver ikke selv til foredraget, og forfatteren bliver ikke til skriften, nej, de bliver til i kraft af emanation. Taleren er i besiddelse af en fuldkommen evne og magt, og foredraget opstår hos ham ligesom spillet fra skuespilleren. Den Virkelige Taler, Enhedens Essens, har altid været i den samme tilstand, som hverken ændres eller skifter, som ikke transformeres eller veksler, Han er Den Evige, Den Udødelige. Derfor opstår menneskelig ånd gennem Gud i kraft af emanation. Når der står i Bibelen, at Gud pustede sin ånd ind i mennesket, er denne ånd som foredraget, der udgår fra Virkelighedens Taler, idet den bliver virksom i menneskets virkelighed.

Men tilblivelse igennem manifestation (hvis der med dette menes den guddommelige tilsynekomst og ikke, at den udstykkes) er, som vi har sagt, tilblivelsen og tilsynekomsten af Helligånden og Ordet som er fra Gud. Som der står i Johannesevangeliet: "I begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud," derfor er Helligånden og Ordet Guds tilsynekomst. Ånden og Ordet betyder de guddommelige fuldkommenheder, der viste sig i Kristi virkelighed, og disse fuldkommenheder var hos Gud; således manifesterer solen al sin herlighed i spejlet. Thi Ordet betyder ikke Kristi legeme, men de guddommelige fuldkommenheder manifesteret i ham.

Thi Kristus var som et klart spejl vendt imod Virkelighedens Sol, og fuldkommenhederne i Virkelighedens Sol, dvs. dens lys og varme var synlige i dette spejl. Hvis vi ser i spejlet, ser vi solen, og vi siger: "Det er solen." Derfor er Ordet og Helligånden, der betegner Guds fuldkommenheder, den guddommelige tilsynekomst. Dette er betydningen af det vers i Evangeliet, der siger: "Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud," for de guddommelige fuldkommenheder adskiller sig ikke fra Enhedens Essens. Kristi fuldkommenheder kaldes Ordet, fordi alle væsener er som bogstaver, og ét bogstav ikke har en fuldstændig mening; medens Kristi fuldkommenheder har ordets magt, fordi en fuldstændig mening kan udledes af et ord. Eftersom Kristi realitet var manifestationen af de guddommelige fuldkommenheder, derfor var den ligesom Ordet. Hvorfor? Fordi Han er summen af fuldkomne meninger. Derfor kaldes Han Ordet.

Og vid, at Ordets og Helligåndens tilblivelse igennem Gud, som er tilblivelse og tilsynekomst gennem manifestation, ikke må forstås i den betydning, at Guddommelighedens Virkelighed er

blevet opdelt eller mangfoldiggjort eller er nedsteget fra hellighedens og renhedens ophøjelse. Det forbyde Gud. Hvis et rent, fint spejl er vendt imod solen, vil solens lys og varme, form og spejlbillede stråle i det med en sådan åbenbaring, at hvis en iagttager siger om solen, som er lysende og synlig i spejlet: "Dette er solen", er det sandt. Ikke desto mindre er spejlet et spejl, og solen er solen. Den ene Sol er, selvom den er synlig i utallige spejle, én. Denne tilstand er hverken iboende eller indtrædende, blandet ind i eller nedstigende; for at indtræde, forblive, stige ned, komme frem eller iblandet er karakteristisk for legemer, ikke for ånder; derfor hører det langt mindre til i den hellige rene Guds Virkelighed. Gud er undtaget for alt, hvad der ikke er i overensstemmelse med Hans renhed og Hans ophøjede og ædle hellighed.

Virkelighedens Sol har, som vi har sagt, altid været på det samme stade, den forandres ikke, omdannes ikke og undergår ingen ændringer. Den er evig og evindeligt. Men den Hellige Virkelighed i Guds Ord er som det rene, fine skinnende spejl; varmen, lyset, spejlbilledet og ligheden, dvs. Virkelighedens Sols fuldkommenheder kommer til syne i det. Det er derfor, Kristus siger i Evangeliet: "Faderen er i sønnen,"¹ dvs. at Virkelighedens Sol kommer til syne i spejlet. Lovet være Den Ene, der skinnede på denne Hellige Virkelighed, som er helliggjort blandt skabninger.

KAP. 55 SJÆL, ÅND OG BEVIDSTHED

Spørgsmål: Hvad er forskellen på bevidsthed, ånd og sjæl?

Svar: Det er tidligere blevet forklaret, at ånd almindeligvis inddeles i fem kategorier: den vegetabiliske ånd, den animalske ånd, den menneskelige ånd, troens ånd og Helligånden.

Den vegetabiliske ånd er den grokraft, der opstår i frøet under indflydelse af andre levende forekomster.

Den animalske ånd er sansernes kraft, som virkeliggøres ved sammensætning og blanding af grundstoffer; når denne sammensætning opløses, fortabes og tilintetgøres også kraften. Det kan sammenlignes med denne lampe: når olien, vægen og ilden forener sig, er den tændt og når denne kombination opløses, dvs. når de sammensatte dele adskilles, slukkes lampen.

Den menneskelige ånd, der udmærker mennesket frem for dyret, er den fornuftbetingede sjæl; og disse to navne – den menneskelige ånd og den fornuftbetingede sjæl – udgør een ting. Denne ånd, der i filosofernes sprogbrug hedder den fornuftbetingede sjæl, omfatter alle væsener og afslører, så vidt den menneskelige evne tillader det, tingenes realitet og erkender deres særegenheder og virkninger samt skabningernes egenskaber og evner. Men den menneskelige ånd bliver ikke bekendt med de guddommelige gåder og de himmelske virkeligheder, med mindre den bliver hjulpet af troens ånd. Den er som et spejl, der selvom det er klart, blankt og strålende, stadig mangler lyset. Før en solstråle genspejles i det, kan det ikke opdage de himmelske gåder.

Men bevidstheden er kraften i den menneskelige ånd. Ånd er lampen, bevidsthed er det lys, der skinner fra lampen. Ånd er træet, og bevidstheden er dets frugt. Bevidstheden er åndens fuldkommenhed og dens væsentlige egenskab, ligesom solstrålerne er solens væsentlige egenskab.

Denne forklaring er udtømmende, selvom den er kort; overvej den derfor, og om Gud vil, bliver I måske fortrolige med enkelthederne.

¹ Jvf. Joh 14,11; 17,21

KAP. 56 DE FYSISKE EVNER OG DE ÅNDELIGE EVNER

I mennesket eksisterer der fem ydre kræfter, der er opfattelsens virkemidler, dvs. ved hjælp af disse opfatter mennesket materielle forekomster. Disse kræfter er synet, der opfatter synlige former, hørelsen, der opfatter hørlige lyde, lugtesansen, der opfatter lugte, smagssansen, der opfatter føde og følelsen, der er i alle legemets dele og opfatter alle følelige ting. Disse fem sanser opfatter ydre forekomster.

Mennesket har også åndelige evner fantasi, der forestiller sig ting; tanken, der overvejer reelle ting, forståelsen, der fatter de reelle ting, hukommelsen, der opbevarer alt, hvad mennesket forestiller sig, tænker og forstår. Forbindelsesleddet mellem de fem ydre kræfter og de indre kræfter er den sans, de besidder i fællesskab, dvs. at den sans, der fungerer mellem de ydre og de indre evner, meddeler de indre evner, hvad de ydre evner opfatter. Den kaldes fællesevnen, fordi den forbinder de ydre og de indre kræfter.

For eksempel er synet en af de ydre sanser, denne sans ser og opfatter denne blomst og meddeler denne opfattelse til den indre kraft – fællesevnen – som overfører denne opfattelse til fantasien, der så igen modtager og omformer dette syn og overfører det til tænkeevnen. Tanken overvejer, og når den opfatter virkeligheden, meddeler den det til opfattelsesevnen; når opfattelsen har begrebet det, overgiver den billedet af den opfattede genstand til hukommelsen, der opbevarer det.

De ydre sanser er fem: synet, hørelsen, smagen, lugtesansen og følesansen.

De indre sanser er ligeledes fem fællesevnen, fantasien, tanken, forståelsen og hukommelsen.

KAP. 57 ÅRSAGERNE TIL FORSKELLENE I MENNESKETS KARAKTER

Spørgsmål: Hvor mange slags karakteregenskaber har menneskene, og hvad er grunden til forskellene og afvigelserne hos menneskene?

Svar: Mennesket har den medfødte karakter, den nedarvede karakter og den tilegnede karakter, der opnås ved opdragelse.

Med hensyn til den medfødte karakter er der, skønt det guddommeligt skabte udelukkende er godt, afvigelser i menneskets naturlige egenskaber, der kommer af gradforskelle; alle er de udmærkede, blot mere eller mindre alt efter graden. Således besidder alle mennesker intelligens og evner, men menneskets intelligens, evner og udmærkelse varierer. Dette er indlysende.

Tag for eksempel et antal børn fra én familie, ét sted, én skole, der er blevet undervist af én lærer, der har fået samme ernæring, har levet i samme klima, har samme påklædning, studerer det samme – det er sikkert, at der blandt disse børn vil være nogle, der er dygtige til det videnskabelige, nogle der er middelmådige og andre, der er træge. Derfor er det klart, at der i den oprindelige natur eksisterer gradforskelle og afvigelser i fortræffelighed og evner. Denne forskel indbefatter ikke godt eller ondt, men er simpelthen en gradforskelle. én har den højeste grad, en anden middelgraden og en tredje den laveste grad. Således eksisterer mennesket, dyret, planten og mineralet – men graden af disse fire tilværelser varierer. Hvilken forskel er der ikke mellem menneskets og dyrets eksistens. Dog er begge eksistenser. Det er tydeligt, at der inden for eksistens er gradforskelle.

Afvigelser i de nedarvede egenskaber kommer af styrke og svaghed i konstitutionen, dvs. hvis to forældre er svage, bliver børnene svage, hvis de er stærke, bliver børnene robuste. På samme måde har blodets renhed stor indvirkning; for det rene kim er som de højerestående stammer, der eksisterer hos planter og dyr. For eksempel ser man, at børn født af en svag og skrøbelig far og mor

naturligvis får en svag konstitution og svage nerver; de lider og har hverken tålmodighed, udholdenhed, beslutsomhed eller ihærdighed, og de vil være hidsige; for børnene arver forældrenes svaghed og skrøbelighed.

Desuden bliver en særlig velsignelse nogle familier og generationer til del. Således er det en særlig velsignelse, at alle Israels profeter er efterkommere af Abraham. Dette er en velsignelse, som Gud har skænket denne slægt: til Moses fra hans far og mor, til Kristus fra hans mors linie; også til Muhamed og Báb og til alle Israels profeter og hellige manifestationer.

Derfor er det klart, at der også eksisterer nedarvet karakter i en sådan udstrækning, at hvis karaktererne ikke er i overensstemmelse med deres herkomst, skønt de fysisk tilhører denne slægt, betragtes de ikke åndeligt som medlemmer af familien: som Kanaan (se 1 Mos 9,25), der ikke anses som værende af Noahs æt.

Men forskelle i egenskaber i kulturel forstand er meget store, for opdragelse har stor indflydelse. Gennem opdragelse bliver den uvidende lærd, den feje modig; ved kultivering bliver den skæve gren lige, de syrlige, bitre frugter fra bjergene og skovene bliver søde og liflige, og den fem-bladede blomst bliver hundred-bladet. Gennem opdragelse bliver vilde nationer civiliserede, og selv dyrene bliver tamme. Opdragelse må betragtes som det vigtigste, for ligesom sygdomme i den legemlige verden er umådelig smitsomme, således er ligeledes åndens og hjertets egenskaber umådelig smitsomme. Opdragelse har en universel indflydelse, og de forskelle, den forårsager, er meget store.

Måske vil nogen sige, at da menneskenes evner og udmærkelser varierer, må forskelle i evner uden tvivl være årsag til forskelle i karakter.

Men sådan er det ikke; thi der er to slags evner, naturlige og erhvervede. De første, der er skabt af Gud, er udelukkende gode – i Guds skabelse er der intet ondt; men de tilegnede evner er blevet årsag til, at det onde opstår. For eksempel har Gud skabt alle mennesker således og givet dem en sådan konstitution og sådanne evner, at de drager nytte af sukker og honning og ødelægges af gift. Denne natur og konstitution er medfødt, og Gud har givet det ligeligt til hele menneskeheden. Men mennesket begynder lidt efter lidt at vænne sig til gift ved at tage en lille dosis hver dag og gradvis forøge den, indtil han når til det punkt, hvor han ikke kan leve uden et gram opium hver dag. De naturlige evner bliver således fuldstændig fordærvede. Læg mærke til hvor meget de naturlige anlæg og den oprindelige konstitution kan ændres, indtil de gennem forskellige vaner og opøvelse fuldstændig ødelægges. Man kritiserer ikke ondskabsfulde mennesker på grund af medfødte evner og natur, men snarere for deres tilegnede evner og natur.

I det skabte er der intet ondt; alt er godt. Visse egenskaber og naturer, som nogle mennesker er født med, er tilsyneladende dadelværdige, men er det ikke i virkeligheden. For eksempel kan man lige fra begyndelsen af et diende barns liv se tegn på begær, vrede og temperament. Således kan man sige, at godt og ondt er medfødt i menneskets virkelighed, og dette er i modstrid med naturens og skabelsens rene godhed. Svaret på dette er, at begær, som er at bede om mere, er en rosværdig egenskab, hvis den bruges sømmeligt.

Hvis derfor en mand nærer ønske om at opnå viden eller om at være medfølelse, gavmild og retfærdig, er det meget rosværdigt. Hvis han bruger sin vrede og forbitrelse mod blodtørstige tyranner, der er som rovdyr, er det meget rosværdigt; men hvis han ikke bruger disse egenskaber på rette måde, er de dadelværdige.

Det er derfor klart, at der i skabelsen og naturen ikke eksisterer noget ondt; men når menneskets naturlige egenskaber bruges på uretmæssig måde, er de dadelværdige. Hvis derfor en rig og gavmild mand giver en pengesum til en fattig mand til hans fornødenheder, og den fattige mand bruger denne pengesum til ulovlige ting, da er det dadelværdigt. Det samme gør sig gældende med alle menneskets naturlige egenskaber, der udgør livets kapital; hvis de bliver brugt og udfoldet på en uretmæssig måde, bliver de dadelværdige. Derfor er det klart, at skabelsen udelukkende er

god. Betænk, at den værste og modbydeligste egenskab, som er grundlaget for alt ondt, er at lyve. Man kan ikke forestille sig, at der skulle eksistere nogen værre eller mere dadelværdig egenskab; den er ødelæggeren af alle menneskelige fuldkommenheder og årsag til utallige laster. Hvis en doktor til trods herfor trøster en syg ved at sige: "Gudskelov, De har det bedre, og der er håb om, at De kommer Dem," da vil disse ord, selvom de er i modstrid med sandheden, måske alligevel blive til trøst for patienten og forårsage sygdommens vendepunkt. Dette er ikke dadelværdigt.

Dette spørgsmål er nu klart belyst. Vær hilset!

KAP. 58

MENNESKETS VIDEN I FORHOLD TIL DE GUDDOMMELIGE MANIFESTATIONERS VIDEN

Spørgsmål: I hvilken grad besidder den menneskelige verden intelligens, og hvor ligger dens begrænsninger?

Svar: Vid, at intelligens varierer; den laveste grad af intelligens er dyrenes, dvs. den naturlige følelse, der opstår gennem sanserne, og som kaldes fornemmelse. Dette har mennesker og dyr tilfælles; desuden har nogle dyr større styrke i deres sanser end mennesket. Men i menneskeverdenen varierer intelligensen i overensstemmelse med menneskenes forskellige betingelser.

Den første betingelse for intelligens i naturens verden er den fornuftbetingede sjæls intelligens. Denne intelligens og denne evne har alle mennesker tilfælles, hvad enten de er ligegyldige eller årvågne, troende eller fornægtere. Denne menneskelige fornuftbetingede sjæl er Guds skaberværk; den indbefatter og overgår andre skabelser, eftersom den er ædlere og mere udmærket, omfatter den tingene. Evnen hos den fornuftbetingede sjæl kan afsløre tingenes realitet, fatte skabningernes særegenheder og gennemskue tilværelsens gåder. Alle videnskaber, kundskaber, kunstarter, undere, love, opdagelser og foretagender kommer fra den intelligens, der virker ved den fornuftbetingede sjæl. Der var engang, da de var ukendte, forvarede gåder og skjulte hemmeligheder; men den fornuftbetingede sjæl opdagede dem gradvist og bragte dem frem fra det usynlige og skjulte plan til det synlige plan. Dette er intelligensens største evne i naturens verden, som i sin højeste vingeflugt fatter de jordiske skabningers realiteter, egenskaber og virkninger.

Den universelle, guddommelige sjæl, der er hinsides naturen, er den forud bestående krafts nåde. Denne universelle sjæl er guddommelig; den omfatter eksisterende virkeligheder, og den modtager lyset fra Guds mysterier. Den er en bevidst kraft, ikke en evne der undersøger og forsker. Den åndelige kraft i naturens verden er en evne til forskning, og ved efterforskning opdager den skabningernes virkeligheder og kræfterne i det eksisterende; men den himmelske åndelige kraft, som er hinsides naturen, omfatter ting og er vidende om ting, kender dem, forstår dem, fatter mysterier, virkeligheder og guddommelige betydninger og opdager himmeriges skjulte sandheder. Denne guddommelige intellektuelle kraft er de hellige manifestationers særlige kendetegn og stedet for profetskabets daggry; en stråle af dette lys falder på de retfærdiges hjertespejl, og en del af denne kraft kommer til dem gennem de hellige manifestationer.

De hellige manifestationer befinder sig på tre planer: det fysiske plan; den fornuftbetingede sjæls plan og åbenbaringen af fuldkommenheden og ædel stråleglans. Legemet fatter ting i overensstemmelse med omfanget af dets evner i den fysiske verden, derfor viser det i visse tilfælde fysisk svaghed. For eksempel: "Jeg sov og var bevidstløs, Guds brise strøg over mig og vækkede mig og bød mig forkynde Ordet"; eller da Kristus i sit tredivte år blev døbt, og Helligånden steg ned til ham; før dette manifesterede Helligånden sig ikke i ham. Alle disse ting hentyder til manifestationernes legemlige tilstand; men deres himmelske stade omfatter alle ting, kender alle

mysterier, opdager tegn og hersker over alle ting; både før og efter deres mission er det det samme. Derfor sagde Kristus: "Jeg er Alfa og Omega, den første og den sidste."¹ Dvs. der har aldrig været og skal aldrig være nogen forandring i mig.

KAP. 59 MENNESKETS KUNDSKAB OM GUD

Spørgsmål: I hvilken udstrækning kan menneskets forståelse omfatte Gud?

Svar: Dette emne kræver rigelig tid, og det er derfor ikke let at forklare det her ved bordet; ikke desto mindre vil vi tale om det ganske kort.

Vid, at der er to slags kundskab: kundskab om en tings inderste væsen og kundskab om dens egenskaber. En tings inderste væsen kendes ved dens egenskaber, ellers er den ukendt og skjult.

Eftersom vor viden om ting, selv om de skabte og begrænsede ting, er kendskab til deres egenskaber og ikke til deres inderste væsen, hvordan er det da muligt at opfatte Den Guddommelige Virkelighed i dens essens, som er ubegrænset? Thi selve substansen af tingenes kerne opfattes ikke, men kun egenskaberne. For eksempel er solens substans ukendt, men den kendes på sine egenskaber, som er varme og lys. Substansen i menneskets inderste væsen er ukendt og u håndgribeligt, men kendetegnes og forstås ved dens egenskaber. Således kendes alt ved egenskaber og ikke ved kerne. Skønt forstanden omfatter alle ting, og de ydre skabninger opfattes af den, er disse skabninger ikke desto mindre ukendte med hensyn til deres essens; de kendes kun i forhold til deres egenskaber.

Hvordan kan da den evige, uforgængelige Herre, som er lutret for opfattelse og forståelse, kendes i sin essens? Dvs. eftersom ting kun kan kendes ved deres egenskaber og ikke i deres essens, er det sikkert og vist, at Den Guddommelige Virkelighed er ukendt med hensyn til sin essens og kendes ved sine egenskaber. Hvordan kan i øvrigt det timelige virkelighed omfatte Præeksistensens Virkelighed? Thi forståelse er resultatet af at trænge ind i noget – for at opfatte må man kunne omfatte – og Enhedens Essens omfatter alt, og bliver ikke omfattet.

Ligeledes er forskellen i den menneskelige verdens planer en hindring for forståelsen. For eksempel: Dette mineral hører til mineralriget, og hvor højt det end kan udvikle sig, kan det dog aldrig fatte grokraften. Og ligegyldigt hvilken udvikling der sker for planter og træer, kan de ikke fatte synsevnen eller de andre sanser; og dyret kan ikke forestille sig menneskets stade, dvs. dets åndelige evner. Forskel i planer er en hindring for forståelsen, den lavere udviklingsgrad kan ikke opfatte den højere udviklingsgrad. Hvordan kan da den timelige virkelighed fatte Præeksistensens Virkelighed? Det at kende Gud betyder derfor at forstå og fatte Hans egenskaber og ikke Hans Virkelighed. Denne viden om egenskaberne står også i forhold til menneskets evner og kræfter, den er ikke absolut. Filosofi vil sige at fatte tingenes virkelighed, således som de eksisterer, alt efter menneskets evne og styrke. For den timelige virkelighed kan kun fatte Præeksistensens egenskaber i forhold til den menneskelige evnes omfang. Guddommelighedens mysterium er for hellig og ren til, at skabningerne kan fatte den, thi alt, hvad der opstår i fantasien, er det som mennesket forstår, og menneskets forståelse omfatter ikke virkeligheden i det guddommelige inderste væsen. Alt hvad mennesket er i stand til at forstå, er egenskaberne ved Guddommen, hvis udstråling viser sig og er synlig i verdener og sjæle.

Når vi ser på verdenerne og sjælene, ser vi vidunderlige tegn på de guddommelige fuldkommenheder, der er klare og tydelige; thi tingenes realitet beviser den universelle realitet. Guddommens realitet kan sammenlignes med solen, der fra sin herligheds højde skinner på alle

¹ Åb 22,13.

horisonter, og hver horisont og hver sjæl modtager en del af dens udstråling. Hvis dette lys og disse stråler ikke eksisterede, ville skabningerne ikke eksistere; alle skabninger udtrykker noget og får del i dette lys og dets udstråling. Stråleglansen fra Guds fuldkommenheder, gavmildhed og egenskaber udgår fra det fuldkomne menneskes virkelighed, dvs. den enestående, den ophøjede manifestation fra Gud. Andre skabninger modtager kun een stråle, men den Universelle Manifestation er spejlet for denne sol, der kommer til syne og bliver åbenbart i det med alle dens fuldkommenheder, evner, tegn og undere.

Kundskaben om Guddommens realitet er umulig og uopnåelig, men kundskab om Guds manifestationer er kundskab om Gud, thi nåden, stråleglansen og de guddommelige egenskaber er synlige i dem. Derfor vil mennesket, hvis det opnår kundskab om Guds manifestationer, opnå viden om Gud; og hvis det forholder sig ligegyldigt overfor viden om den hellige manifestation, vil det blive berøvet kundskab om Gud. Det er derfor fastslået og bevist, at de hellige manifestationer er midtpunktet for Guds nåde, tegn og fuldkommenheder. Velsignet er de, der modtager lyset fra den guddommelige nåde fra de oplyste udspring for daggryet!

Vi håber, at Guds venner som en dragende magt vil hidføre denne nåde fra selve kilden, og at de vil opstå med en sådan glans og sådanne tegn, at de vil være tydelige beviser på Virkelighedens Sol.

KAP. 60 SJÆLENS UDØDELIGHED (1)

Efter at have bevist, at menneskets sjæl eksisterer¹, må vi bevise dens udødelighed.

Sjælels udødelighed omtales i de hellige bøger; det er det fundamentale grundlag i de guddommelige religioner. Det siges, at der er to slags straf og belønning. For det første belønning og straf i dette liv; dernæst straf og belønning i den anden verden. Men tilværelsens paradys og helvede findes i alle Guds verdener, hvad enten det er i denne verden eller i de åndelige himmelske verdener. At opnå disse belønninger er at opnå evigt liv. Det er derfor, Kristus sagde: "I skal handle på en sådan måde, at I kan finde evigt liv, og at I må blive født af vand og ånd, således at I kan komme ind i Himmerige."²

Dette livs belønninger er de himmelske dyder og fuldkommenheder, der smykker menneskets virkelighed. For eksempel var det mørkt og bliver lysende, det var uvidende og bliver vis, det var ligegyldig og bliver årvågen, det slumrede og bliver vækket, det var dødt og bliver levende, det var blindt og bliver seende, det var døvt og kommer til at høre, det var jordisk og bliver himmelsk, det var legemligt og bliver åndeligt. Gennem disse belønninger opnår det åndelig fødsel og bliver en ny skabning. Det bliver manifestationen på dette vers i Evangeliet, hvor det siges om disciplene, at de ikke var født af blod, ej heller ved kødets vilje eller menneskets vilje, men af Gud³. Det vil sige, de blev befriet fra de dyriske karaktertræk og egenskaber, der karakteriserer menneskets natur, og de blev begavet med de guddommelige karakteregenskaber, der kommer af Guds nåde; dette er meningen med genfødselen. For disse mennesker er der ingen større lidelse end at være udelukket fra Gud og ingen hårdere straf end sensuelle laster, mørke egenskaber, en lav karakter, overdrevne kødelige lyster. Når de befries igennem troens lys fra disse lasters mørke og bliver oplyst af stråleglansen fra Virkelighedens Sol og forædlet med alle dyderne, regner de dette for den største belønning, og de ved, at det er det sande paradys. På samme måde betragter de det som åndelig straf,

¹ Se kapitel 48, "Forskellen der består mellem mennesket og dyret".

² Joh. 3,5

³ Joh 1,13.

dvs. tilværelsens lidelser og straf, at være underkastet naturens verden, at være udelukket fra Gud, at være brutal og uvidende, at henfalde til kødelige lyster og til dyriske svagheder; at kendetegnes ved mørke egenskaber som falskhed, tyranni, grusomhed, besættelse af jordiske ting og at være fordybet i sataniske tanker; for disse mennesker er det den største straf og pinsel.

På samme måde er belønningen i den anden verden, det evige liv, der er tydeligt omtalt i alle de hellige bøger, de guddommelige fuldkommenheder, den evige nåde og den evige lykke. Belønningen i den anden verden er de fuldkommenheder og den fred, der opnås i de åndelige verdener, efter at man har forladt denne verden; medens belønninger i dette liv er de sande lysende fuldkommenheder, der virkeliggøres i denne verden, og som er årsag til evigt liv, thi de er sande fremskridt i tilværelsen. Det er som mennesket, der fra fosterverdenen når modenhedens stade og bliver manifestationen af disse ord: "Velsignet være Gud, den bedste blandt Skabere."¹ Belønningen i den anden verden er fred, åndelige dyder, forskellige åndelige gaver i Guds kongerige, opfyldelsen af hjertets og sjælens ønsker og mødet med Gud i evighedens verden. På samme måde består straffen i den anden verden, dvs. den anden verdens pinsler, i at være berøvet de særlige guddommelige velsignelser og den absolutte nåde og i at synke ned til tilværelsens laveste stade. Den, som er berøvet disse guddommelige gunstbevisninger, betragtes, skønt han lever efter døden, som en død af sandhedens mennesker.

Det logiske bevis på åndens udødelighed er, at intet tegn kan komme fra en ikke-eksisterende ting; dvs. det er umuligt, at der skulle vise sig tegn fra noget, der absolut ikke eksisterer, for tegn er følgen af eksistens, og resultatet er afhængigt af oprindelsens tilstedeværelse. Således kan der ikke udgå lys fra en ikke-eksisterende sol, fra det ikke-eksisterende hav kan der ikke opstå bølger, fra en ikke-eksisterende sky falder der ingen regn; et ikke-eksisterende træ yder ingen frugt, et ikke-eksisterende menneske kan hverken manifestere eller frembringe noget. Derfor, så længe tegn på eksistens viser sig, er de beviser på, at besidderen af tegnet lever.

Betänk at Kristi herredømme er levende i dag: hvorledes kunne et så mægtigt kongedømme manifesteres fra en ikke-eksisterende konge? Hvorledes kan bølgerne løfte sig så højt fra et ikke-eksisterende hav? Hvorledes kan så vellugtende briser blæse fra en ikke-eksisterende have? Tænk på at der ikke efterlades nogen virkning, noget spor eller indflydelse fra nogen skabning, efter at dets bestanddele er spredt, og dets grundstoffer er opløst, hvad enten det er et mineral, en plante eller et dyr. Det er kun den menneskelige virkelighed og menneskets ånd, der efter bestanddelenes hensmuldren, partiklernes spredning og sammensætningens ødelæggelse, vedvarer og vedbliver med at fungere og have kraft.

Dette spørgsmål er overordentlig indviklet: overvej det nøje. Dette er et rationelt bevis, vi giver, således at den vise kan veje det på fornuftens og retfærdighedens vægt. Men hvis den menneskelige ånd vil glæde sig og tiltrækkes af Guds Rige, hvis det indre syn oplukkes, og den åndelige hørelse styrkes, og de åndelige følelser bliver fremherskende, vil han se åndens udødelighed så klart, som han ser solen, og Guds glade budskaber og tegn vil omfatte ham.

I morgen vil vi give andre beviser.

KAP. 61 SJÆLENS UDØDELIGHED (2)

I går beskæftigede vi os med at drøfte sjælens udødelighed. Vid, at den menneskelige ånd opfatter på to måder og ved hjælp af to slags evner, dvs. den fornemmer og handler på to forskellige måder. På den ene måde opfatter den ved hjælp af redskaber og organer: således ser den med dette

¹ Koranen 23,24

øje, hører med dette øre og taler med denne tunge. Således fungerer sjælen og den menneskelige virkeligheds opfattelse ved hjælp af organerne. Det vil sige, at sjælen er den, der ser gennem øjnene; sjælen er den, der hører gennem øret; sjælen er den, der taler ved hjælp af tungen.

Den anden måde, hvorpå sjælen manifesterer sine evner og handlinger, sker uden midler og organer. F.eks. ser den i søvnens tilstand uden øjne, hører uden øret, taler uden tungen, løber uden fødder. Kort sagt, disse handlinger er uafhængige af redskaber og organer. Det sker ofte, at den ser en drøm i søvnens verden, og dens betydning bliver åbenbar to år senere ved tilsvarende hændelser. På samme måde sker det ofte, at et spørgsmål, der ikke kan løses i vågen tilstand, løses i drømmenes verden. I vågen tilstand ser øjet kun over en kort afstand, men i drømme kan den, der befinder sig i Østen se Vesten: i vågen tilstand ser han det nærværende, sovende ser han fremtiden. I vågen tilstand kan han ved hjælp af hurtige befordringsmidler kun tilbagelægge 20 farsang¹ i timen; i sovende tilstand kan han på et øjeblik gennemrejse Østen og Vesten. For sjælen rejser på to forskellige måder: uden hjælpemidler, hvilket er åndelig rejse, og med hjælpemidler, hvilket er materiel rejse: som fuglene flyver og som de der blev ført afsted.

Under søvnen er dette legeme som dødt; det hverken ser eller hører, det føler ikke, har ingen bevidsthed, ingen opfattelse: dvs. menneskets sanser er blevet uvirksomme, men sjælen lever og består. Ja, dens evne til at gennemskue tingene er endog blevet større, dens vingeflugt højere og dens intelligens større. At antage at sjælen efter legemets død forgår er som at forestille sig, at en fugl i bur ville blive udsløjet, hvis buret går i stykker, skønt fuglen ikke behøver at frygte burets ødelæggelse. Vort legeme er som buret og sjælen som fuglen. Vi ser, at denne fugl i søvnens verden flyver uden buret; derfor vil fuglen, hvis buret går i stykker, fortsat leve, dens følelser vil endog være endnu stærkere, dens opfattelse og dens lykke forøget. Sandheden er, at den fra helvede når glædens paradys, thi for de taknemmelige fugle findes der ikke noget større paradys end befrielse fra buret. Det er derfor martyrerne med den største lykke og glæde iler mod offerstedet.

I vågen tilstand ser menneskets øje allerhøjst en times afstand,² men med det indre syn og forstandens øje ser det Amerika og kan opfatte det, som er der, og herudfra kan mennesket erkende tingenes tilstand og organisere foretagender. Hvis sjælen da var det samme som legemet forudsattes det, at evnen i det indre syn befandt sig i det samme forhold. Derfor er det øjensynligt, at denne sjæl har en anden beskaffenhed end legemet, og at fuglen adskiller sig fra buret, og at sjælens kraft og evne til at gennemskue er stærkere uden legemet som mellemlid. Hvis nu redskabet ophører med at eksistere, fortsætter dets besidder med at fungere. For eksempel hvis pennen lægges til side eller går i stykker, vil den, der skriver, stadig være i live og nærværende; hvis et hus ødelægges, lever og eksisterer ejeren. Dette er et af de logiske beviser på sjælens udødelighed.

Der findes et andet: dette legeme bliver svagt eller tungt eller sygt eller helbredes, det trættes eller er udhvilet; det sker, at en hånd eller et ben amputeres, eller dets fysiske kraft lemlæstes, det bliver blindt eller døvt eller stumt; dets lemmer bliver måske lammede; kort sagt, legemet kan have alle ufuldkommenheder. Ikke desto mindre vil sjælen i sin oprindelige tilstand, med sin egen åndelige modtagelighed, være evig og bestandig; der findes ikke nogen ufuldkommenheder ved den, og den forkrøbles ikke. Men når legemet helt underkastes sygdom og ulykker, berøves det sjælens nådegave som er et spejl, der, når det går i stykker eller bliver snavset eller støvet, ikke kan genspejle solens stråler og ikke længere vise dens nådegaver.

Vi har allerede forklaret, at menneskets sjæl ikke er i legemet, fordi den er frigjort og undtaget fra ind- og udgang, som er legemlige tilstande. Forbindelsen mellem sjælen og legemet er som forbindelsen mellem solen og spejlet. Kort sagt, den menneskelige sjæl befinder sig i en ensartet tilstand; den bliver hverken syg af legemlige sygdomme eller kureret af legemets sundhed; den

¹ Mellom 5600 og 7600 m.

² det er en persisk skik at måle afstand i tid

bliver ikke syg eller svag eller ulykkelig eller fattig eller ubetydelig eller lille. Det vil sige, den vil ikke tage skade af legemets skrøbelighed, og der vil ikke kunne ses nogen synlig virkning på sjælen, selvom legemet bliver svagt, eller hvis hænderne eller fødderne og tungen fjernes, eller hvis det mister høre- og synsevnen. Derfor er det afgjort og øjensynligt, at sjælen er forskellig fra legemet, og at dens vedvarende eksistens er uafhængig af legemet; tværtimod hersker sjælen med absolut styrke i legemets verden, og dens kraft og indflydelse er som solens gavmildhed i spejlet, tydelig og synlig. Men når spejlet bliver støvet eller går i stykker, - vil det ophøre med at genspejle solens stråler.

KAP. 62 FULDKOMMENHEDER HAR INGEN GRÆNSER

Vid, at tilværelsens vilkår er begrænset af underkastelsens, profetskabets og Guddommens planer, men de guddommelige og mulige fuldkommenheder har ingen grænser. Hvis man tænker dybt over det, finder man, at tilværelsens fuldkommenheder også udadtil er ubegrænsede, thi man kan ikke finde så fuldkommen en skabning, at man ikke kan forestille sig en, der overgår den. For eksempel ser man ikke en rubin i mineralriget, en rose i planteriget eller en nattergal i dyreriget uden at tænke, at der måske er bedre eksemplarer. Ligesom de guddommelige gaver er endeløse, således er også menneskelige fuldkommenheder endeløse. Hvis det var muligt at nå til en grænse for fuldkommenhed, ville en af virkelighedens skabninger måske nå til et stade, hvor den var uafhængig af Gud, og det mulige ville måske nå til det absoluttes tilstand. Men for hver skabning findes der en grænse, den ikke kan overskride; dvs. den, der befinder sig på underkastelsens plan, vil aldrig, ligegyldigt hvor mange fremskridt han gør i erhvervelse af grænseløse fuldkommenheder, nå Guddommens stade. Det er det samme med de andre skabninger; et mineral kan ikke, ligegyldigt hvor langt det udvikler sig i mineralriget, opnå planterigets evne; ligeså vil sanseevnen ikke vise sig i en blomst, hvor meget den end udvikler sig i planteriget. Således kan sølvmineral ikke erhverve hørelse eller syn; det kan kun forbedre sig på sit plan og blive et fuldkomment mineral, men det kan ikke erhverve grokraft, eller evnen til at føle eller opnå liv, det kan kun gøre fremskridt på sit eget plan.

For eksempel kan Peter ikke blive Kristus. Alt, hvad han kan gøre, er i underkastelsens tilstand at opnå endeløse fuldkommenheder; for hver eneste eksisterende virkelighed er i stand til at gøre fremskridt. Ligeså sikkert som at menneskets sjæl, efter at have afkastet dette fysiske legeme, har et evigt liv, er det, at enhver levende skabning er i stand til at udvikle sig, derfor er det tilladt at bede om fremgang, tilgivelse, barmhjertighed, goder og velsignelser for et menneske efter dets død, fordi eksistensen indebærer muligheder for fremskridt. Det er derfor, at der i Bahá'u'lláhs bønner bedes om tilgivelse og eftergivelse af synder for dem, der er gået bort. Da mennesker endvidere i denne verden behøver Gud, behøver de Ham også i den anden verden. Skabningerne har altid behov, og Gud er fuldstændig uafhængig både i denne verden og den kommende.

Den anden verdens rigdom består i at være Gud nær. Som følge heraf, er det sikkert, at de, der er nær ved den guddommelige forgård, har lov at gå i forbøn, og denne forbøn billiges af Gud. Men forbøn i den anden verden er ikke som forbøn i denne verden; det er noget andet, en anden virkelighed, der ikke kan udtrykkes i ord.

Hvis en velhavende mand i sin dødstime testamenterer en gave til de fattige og elendige og giver en del af sin rigdom til deres fornødenheder, vil denne handling måske blive årsag til hans benådning og tilgivelse og til hans fremgang i Det Himmelske Rige.

Ligeledes gennemgår en far og mor de største vanskeligheder og genvordigheder for deres børns skyld; ofte går forældrene over til den anden verden, når børnene er blevet voksne. Kun

sjældent sker det, at en far og mor i denne verden ser belønningen for den omsorg, de har vist deres børn og de vanskeligheder, de har gennemgået. Derfor må børn til gengæld for denne omsorg og disse vanskeligheder vise kærlighed og godgørenhed og bønfalde om nåde og tilgivelse for deres forældre. Derfor burde du, til gengæld for den kærlighed og godhed din far har vist dig, give til de fattige for hans skyld med største underkastelse og ydmyghed og bønfalde om nåde og tilgivelse for synder og bede om den højeste barmhjertighed.

Det er endog muligt, at stedet for dem, der er gået bort i synd og vantro, kan ændres; dvs. de bliver måske genstand for tilgivelse ved Guds nåde, ikke ved Hans retfærdighed; thi nåde skænkes uden fortjeneste, retfærdighed er at give efter fortjeneste. Ligesom vi har magt til at bede for disse sjæle her, vil vi besidde den samme magt i den anden verden, der er Guds Rige. Er ikke alle mennesker i den verden Guds skabninger? Derfor kan de også gøre fremgang i den verden. Ligesom de her kan modtage lys gennem deres bønner, kan de også der bede om tilgivelse og modtage lys gennem forbønner og anrøbelser. Ligesom sjælene i denne verden ved hjælp af de helliges forbønner kan opnå udvikling, er det samme tilfældet efter døden. Gennem deres egne bønner kan de også gøre fremskridt; især når de bliver gjort til genstand for de hellige manifestationers forbønner.

KAP. 63 MENNESKETS UDVIKLING I DEN ANDEN VERDEN

Vid, at intet eksisterende forbliver i en tilstand af hvile, dvs. alting er i bevægelse. Alt er under tilblivelse eller forfald, alting bliver enten kaldt til live fra det ikke-eksisterende eller går fra eksistens over i det ikke-eksisterende. Således gik denne blomst, denne hyacint i løbet af et vist tidsinterval fra den ikke-eksisterende verden over i tilblivelse, og nu bevæger den sig fra tilblivelse ind i ikke-eksistens. Denne bevægelsestilstand siges at være væsentlig, dvs. naturlig; den kan ikke adskilles fra skabningerne, fordi den er deres væsentlige fornødenhed, ligesom det er ildens væsentlige fornødenhed at brænde.

Det er således fastslået, at denne bevægelse er nødvendig for eksistensen, som enten bliver til eller forfalder. Da nu sjælen vedbliver at eksistere efter døden, udvikles eller forfalder den nødvendigvis; og i den anden verden er det at ophøre at udvikles ensbetydende med at forfalde; men den forlader aldrig sin egen tilstand, i hvilken den fortsætter med at udvikle sig. For eksempel vil Peters sjæl i virkeligheden ikke, hvor langt den end måtte udvikle sig, nå til tilstanden i Kristi virkelighed; den udvikler sig kun inden for sit eget område.

Se på dette mineral, hvor meget det end udvikler sig, så udvikler det sig udelukkende inden for sine egne betingelser; man kan ikke føre krystallet frem til et stade, hvor det kan opnå synsevne; dette er umuligt. Således kunne månen på himlen, hvor langt den end udvikler sig, aldrig blive en lysende sol; men inden for sine egne betingelser har den apogæum og perigæum (punkterne fjernest og nærmest jorden). Hvor langt disciplene end udvikledes kunne de aldrig blive Kristus. Det er sandt, at kul kan blive til en diamant, men begge har de mineralets vilkår, og deres bestanddele er de samme.

KAP. 64 MENNESKETS TILSTAND OG UDVIKLING EFTER DØDEN

Når vi betragter skabningerne med det fysiske øje, lægger vi mærke til, at de er begrænset til tre kategorier: dvs. i det store og hele er de enten mineralske, vegetabiliske eller animalske; hver af disse tre klasser indeholder arter. Mennesket er den højest stående art, fordi han ejer alle klassernes

fuldkommenheder; dvs. han har et legeme, der vokser og fornemmer. Udover at besidde de mineralske, vegetabiliske og animalske fuldkommenheder ejer han også et særligt fortrin, som andre skabninger mangler, det er de intellektuelle fuldkommenheder. Derfor er mennesket den ædleste blandt skabninger.

Mennesket er den højeste rang af legemlighed og ved åndelighedens begyndelse; dvs. han er ufuldkommenhedens slutning og begyndelsen til fuldkommenheden. Han befinder sig i den sidste grad af mørke og ved begyndelsen til lyset; derfor er det blevet sagt, at menneskets stade er afslutningen på natten og begyndelsen til dagen, dvs. han er summen af alle grader af ufuldkommenhed og han besidder fuldkommenhedens grader. Han ejer den animalske såvel som den engleblide side, og en opdragets mål er at opøve menneskelige sjæle således, at det engleblide område må overvinde deres animalske side. Hvis derfor den guddommelige evne i mennesket, der er hans væsentlige fuldkommenhed, overvinder den sataniske evne, der er absolut ufuldkommenhed, bliver han den mest udmærkede blandt skabningerne; men hvis den sataniske evne overvinder den guddommelige evne, bliver han den laveste blandt skabninger. Derfor er han afslutningen på ufuldkommenhed og begyndelsen til fuldkommenhed. Ikke hos nogen anden art i tilværelsens verden findes der sådanne forskelle, modsætninger og kontraster som i menneskets art. Derfor var genspejlingen af det guddommelige lys i mennesket som i Kristus, og se hvor æret og elsket Han er! Samtidig ser vi mennesket tilbede en sten, en jordklump eller et træ: hvor uværdig er det ikke, når genstanden for dets tilbedelse er en af de lavere eksistenser – dvs. en sten eller ler uden ånd, et bjerg, en skov eller et træ. Er der nogen større skam for mennesket end at tilbede de laveste eksistenser? På samme måde er kundskab en af menneskets egenskaber og ligeså uvidenhed; sandfærdighed er en af menneskets egenskaber og ligeledes usandhed; pålidelighed og falskhed, retfærdighed og uretfærdighed er egenskaber ved mennesket osv. Kort sagt, alle fuldkommenheder, dyder og alle lasterne er menneskelige egenskaber.

Overvej ligeså forskellen mellem individuelle mennesker. Kristus havde menneskeskikkelse, og Kaifas havde menneskeskikkelse; Moses og Farao, Abel og Kain og Bahá'u'lláh og Yahyá¹ var mennesker.

Mennesket siges at være Guds største stedfortræder, og det er Skabelsens Bog, fordi alle tilværelsens mysterier eksisterer i det. Hvis det kommer ind under Den Sande Opdragets skygge og prøves på rette måde, bliver det essensen af essenser, lysenes lys, ånden over alle ånder; det bliver midtpunktet for de guddommelige tilsynekomster, kilden til åndelige egenskaber, daggrystedet for himmelske lys og opbevaringsstedet for guddommelige inspirationer. Hvis det unddrages denne opdragelse, bliver det manifestationen af sataniske egenskaber, summen af dyriske laster og kilden til alle formørkede tilstande.

Det er profeternes mission at opdrage mennesker; således at dette stykke kul kan blive til en diamant og dette frugtbare træ blive podet og frembringe de sødeste og lifligste frugter. Når mennesket opnår det ædleste stade i menneskehedens verden, da kan han gøre yderligere fremskridt på fuldkommenhedens planer, men ikke inden for sit stade, for sådanne planer er begrænsede, men de hellige fuldkommenheder er uden ende.

Både før og efter at have aflagt denne fysiske skikkelse, er der fremskridt henimod fuldkommenhed, men ikke i stade. Således finder skabningerne deres fuldbyrdelse i det fuldkomne menneske. Men når mennesket har nået dette stade, kan det stadig gøre fremskridt henimod fuldkommenhed, men ikke i stade, fordi der ikke er noget højere stade end det fuldkomne menneske, som han kan føre sig frem til. Han gør kun fremskridt inden for menneskenes stade, for menneskelige fuldkommenheder er uendelige. Derfor kan vi, lige meget hvor lærd et menneske er, forestille os en, der er mere kundskabsrig.

¹ Mírzá Yahyá Subh-i-Azal, Bahá'u'lláhs halvbroder og hans uforsonlige fjende.

Da menneskehedenes fuldkommenheder er uden ende, kan mennesket også gøre fremskridt i fuldkommenhed efter at have forladt denne verden.

KAP. 65 FORKLARING PÅ ET VERS I KITÁB-I-AQDAS

Spørgsmål: Der står i Kitáb-i-Aqdas: "Hvem ... der end unddrager sig dette, er faret vild, også selvom han er ophav til hver en retskaffen gerning."¹ Hvad er meningen med dette vers?

Svar: Dette velsignede vers betyder, at grundlaget for fremgang og frelse er kundskab om Gud, og resultaterne af kundskab om Gud er de gode handlinger, der er frugterne af tro.

Hvis mennesket ikke besidder denne kundskab, vil det være adskilt fra Gud, og når denne adskillelse eksisterer, har gode handlinger ikke den fuldkomne virkning. Dette vers betyder ikke, at de sjæle, der er adskilt fra Gud, er jævnbyrdige, hvad enten de udfører gode eller slette handlinger; det betyder blot, at grundlaget er at kende Gud, og at de gode handlinger er resultatet af denne viden. Ikke desto mindre er det sikkert, at der er forskel på de gode, synderne og de onde, der har lukket sig ude fra Gud. For den, der har tilsløret sig for Gud, men hylder gode principper og har en god karakter, fortjener Guds tilgivelse; medens den, der er en synder og har dårlige egenskaber og en dårlig karakter, er berøvet Guds nådegaver og velsignelser; heri ligger forskellen.

Derfor betyder det velsignede vers, at gode handlinger i sig selv uden viden om Gud, ikke kan være årsag til evig frelse, evig fremgang og lykke og adgang til Guds Rige.

KAP. 66 DEN RATIONELLE SJÆLS EKSISTENS EFTER LEGEMETS DØD.

Spørgsmål: På hvilken måde vil den fornuftbetingede sjæl eksistere, efter at legemet er ladet tilbage, og sjælen er blevet frigjort? Lad os antage, at de sjæle, der får hjælp gennem Helligåndens nåde, opnår sand eksistens og evigt liv; men hvad bliver der af de fornuftbetingede sjæle, det vil sige de tilslørede sjæle?²

Svar: Nogle tror, at legemet er det væsentlige og eksisterer i sig selv, og at ånden er tilfældig og afhængig af legemets stof, skønt tværtimod den fornuftbetingede sjæl er det væsentlige, og legemet er afhængigt af den. Hvis det tilfældige, det vil sige legemet, ødelægges, vil stoffet, sjælen blive tilbage.

I øvrigt stiger den fornuftbetingede sjæl, hvilket vil sige den menneskelige ånd, ikke ned i legemet; det vil sige, den går ikke ind i det, for nedstigning og indgang kendetegner legemer, og den fornuftbetingede sjæl er undtaget herfra. Sjælen gik aldrig ind i dette legeme, når den derfor forlader det, behøver den intet opholdssted: nej, sjælen er forbundet med legemet, som dette lys er det med dette spejl. Når spejlet er klart og fuldkomment, vil lampens lys blive synligt i det, og når spejlet bliver dækket med støv eller går i stykker, vil lyset forsvinde.

Den fornuftbetingede sjæl, det vil sige den menneskelige ånd, er ikke gået ind i dette legeme og har ikke eksisteret gennem det, så hvorfor skulle den behøve en substans, hvorigennem den kan eksistere efter opløsningen af legemets sammensætning? Tværtimod er den rationelle sjæl det stof, hvorved legemerne får liv. Den fornuftbetingede sjæls personlighed eksisterer fra begyndelsen, den skyldes ikke legemets medvirken, men den rationelle sjæls stade og personlighed kan styrkes i

¹ *Kitáb-i-Aqdas*, s. 33.

² "Tilslørede sjæle" betyder her rationelle sjæle, sjæle der ikke er i besiddelse af troens ånd. Jvf. kap. 55, "Sjæl, ånd og bevidsthed".

denne verden; den vil gøre fremskridt og opnå fuldkommenhedsgrader, eller den vil forblive i uvidenhedens dybeste afgrund, tilsløret og berøvet synet af Guds tegn.

Spørgsmål: I kraft af hvilke midler vil menneskets ånd, det vil sige den rationelle sjæl, gøre fremskridt efter at have forladt denne dødelige verden?

Svar: Menneskeåndens fremskridt i den himmelske verden sker, efter dens adskillelse fra støvets legeme, alene gennem Herrens nåde eller gennem andre menneskesjæles oprigtige forbøn og gennem de kærlige og betydningsfulde gode handlinger, der udføres i dens navn.

BØRNS UDØDELIGHED

Spørgsmål: Hvordan er vilkårene for de børn, der dør, før de når skelsår og alder eller før fødslen?

Svar: Disse børn lever i skyggen af Guds særlige gunst, og da de ikke har begået nogen synd og ikke er besmittet med verdens og naturens urenheder, er de midtpunktet for nådens manifestation, og Medfølelsens Øje vil hvile på dem.

KAP. 67 EVIGT LIV OG ADGANG TIL GUDS RIGE

Du spørger om det evige liv og adgangen til Himmeriget. Det ydre udtryk, der bruges om Himmeriget, er himlen: men dette er en sammenligning og lignelse, ikke en realitet eller en kendsgerning, thi Himmeriget er ikke et fysisk sted, det er hævet over tid og sted. Det er en åndelig verden, en guddommelig verden og midtpunktet for Guds Herredømme; det er uafhængigt af legemet og det fysiske, det er rensat og lutret for den menneskelige verdens forestillinger. At være begrænset m. h. t. sted er en egenskab ved legemer, ikke ved sjæle. Tid og sted omgiver legemet, ikke sjælen og ånden. Læg mærke til, at menneskets legeme er begrænset til et lille omfang: det dækker kun to span jord (1 span = 9 engelske tommer), men menneskets ånd og sjæl gennemrejser alle lande og områder – selv himmelske og grænseløse rum – omfatter alt eksisterende og gør opdagelser i de ophøjede sfærer og på uendelige afstande. Det er, fordi ånden intet sted har, den er stedløs; og for ånden er jorden og himlen ét, da den gør opdagelser i dem begge. Men legemet er begrænset til ét sted og kender ikke til, hvad der er udover det.

Thi der er to slags liv: legemets og åndens. Legemets liv er materielt liv, men åndens liv udtrykker Himmerigets tilstedeværelse, der består i at modtage Guds Ånd og blive levendegjort ved åndedraget fra Helligånden. Skønt det materielle liv har eksistens, er det ren ikke-eksistens og absolut død for helgenerne. Således eksisterer mennesket, og denne sten eksisterer også, men hvilken forskel er der ikke på menneskets og stenens eksistens! Skønt stenen lever, er den i forhold til menneskets liv ikke-eksisterende.

Meningen med evigt liv er Helligåndens gave, ligesom blomsten modtager årstidens og luftens gave og forårets briser. Betænk: denne blomst havde i begyndelsen liv i lighed med mineralets liv; men ved forårets komme, gennem gavmildheden fra forårets skyer og fra den glødende sols varme opnåede den et andet liv i yderste friskhed, liflighed og duft. Blomstens første liv er, i sammenligning med det andet liv, død.

Forklaringen er, at Himmerigets liv er åndens liv, det evige liv, og at det er hævet over sted, ligesom menneskets ånd der heller ikke har noget sted. For hvis man undersøger det menneskelige legeme, vil man ikke finde noget særligt sted eller område for sjælen, for den har aldrig haft noget sted, den er immateriel. Den er forbundet med legemet ligesom solen med dette spejl. Solen er ikke inde i spejlet, men den har forbindelse med spejlet.

På samme måde er Himmerigets verden lutret over alt, der kan opfattes af øjet eller de andre sanser: hørelse, lugt, smag eller følelse. Bevidstheden, der er i mennesket, hvis eksistens er anerkendt, hvor er den i ham? Hvis man undersøger legemet med øjet, øret eller de andre sanser, vil man ikke finde den; ikke desto mindre eksisterer den. Derfor har bevidstheden intet sted, men er forbundet med hjernen. Ligeså er det med Himmeriget. På samme måde har kærlighed intet sted, men er knyttet til hjertet; således har Himmeriget intet sted, men er knyttet til mennesket.

Adkomst til Himmeriget sker igennem kærlighed til Gud, gennem løsrivelse, gennem hellighed og kyskhed, gennem sanddruhed, renhed, trofasthed, troskab og livets opofrelse.

Disse forklaringer viser, at mennesket er udødeligt og lever evigt. For dem, der tror på Gud og elsker Ham, er livet godt, det vil sige det er evigt; men for de sjæle, der har tilsløret sig for Gud, er det mørke, skønt de har liv, og i sammenligning med de troendes liv er det ikkeeksistens.

For eksempel er øjet og neglen levende, men neglens liv er i forhold til øjets ikkeeksistens. Denne sten og denne mand eksisterer begge; men stenen er i forhold til mandens eksistens ikkeeksisterende, den har ingen tilværelse; for når mennesket dør og dets legeme ødelægges og tilintetgøres, bliver det som sten og jord. Derfor er det klart, at skønt mineralet eksisterer, er det i forhold til mennesket ikkeeksistens.

På samme måde er de sjæle, der har tilsløret sig for Gud, skønt de eksisterer i denne verden og i verden efter døden, i forhold til det hellige liv for Guds Himmeriges børn, ikkeeksisterende og adskilt fra Gud.

KAP. 68 SKÆBNE

Spørgsmål: Er den forudbestemmelse, der omtales i de hellige bøger, noget der på forhånd er afgjort? Hvis det er således, er da ikke bestræbelsen for at afværge det nytteløs?

Svar: Der er to slags skæbne: den ene er forudbestemt, og den anden er betinget eller forestående. Den forudbestemte skæbne er den, der ikke kan ændres, og den betingede skæbne er det, der måtte opstå. Således er den forudbestemte skæbne for denne lampe, at olien brænder og vil blive opbrugt; derfor er dens endelige udslukning en forudbestemmelse, som det er umuligt at ændre, fordi det er en skæbnebestemmelse. På samme måde er der i menneskelegemet skabt en livsevne, og så snart den bliver ødelagt og afsluttes, er det sikkert, at legemet vil blive opløst, ligeså vil lampen, når olien i den er brændt og opbrugt, uden tvivl slukkes.

Men betinget skæbne kan sammenlignes med følgende: medens der endnu er olie, blæser en voldsom vind mod lampen, der slukker den. Dette er betinget skæbne. Det er klogt at undgå den, at beskytte sig imod den, at være forsigtig og varsom. Men den forudbestemte skæbne, der er som lampens opbrugte olie, kan ikke forandres eller opsættes. Det må ske; det er uundgåeligt, at lampen slukkes.

KAP. 69 STJERNERNES INDFLYDELSE

Spørgsmål: Har himlens stjerner nogen indflydelse på den menneskelige sjæl, eller har de det ikke?

Svar: Nogle af de himmelske stjerner har en klar og synlig fysisk indvirkning på jordkloden og de jordiske væsener, hvilket ikke kræver nogen forklaring. Tænk på solen der ved Guds hjælp og omsorg udvikler jorden og alle jordiske skabninger. Uden solens lys og varme ville alle jordiske

skabninger være helt og holdent uden eksistens. Med hensyn til stjernernes åndelige indflydelse, så vil du, selvom denne indflydelse fra stjernerne må forekomme besynderlig i den menneskelige verden, hvis du tænker dybt over dette emne, ikke forbavses så meget over det. Jeg mener imidlertid ikke, at de slutninger, som astrologerne i tidligere tider drog af stjernernes bevægelser, stemmer overens med tildragelser; thi de slutninger, som fortidens astrologer uddrog, var dannet af fantasien og stammede fra egyptiske, assyriske og kaldæiske præster, nej, de var snarere forestillinger, der stammede fra hinduerne, fra de græske og romerske myter og fra andre stjernetilbedere. Men jeg mener, at dette uendelige univers er som det menneskelige legeme, hvis lemmer alle er forbundne og knyttet til hinanden med den største styrke. Hvor tæt er ikke organerne, lemmerne og delene af menneskelegemet knyttet sammen og forbundet til gensidig hjælp og støtte, og i hvor høj grad øver de ikke indflydelse på hinanden! På samme måde er delene af dette uendelige univers i sine led og elementer forbundet med hinanden og har åndelig og fysisk indflydelse på hinanden.

For eksempel, øjet ser, og hele legemet påvirkes; øret hører, og alle dele af kroppen bevæges. Herom hersker der ingen tvivl; og universet er som et levende menneske. Ydermere må den forbindelse, der eksisterer skabningerne imellem, nødvendigvis have en virkning og øve indflydelse, hvad enten det er fysisk eller åndeligt.

For den, der benægter den åndelige indflydelse på materielle ting, skal vi nævne dette korte eksempel: vidunderlige toner og lyde, melodier og tiltrækkende stemmer er hændelser, der øver indflydelse på luften – thi lyd er benævnelsen for luftens vibrationer – ved disse vibrationer påvirkes nerverne i ørets trommehinde, og følgen er, at man hører. Tænk nu over, at luftens vibrationer, der er en betydningsløs hændelse, tiltrækker og forstyrrer menneskets sind og øver stor indflydelse på ham: det får ham til at græde eller le, måske virker det i den grad på ham, at han udsætter sig for farer. Se derfor den forbindelse, der hersker imellem menneskets ånd og de atmosfæriske vibrationer, således at luftens bevægelse forårsager, at han føres fra en tilstand til en anden og han fuldstændig overvældes; den kan berøve ham tålmodighed og ro. Tænk over, hvor ejendommeligt det er, thi der udgår intet fra sangeren, der går ind i den lyttende; ikke desto mindre er der skabt en stor åndelig påvirkning. Derfor er det sikkert, at så stærk en forbindelse mellem skabninger må have åndelig påvirkning og indflydelse.

Det er blevet omtalt, at menneskets lemmer og organer øver gensidig indflydelse. For eksempel øjet ser, og hjertet påvirkes; øret hører, og ånden påvirkes; hjertet er i ro, tankerne renses, og for alle dele af menneskets legeme opnås der en behagelig tilstand. Hvilken forbindelse og hvilken overensstemmelse er der ikke i dette! Eftersom denne forbindelse, denne åndelige effekt og denne påvirkning opretholdes imellem menneskelegemets forskellige dele, der kun er et blandt mange jordiske skabninger, vil der i sandhed ligeledes imellem disse universelle og uendelige skabninger være en åndelig og fysisk forbindelse. Selvom disse forbindelser ikke ved hjælp af eksisterende love og den nuværende videnskab kan afsløres, er deres tilstedeværelse imellem alle væsener dog sikker og absolut.

Til sammenfatning: skabningerne, hvad enten de er små eller store, er forbundet med hinanden i kraft af Guds fuldkomne visdom og øver gensidig indflydelse på hinanden. Hvis ikke det var således, ville der herske uorden og ufuldkommenhed i det universelle system og i de almene ordninger i tilværelsen. Men ligesom væsener er forbundne med hinanden med den største styrke, således er de indordnet på deres pladser og fuldkomne.

Dette emne er værd at efterforske.

KAP. 70 FRI VILJE

Spørgsmål: Er mennesket frit stillet i alle sine handlinger, eller er han under tvang?

Svar: Dette spørgsmål er et af de vigtigste og mest dunkle af de guddommelige temaer. Med Guds vilje vil vi en anden dag ved begyndelsen af middagen påtage os at forklare dette emne i enkeltheder; vi vil nu forklare det kort og med få ord således: Nogle ting er underlagt menneskets fri vilje såsom retfærdighed, upartiskhed, tyranni og uretfærdighed såvel som alle gode og onde handlinger; det er klart og tydeligt, at disse handlinger for det meste er overladt til menneskets vilje. Men der er visse ting, mennesket er tvunget til og underkastet som: søvn, død, sygdom, evnernes forfald, beskadigelse og ulykker, disse ting er ikke underkastet menneskets vilje, og han er ikke ansvarlig for dem, for han er tvunget til at tåle dem. Men i valget mellem gode og slette handlinger er han fri, og han udfører dem i overensstemmelse med sin egen vilje.

For eksempel kan han, hvis han ønsker det, tilbringe sin tid med at lovprise Gud, eller han kan være optaget af andre tanker. Han kan være et brændende lys ved hjælp af ilden i Guds kærlighed og en filantrop, der elsker verden, eller han kan hade menneskeheden og være optaget af materielle ting. Han kan være retfærdig eller grusom. Disse handlinger og disse gerninger er underkastet kontrol af menneskets vilje, følgelig er han ansvarlig for dem.

Nu opstår der et andet spørgsmål. Mennesket er fuldstændig hjælpeløst og afhængigt, da magt og styrke først og fremmest tilhører Gud. Både ophøjelse og ydmygelse afhænger af Den Højestes velbehag og vilje.

Der siges i Evangeliet, at Gud er som en pottemager, der laver "et kar til ære og et andet til vanære".¹ Det vanærede kar har ingen ret til at finde fejl hos pottemageren og sige: "Hvorfor skabte du mig ikke som en kostbar kalk, der går fra hånd til hånd?" Meningen med dette vers er, at skabningernes stade er forskellige. Det, som er på tilværelsens laveste stade, som mineralet, har ingen ret til at klage og sige: "O Gud, hvorfor har du ikke givet mig planteverdenens fuldkommenheder?" På samme måde har planten ingen ret til at klage over, at den er blevet nægtet dyreverdenens fuldkommenheder. Ligeledes sømmer det sig heller ikke for dyret at klage over manglende menneskelige fuldkommenheder. Nej, alle disse ting er fuldkomne inden for deres egen rang, og de må stræbe efter deres egen rangs fuldkommenheder. De lavere væsener har, som vi har sagt, hverken retten eller dueligheden til de højeststående fuldkommenheders stade, nej, deres fremgang må være på deres eget stade.

Ligeså er menneskets uvirksomhed eller bevægelse afhængig af Guds hjælp. Hvis han ikke hjælpes, er han ikke i stand til at gøre hverken godt eller ondt. Men når hjælpen i tilværelsen kommer fra den gavmilde Herre, er han i stand til at gøre både godt og ondt; men hvis hjælpen afbrydes, bliver han fuldstændig hjælpeløs. Det er derfor, der i de hellige bøger tales om Guds hjælp og bistand. Derfor er denne tilstand at ligne ved et skib, der bevæger sig ved vindens eller dampens kraft; hvis denne kraft ophører, kan skibet slet ikke bevæge sig. Ikke desto mindre drejer skibets ror det til den ene eller den anden side, og dampens kraft bevæger det i den ønskede retning. Hvis det styres mod øst, sejler det mod øst; eller hvis det styres mod vest, sejler det mod vest. Denne bevægelse kommer ikke fra skibet; nej, den kommer fra vinden eller dampen.

På samme måde modtager mennesket i al sin uvirksomhed eller bevægelse kraft gennem Guds hjælp; men valget mellem godt og ondt tilhører mennesket selv. Hvis en konge således udpeger én til at være guvernør i en by og giver ham autoritet, anviser ham retfærdighedens og uretfærdighedens veje ifølge lovene: – og hvis denne guvernør da ville øve uretfærdighed, skønt han skulle handle ud fra kongens autoritet og kraft, da ville den sidstnævnte blive frikendt for

¹ Jvf. Rom 9,21

uretfærdighed. Men hvis guvernøren handlede retfærdigt, gjorde han det ligeledes ifølge kongens autoritet, og denne ville blive glad og tilfreds. Det vil sige, selvom valget mellem godt og ondt tilhører mennesket, er han under alle omstændigheder afhængig af livets opretholdende hjælp, der kommer fra Den Almægtige. Guds Rige er meget stort, og alle er fanger og i Hans magts vold. Tjeneren kan intet udrette ved sin egen vilje; Gud er magtfuld, altbeherskende og Hjælperen for alle skabninger. Dette spørgsmål er blevet tydeligt forklaret. Jeg hilser Jer!

KAP. 71 VISIONER OG FORBINDELSE MED ÅNDER

Spørgsmål: Nogle mennesker tror, at de opnår åndelige åbenbarelsen, det vil sige, at de samtaler med ånder. Hvilken slags samkvem er det?

Svar: Der er to slags åndelige åbenbarelsen: den ene slags er indbildt og hævdes kun af nogle få mennesker; den anden slags er lig med inspiration, og den er virkelig – således som Esajas', Jeremias og Johannes' åbenbaringer – der er virkelige.

Tænk på, at mennesket har to slags tænkeevne. Den ene er sand, når den er i overensstemmelse med en afgjort sandhed. Sådanne forestillinger bliver virkeliggjort i den ydre verden; disse er nøjagtige meninger, korrekte teorier, videnskabelige opdagelser og opfindelser.

Den anden slags forestillinger opstår af forfængelige tanker og nytteløse ideer, der hverken er frugtbringende eller giver resultater, og som ikke har nogen realitet, nej, de bruser som bølger på indbildningens hav, og de forsvinder som tomme drømme.

På samme måde er der to slags åndelige åbenbarelsen. Den ene er profeternes åbenbaringer og de udvalgte åndelige åbenbarelsen. Profeternes visioner er ikke drømme; nej, de er åndelige åbenbarelsen og har realitet. De siger for eksempel: "Jeg så en person i en bestemt skikkelse, og jeg sagde det og det, og han gav dette svar." Denne vision forekommer i vågen tilstand og ikke i sovende. Nej, det er en åndelig åbenbarelsen, der udtrykkes, som var det et syn, der havde vist sig.

Den anden slags åndelige åbenbarelsen opstår af rene indbildninger, men disse indbildninger bliver legemliggjort på en sådan måde, at mange troskyldige mennesker tror, at de er virkelige. Det, der beviser det klart, er, at fra denne kontrol over ånder er intet resultat og ingen frugt nogensinde blevet frembragt: nej, det er blot fortællinger og historier.

Vid at den menneskelige virkelighed omfatter tingenes virkeligheder og opdager tingenes sandheder, egenskaber og hemmeligheder. Således er alle disse kunstarter, undere, videnskaber og kundskaber blevet opdaget af den menneskelige virkelighed. Engang var disse videnskaber, kundskaber, undere og kunstarter skjulte hemmeligheder; så blev de gradvist opdaget af den menneskelige virkelighed, der bragte dem fra det usynlige plan frem til det synlige. Derfor er det en selvfølge, at menneskets virkelighed omfatter ting. Således befinder det sig i Europa og opdager Amerika; det befinder sig på jorden og gør opdagelser i himmelrummet. Det er åbenbareren af tingenes hemmeligheder, og det er kenderen af virkelighederne i det eksisterende. Disse opdagelser, der stemmer overens med virkeligheden, ligner åbenbaring, der er åndelig forståelse, guddommelig inspiration og forbindelsen mellem menneskelige sjæle. For eksempel siger profeten: "Jeg så, jeg sagde, jeg hørte noget sådant." Det er derfor indlysende, at ånden har en vid opfattelsesevne uden mellemkomst fra nogen af de fem sanser, som syn eller hørelse. Mellem åndelige sjæle hersker der åndelig forståelse og indsigt, et samvær der er lutret for indbildning og fantasi, en forbindelse der er hævet over tid og sted. Således står der i Evangeliet, at Moses og Elias kom til Kristus på Tabor bjerget, og det er indlysende, at dette ikke var et fysisk møde.

Den anden slags samtale, tilstedeværelse og forbindelse mellem ånder er udelukkende indbildning og fantasi, der kun tilsyneladende er virkelig.

Menneskets forstand og tanke opdager sommetider sandheder, og af denne tanke og opdagelse opstår der tegn og resultater. Denne tanke har et grundlag; men der opstår mange ting i menneskets sind, der er som bølger på indbildningens hav, de bærer ingen frugt og giver ingen resultater. På samme måde ser mennesket i søvnens verden et syn, der bliver nøje virkeliggjort, ved en anden lejlighed oplever han en drøm, der absolut intet resultat får.

Hvad vi mener er, at denne tilstand, som vi kalder samtale og forbindelse mellem ånder, er af to slags: den ene er simpel indbildning, og den anden er som de visioner, der nævnes i Den Hellige Bog, som Johannes' og Esajas' åbenbaringer og mødet mellem Kristus, Moses og Elias. Disse er virkelige og fremkalder vidunderlige virkninger i menneskers sind og tanker og bevirker, at deres hjerter tiltrækkes.

KAP. 72 HELBREDELSE VED ÅNDELIGE MIDLER

Spørgsmål: Nogle mennesker helbreder syge ved åndelige midler, det vil sige uden medicin. Hvordan sker det?

Svar: Vid, at der er fire slags lægedom og helbredelse uden medicin. To af dem skyldes materielle årsager og to af dem åndelige årsager. Af de to slags materiel helbredelse skyldes den ene den kendsgerning, at hos mennesket er både sundhed og sygdom smitsom. Sygdommens smitstoffer er voldsomme og hurtigt virkende, medens helbredelsens smitstof er yderst svagt og langsomt virkende. Hvis to legemer bringes i forbindelse med hinanden, vil mikroskopiske partikler med sikkerhed bevæge sig fra den ene til den anden. Ligesom sygdom overføres fra et legeme til et andet med hurtigt virkende og stærkt smitstof, kan det ske, at et sundt menneskes stærke helbred vil lindre en meget let sygdom hos en syg. Det vil sige, sygdommens smitstof er voldsomt og virker hurtigt, medens sundhedens er meget langsomt og har ringe virkning, og det er kun i meget lette sygdomstilfælde, at det har selv denne lille virkning. Et sundt legemes stærke kraft kan overvinde et sygt legemes mindre svaghed, og dette resulterer i sundhed. Dette er én slags helbredelse.

Den anden slags helbredelse uden medicin sker igennem den magnetiske kraft, der virker fra det ene legeme til det andet og bliver årsag til lægedom. Denne kraft har også kun ringe virkning. Sommetider kan man gavn et sygt menneske ved at lægge sin hånd på dets hoved eller hjerte. Hvorfor? På grund af den magnetiske virkning og det mentale indtryk på den syge person der får sygdommen til at forsvinde. Men denne virkning er også meget ringe og svag.

Af de to andre slags helbredelse, der er åndelige – det vil sige, hvor midlet til lægedom er en åndelig kraft – er den ene resultatet af, at et stærkt menneske koncentrerer sin bevidsthed fuldstændig om et sygt menneske, når den sidstnævnte med hele sin koncentrerede tro forventer, at der vil ske en helbredelse ud fra den stærke persons åndelige kraft i en sådan grad, at der vil være en styrkende forbindelse mellem den stærke og den syge. Den stærke gør sig alle anstrengelser for at helbrede patienten, og den syge er da sikker på at blive helbredt. Ud fra virkningen af disse mentale indtryk skabes der en nervespænding, og dette indtryk og denne nervespænding bliver årsag til, at den syge kommer sig. Når altså en syg har et stærkt ønske og intenst håb om et eller andet og pludselig hører, at det kan gennemføres, så fremkommer der en nervespænding, der vil få ondet til helt at forsvinde. Ligeledes, hvis der pludselig opstår en årsag til frygt, vil der måske opstå en ophidselse i nerverne hos et stærkt menneske, der øjeblikkelig vil få en sygdom til at opstå. Grunden til sygdommen vil ikke være noget materielt, for denne person har ingenting spist og har ikke været i berøring med noget skadeligt; nerveophidselsen er da den eneste årsag til sygdommen. På samme måde vil virkeliggørelsen af et inderligt ønske skabe en sådan glæde, at nerverne anspændes, og denne spænding vil måske fremkalde helbredelse.

For at sammenfatte, den fuldstændige og fuldkomne forbindelse mellem den åndelige læge og den syge, det vil sige en forbindelse af en sådan art, at den åndelige læge fuldstændig koncentrerer sig, og al den syges opmærksomhed rettes mod den åndelige læge, fra hvem han forventer helbredelse, forårsager en nervespænding, og der fremkaldes helbredelse. Men alt dette virker kun til en vis grad og ikke altid. Thi hvis en eller anden plages af en voldsom sygdom eller er såret, vil disse midler ikke fjerne sygdommen eller hele og lukke såret. Det vil sige, disse midler har ingen kraft ved svære sygdomstilfælde, medmindre konstitutionen hjælper til, fordi en stærk konstitution ofte overvinder sygdom. Dette er den tredje slags helbredelse. Men den fjerde slags helbredelse skabes gennem Helligåndens kraft, den er ikke afhængig af kontakt, syn eller nærværelse, den er ikke afhængig af nogen tilstand. Hvad enten sygdommen er let eller alvorlig, om der er fysisk kontakt eller ej, om en personlig forbindelse er oprettet mellem den syge og helbrederen eller ej, sker denne helbredelse ved Helligåndens kraft.

KAP. 73 HELBREDELSE VED MATERIELLE MIDLER

I går talte vi ved bordet om helbredende behandling og åndelig helbredelse, der består i at behandle sygdomme ved hjælp af åndelige kræfter.

Lad os nu tale om materiel helbredelse. Den medicinske videnskab befinder sig stadig i barnealderen, den er ikke nået til modenhed; men når den har nået dette punkt, vil helbredelse blive gennemført ved hjælp af ting, der ikke er frastødende for menneskets lugte- og smagssans, det vil sige med næringsstoffer, frugt og grøntsager, der har en behagelig smag og lugt. Thi den årsag, der fremkalder sygdom – det vil sige årsagen til sygdommens opståen i det menneskelige legeme – er enten noget fysisk eller resultatet af nervernes ophidselse.

Men hovedårsagerne til sygdomme er fysiske; for det menneskelige legeme er sammensat af utallige elementer, der er afvejet i en særlig balance. Så længe denne balance opretholdes, beskyttes mennesket imod sygdom, men hvis denne væsentlige balance, der er konstitutionens akse, forstyrres, bringes konstitutionen i uorden, og der vil støde sygdomme til.

For eksempel sker der en formindskelse af et af menneskelegemets bestanddele og en forøgelse af et andet; derfor bliver ligevægten forstyrret, og der opstår sygdom. For eksempel må en bestanddel veje 1000 gram, en anden 5 gram for at ligevægten kan opretholdes. Den del, der er på 1000 gram, formindskes til 700 gram, og den, der er på 5 gram, forøges, indtil ligevægten forstyrres; da opstår sygdommen. Når ligevægten ved hjælp af lægemidler og behandlinger genoprettes, fordrives sygdommen. Hvis sukkerindholdet forøges, svækkes helbredet, og når lægen forbyder søde og stivelsesholdige næringsmidler, formindskes sukkerindholdet, og ligevægten genoprettes, og sygdommen fordrives. Nu kan genoprettelsen af menneskelegemets bestanddele opnås på to måder: enten med medicin eller ved næringsmidler; og når konstitutionen har genvundet sin ligevægt er sygdommen fordrevet. Alle de elementer, mennesket er sammensat af, eksisterer også i grøntsager; hvis derfor en af de bestanddele, der udgør menneskelegemet, formindskes, og han indtager føde, i hvilken der er meget af den formindskede bestanddel, vil ligevægten blive genoprettet, og man vil opnå helbredelse. Så længe målet er genoprettelse af legemets bestanddele, kan det opnås enten ved medicin eller ved føde.

De fleste af de sygdomme, der rammer mennesket, opstår også hos dyret; men dyret helbredes ikke ved medicin. I bjergene, såvel som i ørkenen er dyrets læge dets smags- og lugtesans. Det syge dyr lugter de planter, der vokser i ørkenen, det spiser dem, der er søde og vellugtende for dets smags- og lugtesans, og bliver helbredt. Grunden til dets helbredelse er denne: Når sukkerindholdet mindskes i dets konstitution, begynder det at længes efter søde ting; derfor spiser det en sødt

smagende urt, fordi naturen tilskynder og leder det; dens smag og lugt tiltaler dyret, og så spiser den det. Sukkerindholdet i dets system bliver forøget, og helbredet bliver genoprettet.

Det er derfor tydeligt, at det er muligt at helbrede ved hjælp af føde, næringsmidler og frugt; men da den medicinske videnskab på nuværende tidspunkt er ufuldkommen, er denne kendskab endnu ikke fuldstændig fattet. Når den medicinske videnskab bliver fuldkommen, vil behandlinger bestå af føde, næringsmidler, vellugtende frugter og grøntsager og af forskellige slags vand, varmt og koldt.

Dette foredrag er kort, men dette spørgsmål vil, om Gud vil det, blive udførligt forklaret ved en passende lejlighed.

5. DEL
FORSKELLIGE EMNER.

KAP 74 DET ONDES IKKE-EKSISTENS.

Den rigtige forklaring på dette emne er meget vanskelig. Vid, at der er to slags væsener: materielle og åndelige, de der kan opfattes med sanserne, og de der opfattes med intellektet.

De ting, der sanses, er de, der opfattes gennem de fem ydre sanser. Således kaldes de synlige skabninger, som øjet ser, for sansbare. De åndelige ting er de, der ikke har nogen ydre form, men opfattes gennem sindet. For eksempel er sindet i sig selv en åndelig ting, der ikke har nogen ydre eksistens. Alle menneskets særpræg og egenskaber udgør en åndelig eksistens og kan ikke sanses.

Kort sagt, de åndelige virkeligheder, såsom alle menneskets egenskaber og beundringsværdige fuldkommenheder, er udelukkende gode og eksisterer. Det onde er simpelthen deres ikke-eksistens. Således er uvidenhed mangel på viden, vildfarelse er mangel på ledelse, glemsomhed er mangel på hukommelse, dumhed er mangel på sund sans. Alle disse ting har ingen virkelig eksistens.

På samme måde er de sansbare virkeligheder ubetinget gode, og det onde skyldes deres manglende eksistens, det vil sige blindhed er mangel på syn, døvhed er mangel på hørelse, fattigdom er mangel på rigdom, sygdom er mangel på sundhed, død er mangel på liv, og svaghed er mangel på styrke.

Ikke desto mindre opstår der en tvivl i sindet: det er, skorpioner og slanger er giftige. Er de gode eller onde, for de er eksisterende væsener? Ja, en skorpion er ond i forholdet til mennesket; en slange er ond i forhold til mennesket; men i forhold til sig selv er de ikke onde, for deres gift er deres våben, og ved deres bid forsvarer de sig. Men da bestanddelene i deres gift ikke forliges med vore bestanddele, det vil sige, da disse forskellige bestanddele er antagonistiske, er denne antagonisme ond; men i virkeligheden er de i sig selv gode.

Af dette indlæg kan uddrages, at det er muligt, at en ting i forhold til en anden måske er ond, og at den samtidig inden for grænserne af sin egen tilværelse ikke er ond. Det er da bevist, at der ikke er noget ondt i tilværelsen; alt hvad Gud skabte, skabte Han godt. Dette onde er intethed; således er død fraværelse af liv. Når mennesket ikke længere modtager liv, dør det. Mørke er lysets fraværelse: når der intet lys er, er der mørke. Lys er noget eksisterende, men mørke er ikke-eksisterende. Rigdom er noget eksisterende, men fattigdom er ikke-eksisterende.

Det er da tydeligt, at alt ondt går tilbage til ikke-eksistens. Det gode eksisterer, det onde er ikke-eksisterende.

KAP. 75 DER ER TO SLAGS PLAGER.

Vid, at der er to slags plager: en forfinet og en grov. For eksempel er uvidenhed i sig selv en plage, men det er en subtil plage; ligegyldighed overfor Gud er i sig selv en plage, ligeså falskhed, grusomhed og forræderi. Alle ufuldkommenheder er plager, men de er subtile lidelser. For et intelligent menneske er det sikkert, at døden er bedre end synden, og at få tungen skåret af er bedre end løgn eller bagtalelse.

Den anden slags plage er grov: som bøder, fængselsstraf, prygl, forvisning og bandlysning. Men for Guds folk er adskillelse fra Gud den største af alle plager.

KAP. 76 GUDS RETFÆRDIGHED OG NÅDE.

Vid, at øve retfærdighed er at give enhver, hvad han fortjener. Når for eksempel en arbejder slider fra morgen til aften, kræver retfærdigheden, at han får sin løn; men når han intet arbejde har udført og ikke har påtaget sig noget besvær og dernæst får en gave, da er det nåde. Hvis man giver almisser og gaver til en fattig mand, skønt han intet har påtaget sig eller gjort for nogen for at gøre sig fortjent dertil, da er dette nåde. Således bad Kristus om tilgivelse for sine mordere, dette kaldes nåde.

Nu bestemmes spørgsmålet om tingenes gode eller onde af fornuften eller ved lov. Nogle mener, at det afgøres ved lov; sådan hos jøderne der tror, at alle budene i Moseloven er absolut obligatoriske, betragter dem som anliggender, der angår loven og ikke fornuften. Således siger de, at en af lovene i Mosebøgerne er, at det er ulovligt at spise kød og smør sammen, fordi det er "taref", og "taref" betyder urent på hebraisk, ligesom "kosher" betyder rent. Dette, siger de, er et spørgsmål om lov og ikke om fornuft.

Men teologerne mener, at tingenes gode eller onde både er betinget af fornuft og lov. Hovedgrundlaget for forbudet mod tyveri, forræderi, usandhed, hykleri og ondskab er fornuft. Ethvert intelligent menneske forstår, at mord, tyveri, forræderi, hykleri og ondskab er ondt og dadelværdigt; thi hvis man stikker en mand med en torn, vil han råbe højt, beklage sig og jamre; derfor er det klart, at han vil forstå, at mord, ifølge fornuften, er ondt og dadelværdigt. Hvis han begår mord, vil han være ansvarlig, hvad enten profetens ry har nået ham eller ej; thi det er fornuften, der formulerer handlingens dadelværdige karakter. Når en mand begår denne onde handling, vil han sandelig være ansvarlig.

Men på et sted, hvor profetens bud er ukendte, og hvor menneskene ikke handler i overensstemmelse med de guddommelige anvisninger som for eksempel Kristi bud om at gengælde ondt med godt, men handler i overensstemmelse med deres naturs ønsker – det vil sige, hvis de piner dem, der plager dem – er de fra et religiøst synspunkt undskyldt, fordi det guddommelige bud ikke er blevet givet dem. Skønt de ikke fortjener nåde og godgørelse, behandler Gud dem ikke desto mindre med barmhjertighed og tilgiver dem.

Nu er hævn ifølge fornuften også dadelværdig, fordi hævneren ikke opnår noget godt resultat af hævnen. Hvis en mand således slår en anden, og den, der er blevet slået, tager hævn ved at gengælde slaget, hvilken fordel vil han da opnå? Vil dette være balsam på hans sår eller et middel imod hans smerter? Nej, det forbyde Gud! I virkeligheden er de to handlinger ens, de er begge krænkelse; den eneste forskel er, at den ene finder sted før den anden. Hvis derfor den, der er blevet slået, tilgiver, ja, hvis han endog handler modsat den behandling, han selv har fået, er det rosværdigt. Samfundets love vil straffe angriberen, men ikke tage hævn. Denne strafs formål er at advare, at beskytte og at bekæmpe ondskab og overtrædelse, så at andre mennesker ikke bliver tyranniske.

Men hvis den, der er blevet slået, tilgiver, viser han den største barmhjertighed. Dette er beundringsværdigt.

KAP. 77 DEN RETTE MÅDE AT BEHANDLE FORBRYDERE.

Spørgsmål: Bør en forbryder straffes eller tilgives og ignoreres?

Svar: Der er to slags gengældende straf. Den ene er hævn, den anden er tugtelse. Mennesket har ingen ret til at tage hævn, men samfundet har ret til at straffe forbryderen; og hensigten med

denne straf er at advare og forebygge, således at ingen anden vil vove at begå en lignende forbrydelse. Denne straf er til beskyttelse af menneskets rettigheder; men det er ikke hævn; hævn tilfredsstiller hjertets vrede ved at bekæmpe eet onde med et andet. Dette er ikke tilladeligt; thi mennesket har ikke ret til at tage hævn. Men hvis forbrydere blev fuldstændig tilgivet, ville verdensordenen blive forstyrret. Derfor er straf en af de væsentlige nødvendigheder for samfundets sikkerhed, men den, der bliver undertrykt af en lovbruder, har ikke ret til at tage hævn; tværtimod bør han tilgive og undskylde, thi dette er værdigt for menneskets verden.

Samfundene må straffe undertrykkeren, morderen og misdæderen for således at advare og forhindre andre i at begå lignende forbrydelser. Men det væsentlige er, at folket må opdrages på en sådan måde, at der ikke begås forbrydelser; thi det er muligt at opdrage masserne så effektivt, at de vil undgå og vige tilbage for at begå forbrydelser, således at selve forbrydelsen vil forekomme dem som den største straf og den yderste fordømmelse og plage. Derfor vil der ikke blive begået forbrydelser, der kræver straf.

Vi må tale om ting, som det er muligt at udføre i denne verden. Der er mange teorier og høje tanker om dette emne, men de er ikke anvendelige; som følge heraf må vi tale om ting, der er mulige.

Hvis for eksempel nogen undertrykker, sårer og øver uret mod en anden, og det forurettede menneske gør gengæld, er det hævn og som sådan dadelværdig. Hvis Amrus søn dræber Zaid's søn, har Zaid ikke ret til at dræbe Amrus søn; hvis han gør det, er det hævn. Hvis Amru vanærer Zaid, har den sidstnævnte ingen ret til at vanære Amru; hvis han gør det, er det hævn og meget dadelværdigt. Nej, han bør snarere gengælde ondt med godt og ikke blot tilgive, men også, om muligt, være til sine undertrykkers tjeneste. Denne adfærd er mennesket værdigt; thi hvilken fordel opnår han ved hævn? De to handlinger er ens; hvis den ene handling er dadelværdig, er de begge dadelværdige. Den eneste forskel er, at den ene blev begået først, den anden bagefter.

Men samfundet har ret til forsvar og selvbeskyttelse; desuden nærer samfundet hverken had eller fjendskab imod morderen; det fængsler eller straffer ham kun af hensyn til andres beskyttelse og sikkerhed. Formålet er ikke at tage hævn over morderen, men at tildele en straf ved hvilken samfundet bliver beskyttet. Hvis samfundet og den myrdedes efterladte tilgav og gengældte ondt med godt, ville de onde fortsat mishandle andre, og der ville stadig blive begået mord. Onde mennesker ville ligesom ulve ødelægge Guds får. Samfundet nærer ingen ond vilje eller nag, når det tildeler straf, og det ønsker ikke at tilfredsstille hjertets vrede; dets formål med straf er at beskytte andre, således at ingen grusomme handlinger bliver begået.

Når derfor Kristus sagde: "Men slår nogen dig på din højre kind, så vend også den anden til,"¹ så var det i den hensigt at lære menneskene ikke at tage personlig hævn. Han mente ikke, at hvis en ulv overfaldt en fåreflok og ødelagde den, så skulle den opmuntres dertil. Nej, hvis Kristus havde vidst, at en ulv var kommet ind i folden for at dræbe fårene, ville han ganske givet have afværget det.

Ligesom tilgivelse er en af Den Barmhjertiges egenskaber, således er også retfærdighed en af Herrens egenskaber. Tilværelsens telt holdes oppe af retfærdighedens søjle og ikke af tilgivelse. Menneskehedens fortsatte beståen er afhængig af retfærdighed, ikke af tilgivelse. Så hvis loven om tilgivelse blev praktiseret i alle lande i dag, ville verden i løbet af kort tid komme i uorden, og grundlaget for det menneskelige liv ville smuldre bort. Hvis for eksempel Europas regeringer ikke havde modstået den berygtede Attila, ville han ikke have efterladt et eneste levende menneske.

Nogle mennesker er som blodtørstige ulve; hvis de ser, at der ingen straf er i vente, vil de slå mennesker ihjel blot for deres fornøjelses skyld. En af Persiens tyranner dræbte sin huslærer blot for morskabs og for sportens skyld. Den berømte Mutawakkil, 'Abbasiden, tilkaldte sine ministre,

¹ Matt 5,39.

rådsherrer og funktionærer, slap en kasse skorpioner løs i forsamlingen og forbød alle at røre sig. Da skorpionerne bed de tilstedeværende, brast han i højroset latter.

For at rekapitulere: samfundenes forfatninger er afhængige af retfærdighed, ikke af tilgivelse. Hvad Kristus derfor mente med tilgivelse og undskyldning var ikke, at når nationer angriber jer, brænder jeres hjem, plyndrer jeres ejendom, overfalder jeres hustruer, børn og slægtninge og krænker jeres ære, da skulle I underkaste jer i disse tyranniske fjenders nærværelse og lade dem begå alle deres grusomheder og undertrykkelser. Nej, Kristi ord sigter til to enkeltpersoners adfærd mod hinanden: hvis et menneske overfalder et andet, burde den forulempede tilgive ham. Men samfundet må beskytte menneskets rettigheder. Derfor, hvis en eller anden overfalder, forulemper og sårer og undertrykker mig, vil jeg ikke gøre modstand, og jeg vil tilgive ham. Men hvis en person vil overfalde Siyyid Manshádí¹ vil jeg sandelig forhindre ham deri. Selvom manglende indgreb er en indlysende venlighed imod angriberen, så ville det være en undertrykkelse af Manshádí. Hvis en vild araber i dette øjeblik kom herind med draget sværd for at overfalde, såre og dræbe jer, ville jeg ganske givet forhindre ham deri. Hvis jeg overlod jer til araberens, ville det ikke være retfærdighed, men uretfærdighed. Men hvis han sårede mig personligt, ville jeg tilgive ham.

Der er endnu en ting, der skal siges: det er, at samfundene dag og nat er beskæftiget med at lave straffelove og med at forbedre og organisere straffemidler. De bygger fængsler, laver lænker og fodjern, foranstalter forvisningssteder og forskellige slags straffe og torturmetoder og tror på denne måde at kunne disciplinere forbrydere; medens de i virkeligheden forårsager ødelæggelse af moralen og fordærver karaktererne. Tværtimod burde samfundet dag og nat stræbe med største nidkærhed efter at fuldføre menneskenes opdragelse og få dem til dag og nat at gøre fremskridt, at vokse i videnskab og viden, at erhverve sig dyder og god moral og undgå onder, så der ikke blev begået forbrydelser. I disse tider er det modsatte fremherskende, samfundet tænker altid på at håndhæve straffelovene og på at forbedre straffemidler, døds- og torturinstrumenter, på forvisningssteder og fængsler; og de forventer, at der bliver begået forbrydelser. Dette har en demoraliserende virkning.

Men hvis samfundene ville bestræbe sig på at opdrage masserne, ville kundskab og videnskab forøges dag for dag, en bredere forståelse ville blive skabt, fornuften udvikles, sæderne blive gode og moralen normal; kort sagt, for alle disse fuldkommenheder ville der blive fremgang, og der ville være færre forbrydelser.

Det er blevet konstateret, at forbrydelser forekommer hyppigere blandt uciviliserede folk end blandt civiliserede, det vil sige blandt de folk der har opnået den sande civilisation, hvilket er den guddommelige civilisation, civilisationen der forener alle de åndelige og materielle fuldkommenheder. Da uvidenhed er årsag til forbrydelser, vil disses antal formindskes, efterhånden som videnskab og viden forøges. Tænk på, hvor ofte mord forekommer blandt Afrikas barbarer; de slår endog hinanden ihjel for at spise hinandens kød og blod!

Hvorfor forekommer sådanne råheder ikke i Schweiz? Grunden er indlysende: det er, fordi opdragelse og dyder forhindrer dem.

Derfor må samfundene hellere tænke på at forebygge forbrydelser end at straffe dem strengt.

KAP. 78 STREJKER.

I har stillet mig spørgsmål om strejker. Dette spørgsmål er og vil i lang tid forblive genstand for store vanskeligheder. Strejker har to årsager. Den ene er kapitalisternes og fabriksejernes

¹ En bahá'í, der sad til bords med os.

yderliggående hårdhed og gridskhed; den anden er arbejdernes og håndværkernes umådeholdenhed, begærlighed og uvilje. Det er derfor nødvendigt at finde et middel imod disse to årsager.

Men hovedårsagen til disse vanskeligheder ligger i den nuværende civilisations love; for de fører til, at et lille antal personer samler sig uforholdsmæssige formuer ud over deres behov, mens størsteparten forbliver fattige, udpinte og i den største elendighed. Dette er det modsatte af retfærdighed, menneskelighed og ligeret; det er højdepunktet af uretfærdighed, det modsatte af det, der skaber guddommelig tilfredshed.

Denne kontrast er særegen for menneskeverdenen; hos andre skabninger, det vil sige hos næsten alle dyr, er der en slags retfærdighed og ligeret. Således får næsten ethvert dyr i fårehyrdens flok, i hjorteflokken, blandt fuglene på prærien, på sletten, på højene eller i frugthaven, sin retfærdige andel baseret på ligeret. Hos dem findes der ikke en sådan forskel i levevilkårene; derfor lever de i fuldkommen fred og glæde.

Det er helt anderledes hos menneskearten, der fremturer i sin store vildfarelse og med absolut uretfærdighed. Forestil jer et enkelt menneske, der har samlet sig rigdomme ved at kolonisere et land til sin fordel: han har vundet en enestående formue og har sikret sig gevinster og indtægter, der rinder som en flod, medens hundrede tusinde ulykkelige mennesker, svage og magtesløse, mangler en mundfuld brød. Der er hverken ligeret eller broderskab. Således ser I, at almindelig fred og glæde er ødelagt, menneskehedens velfærd er delvis ødelagt, og at kollektivt liv er frugtesløst. Formue, æresbevisninger, handel og industri er sandelig i hænderne på nogle industriherrer, medens andre mennesker er underkastet en hel kæde af vanskeligheder og grænseløse besværligheder: de har hverken fordele eller gevinster, velfærd eller fred.

Regler og love burde derfor oprettes for at regulere visse enkeltpersoners overdrevne formuer og begrænse elendigheden hos de millioner, der tilhører den fattige masse; således ville man opnå et vist mådehold. Imidlertid er absolut ligeret ligeså umulig, for absolut lighed med hensyn til formuer, æresbevisninger, handel, landbrug og industri ville ende med et krav om behageligheder, med modløshed, med uorden i livsbetingelserne og i det store og hele i skuffelse: samfundsordenen ville være ganske ødelagt. Således er der stor visdom i den kendsgerning, at ligeret ikke gennemtvinges ved lov; det er derfor at foretrække, at mådeholdet opretholdes. Hovedsagen er ved hjælp af love og regler at forhindre grundlæggelsen af visse personers overdrevne formuer og at drage omsorg for massernes væsentlige behov. For eksempel ophober fabriksejere og industriherrer hver dag en formue, og de fattige håndværkere tjener ikke til deres daglige behov, det er højdepunktet af uretfærdighed, og intet retfærdigt menneske kan acceptere det. Derfor burde der grundlægges love og regler, der tillader arbejderne at modtage deres løn og en andel i en fjerde- eller femtedel af overskuddet fra fabriksejeren, alt efter fabrikkens behov; eller arbejderne og fabrikanterne burde på en anden måde dele overskuddet og fordelene ligeligt. I virkeligheden udøves ledelsen og administrationen af fabriksejeren og det manuelle arbejde af arbejdergruppen. Med andre ord burde arbejderne få en løn, der sikrer dem tilstrækkeligt udkomme, og når de holder op med at arbejde og bliver svage og hjælpeløse, burde de få en tilstrækkelig pension fra fabriksejeren. Lønnen burde være høj nok til at tilfredsstille arbejderne, således at de kan lægge lidt til side til dårlige tider.

Når sagerne er blevet ordnet på denne måde, vil fabriksejeren ikke mere daglig lægge en formue tilside, som han absolut ikke behøver, (bortset fra, at hvis formuen er uforholdsmæssig stor, ligger kapitalisten under for en mægtig byrde og kommer i største vanskeligheder og besværligheder; administrationen af en overdreven formue er meget vanskelig og opbruger et menneskes naturlige kræfter). Og arbejderne og håndværkerne vil ikke længere være underkastet de værste savn i deres livs aften.

Det er derfor klart og tydeligt, at fordelingen af de overdrevent store formuer på de få, medens masserne lever i elendighed, er uretmæssigt og en uretfærdighed. På samme måde ville absolut

lighed være en forhindring for menneskehedens liv, velfærd, orden og fred. I sådant et spørgsmål er den gyldne middelvej at foretrække. Den består i, at kapitalisterne er mådeholdne i erhvervelsen af deres fortjeneste, samt i at de drager omsorg for de fattige og trængendes velfærd; det vil sige, at arbejderne og håndværkerne får en fastsat og bestemt dagløn og får andel i fabrikkens almindelige fortjeneste.

Det ville være godt, om der blev stadfæstet love med hensyn til fabrikanternes, arbejderne og håndværkerne sociale rettigheder, love der giver fabrikanterne moderate fortjenester og arbejderne de nødvendige eksistensmuligheder og en sikker fremtid. Når de bliver gamle og hjælpeløse og dør og efterlader sig mindreårige børn, da vil disse børn ikke blive tilintetgjort af stor fattigdom; og det vil blive fra selve fabrikkens indtægter, som de har ret til, at de vil opnå lidt af de nødvendige eksistensmuligheder.

Ligeledes burde arbejderne ikke længere gøre oprør, ej heller forlange mere end deres ret; de burde ikke længere strejke, men være lydige og ikke fordre en uforskammet høj løn. Men begge de forbundne parter gensidige rettigheder skal fastsættes og bestemmes i henhold til retfærdige og upartiske love. I tilfælde af, at den ene af de to parter overtræder loven, skulle domstolene dømme og gennem en effektiv bøde standse lovovertrædelsen; ordenen vil således blive genoprettet og vanskelighederne bilagt. Domstolenes og regeringens indgriben i de verserende vanskeligheder mellem fabrikanter og arbejdere er lovlig, da de løbende sager mellem arbejderne og fabrikanterne ikke kan sammenlignes med almindelige anliggender mellem privatpersoner, der ikke angår offentligheden, og som regeringen ikke bør beskæftige sig med. Skønt disse vanskeligheder mellem arbejdsgivere og arbejdere tilsyneladende er en sag mellem privatpersoner, er de i virkeligheden til almen skade. Thi industrien, landbruget og landets almene affærer er alle intimt forbundne. Hvis én af disse bliver misbrugt, skader det masserne. Vanskelighederne mellem arbejderne og fabrikanterne bliver således til almen skade.

Domstolene og regeringen har derfor ret til indgriben. Når der opstår vanskeligheder mellem to personer med hensyn til private rettigheder, er det nødvendigt, at en tredje part afgører spørgsmålet: dette er regeringens rolle: Hvordan kan da spørgsmålet om strejker – der skaber vanskeligheder i landet og ofte er forbundet med overdreven utilfredshed hos arbejderne såvel som fabriksherrernes gridskhed – fortsat tilsidesættes?

Gode Gud! er det da muligt, at et menneske, der ser et af sine medmennesker, sultende og berøvet alt, kan leve roligt og behageligt i sit luksuøse palæ? Kan den, der møder en anden i største elendighed, nyde sin lykke? Det er derfor, at det i Guds religion er bestemt og foreskrevet, at velhavende mennesker hvert år overlader en del af deres formue til de fattige og ulykkeliges underhold. Det er grundlaget for Guds religion og det vigtigste af budene.

Da mennesket på nuværende tidspunkt ikke er tvunget eller forpligtet af regeringen, vil det være meget rosværdigt og tiltalende, hvis han af sit gode hjertes naturlige trang, med en åndelig indstilling, ofrer denne udgift til de fattige.

Dette er meningen med de gode gerninger i de hellige bøger.

KAP. 79 DEN YDRE VERDENS VIRKELIGHED.

Visse sofister tror, at tilværelsen er en illusion; at hver skabning er en absolut illusion, der ingen eksistens har; med andre ord, at skabningernes tilværelse er som et spejlbillede eller som en refleksion af et billede i vandet eller i et spejl, hvilket blot er en tilsynekomst, der i sig selv ikke har noget princip, grundlag eller virkelighed. Denne teori er fejlagtig; thi skønt skabningernes eksistens i forhold til Guds eksistens er en illusion, har den dog på tilværelsens plan en virkelig og sikker

eksistens. Det er nytteløst at benægte dette. For eksempel er mineralets eksistens i forhold til menneskets – ikke-eksistens; thi når mennesket tilsyneladende er tilintetgjort, bliver hans legeme til mineral; men mineralet har eksistens i mineralets verden. Det er derfor klart, at jord i forhold til menneskets tilværelse er ikke-eksisterende og dets eksistens illusorisk; men i forhold til mineralet eksisterer det.

På samme måde er skabningernes eksistens i forhold til Guds eksistens kun illusion og intethed; det er en forekomst som billedet, der gengives i et spejl. Men selvom et billede, der ses i et spejl, er en illusion, er oprindelsen og virkeligheden i dette illusoriske billede genspejlingen af den person, hvis ansigt kommer til syne i spejlet. Kort sagt, genspejlingen er, i forhold til personen der genspejles, en illusion. Det er da klart, at selvom skabninger i forhold til Guds eksistens ikke har nogen eksistens, men er som fatamorgana eller reflekserne i spejlet, så eksisterer de dog på deres eget plan.

Det er derfor, at de, der var ligegyldige overfor Gud og fornægtede Kristus, blev omtalt som døde, selvom de tilsyneladende var levende; men i forhold til troens folk var de døde, døve og stumme. Dette er, hvad Kristus mente, da han sagde: "Lad de døde begrave deres døde."¹

KAP. 80 SAND FØR-EKSISTENS.

Spørgsmål: Hvor mange arter af før-eksistens og forekomster findes der?

Svar: Nogle vismænd og filosoffer tror, der er to arter af før-eksistens: uundgåelig før-eksistens og tidens før-eksistens. Der er altså to slags forekomster, de uundgåelige og de tidsbestemte.

Uundgåelig før-eksistens er en eksistens, der ikke har en forudgående årsag, men de væsentlige forekomster er årsagsbestemte. Tidens før-eksistens er uden begyndelse, men de tidsbestemte forekomster har begyndelse og ende; for alle tings eksistens beror på fire årsager – den virkende årsag, tingen, formen og den endelige årsag. For eksempel har denne stol en fremstiller, der er snedker, et materiale der er træ, en form der er stolens og et formål, der er, at den skal bruges til at sidde på. Derfor er denne stol en væsentlig forekomst, da den har en forudgående årsag, og dens eksistens beror på årsager. Dette kaldes den væsentlige og virkelige forekomst.

Således er denne tilværelses verden i forhold til sin skaber en sand forekomst. Eftersom legemet får næring fra ånden, er det i forhold til ånden en væsentlig forekomst. Sjælen er uafhængig af legemet, og i forhold til dette har sjælen uundgåelig før-eksistens. Selvom strålerne altid er fra solen, er solen ikke desto mindre før-eksisterende og strålerne forekomster, for tilstedeværelsen af strålerne er afhængige af solen; men solens eksistens er ikke afhængig af strålerne, for solen er den givende, og strålerne er gaven.

Den anden forklaring er, at eksistens og ikke-eksistens begge er relative. Hvis det siges, at en bestemt ting blev bragt fra ikke-eksistens til eksistens, refererer dette ikke til absolut ikke-eksistens, men udtrykker at dets tidligere tilstand i forhold til dets nuværende tilstand var intet. For absolut intethed kan ikke blive til eksistens, da det ikke ejer eksistensens evne. Mennesket er eksisterende som mineralet, men mineralets eksistens er i forhold til menneskets, ikke-eksistens, for når menneskets legeme tilintetgøres, bliver det til støv og mineraler. Men når støv udvikler sig til den menneskelige verden, og dette døde legeme bliver levende, bliver mennesket eksisterende; selv om støvet, det vil sige mineralet, eksisterer på sine egne betingelser, er det i forhold til mennesket intethed. Begge eksisterer, men eksistensen af støv og mineral er i forhold til mennesket, ikke-eksistens og intethed; thi når mennesket bliver ikke-eksisterende, vender det tilbage til støv og

¹ Matt 8,22, Luk 9,60.0

mineral.

Derfor, selvom denne mulighedernes verden eksisterer, er den i forhold til Guds eksistens, ikke-eksistens og intethed. Mennesket såvel som støvet eksisterer, men hvor stor er ikke forskellen mellem mineralets eksistens og menneskets. Det ene er i forhold til det andet, ikke-eksistens. På samme måde er skabens eksistens i forhold til Guds, ikke-eksistens. Derfor er det tydeligt og klart, at selvom skabninger eksisterer, er de i forhold til Gud og til Guds Ord, ikke-eksisterende. Dette er begyndelsen og enden på Guds Ord, der siger: "Jeg er Alfa og Omega"; thi Han er begyndelsen og enden på nåde. Skaberen har altid haft en skabning; strålerne har altid skinnet og funklet fra virkelighedens sol, for uden strålerne ville solen være uigennemtrængeligt mørke. Guds navne og egenskaber kræver menneskets eksistens, og Den Evige Nåde vil aldrig ophøre. Hvis det ikke var sådan, ville det være det modsatte af Guds fuldkommenheder.

KAP. 81 REINKARNATION.

Spørgsmål: Hvad er sandheden i spørgsmålet om reinkarnation, som en del mennesker tror på?

Svar: Hensigten med det, vi vil sige, er at forklare virkeligheden og ikke at håne andre menneskers tro. Det drejer sig kun om at udlægge kendsgerninger – det er det hele. Vi går ikke imod andres ideer – og vi bifalder heller ikke kritik.

Du må vide, at man kan dele dem, der tror på reinkarnation, i to kategorier. Den ene part tror ikke på åndelig belønning og straf i den anden verden. De tror, at mennesket gennem reinkarnation og tilbagevenden til denne verden opnår belønning og gengældelse. De betragter himmel og helvede som værende begrænset til denne verden og taler ikke om eksistensen af den anden verden. Blandt disse er der yderligere to retninger. Den ene retning tror, at mennesket sommetider vender tilbage til denne verden i dyreskikkelse for at underkastes streng straf, og at han, efter at have udholdt denne pinefulde lidelse, vil blive befriet fra dyreverdenen og atter træde ind i menneskeverdenen. Dette kaldes sjælevandring. Den anden retning tror, at man fra menneskeverdenen atter vender tilbage til menneskeverdenen, og at man ved denne genkomst opnår belønning eller straf for et tidligere liv. Dette kaldes reinkarnation. Ingen af disse retninger taler om nogen anden verden over denne.

Den anden kategori af dem, der tror på reinkarnation, bekræfter eksistensen af den anden verden, og de betragter reinkarnation som et middel til fuldkommengørelse. Det vil sige, de tror, at mennesket ved at gå ud og ind i denne verden gradvis vil tilegne sig fuldkommenheder, indtil han når til den største fuldkommenhed. Med andre ord at mennesket er sammensat af materiale og kraft. Materien er i begyndelsen – det vil sige under det første livs forløb – ufuldkommen, men den vil ved gentagne gange at vende tilbage til denne verden gøre fremskridt, forædles og forfines, indtil den bliver som et poleret spejl. Da er kraften, som er ånden, med alle sine fuldkommenheder virkeliggjort i materien.

Således fremstiller de, der tror på reinkarnation og sjælevandring, emnet. Vi har sammentrængt det. Hvis vi gik i detaljer, ville det tage megen tid. Denne sammenfatning er tilstrækkelig. Der er ikke fremsat nogen logiske argumenter eller beviser med hensyn til dette spørgsmål – kun formodninger og følgeslutninger ud fra gisninger – ikke ud fra en endelig bevisførelse. Man må spørge efter beviser fra dem, der tror på reinkarnation, og ikke om gisninger, formodninger og indbildninger.

Men du har bedt om bevisførelse for umuligheden af reinkarnation. Dette er, hvad vi nu vil forklare. Det første bevis for dens umulighed er, at det ydre er udtryk for det indre. Jorden er genspejlingen af Himmerige. Den materielle verden svarer til den åndelige verden. Se nu, i den verden, der kan sanses, bliver forekomsten ikke gentaget, for intet væsen er i nogen henseende

identisk med eller det samme som et andet. Tegnet på det enestående er synligt og åbenbart i alt. Hvis alle kornmagasiner i verden var fyldt med korn, ville I ikke kunne finde to kærner, der var hinanden fuldstændig lig, der var ens og identiske uden nogen som helst forskel. Det er sikkert og vist, at der vil være uensartetheder og forskelligheder imellem dem. Eftersom beviset på det enestående eksisterer i alt, og Guds Enhed er synlig i alle tings virkelighed, er gentagelsen af den samme forekomst absolut umulig.

Derfor er reinkarnation, der er den samme ånds gentagne tilsynekomst med dens tidligere væsen og tilstand i denne samme forekomsternes verden, umulig og urealisabel. Eftersom gentagelsen af den samme forekomst er umulig – og et forbud, der gælder for ethvert materielt væsen – således er ligeledes en genkomst til den samme tilstand for de åndelige væsener, hvad enten det er nedstigning eller opstigning, også forbudt og umulig, thi det materielle svarer til det åndelige.

Ikke desto mindre er genkomsten af materielle væsener med hensyn til arter øjensynlig. Således vil træerne, der i løbet af tidligere år frembragte blade, blomster og frugter, i kommende år frembringe nøjagtigt de samme blade, blomster og frugter. Dette kaldes arternes gentagelse. Hvis nogen gør indvending og siger, at bladet, blomsten og frugten er blevet opløst, er gået fra planteverdenen ned til mineralverdenen, og så igen vendt tilbage fra mineralverdenen til planteverdenen, og at der derfor er sket en gentagelse – må svaret være, at blomsten, bladet og frugten fra sidste år er opløst, og at disse sammensatte bestanddele er opløst og spredt i rummet. Og at partiklerne fra sidste års blad og frugt efter opløsningen ikke igen er blevet samlet og ikke er kommet tilbage. Tværtimod, ved sammensætningen af nye bestanddele er arterne vendt tilbage. Det er det samme med det menneskelige legeme, hvis bestanddele efter opløsning bliver splittet, og hvis grundstoffer, der dannede det, bliver spredt. Hvis på samme måde dette legeme atter skulle vende tilbage fra mineral- eller planteverdenen, ville det ikke have nøjagtigt den samme sammensætning af grundbestanddele som det tidligere menneske. Disse grundbestanddele er blevet opløst og splittet. De er spredt i dette vældige rum. Derefter er andre partikler eller bestanddele blevet sammensat, og et andet legeme er blevet dannet. Det kan være, at en af partiklerne fra det tidligere menneske er indgået i sammensætningen af den følgende person. Men disse partikler er ikke bevarede og forblevet i nøjagtigt og fuldstændig den samme tilstand uden nogen tilføjelse eller formindskelse, således at de kan forenes igen, og således at der fra denne sammensætning og blanding kan komme en anden person til verden. Således kan det ikke bevises, at legemet med alle dets bestanddele er kommet tilbage, at det tidligere menneske er blevet til det senere, og at der som følge heraf er sket en gentagelse, at ånden ligesom legemet er kommet igen, og at dens inderste væsen efter døden er vendt tilbage til denne verden.

Hvis vi siger, at denne reinkarnation sker for at opnå fuldkommenheder, således at materien må blive forædlet og forfinet og åndens lys blive åbenbart i den med den største fuldkommenhed, er også dette ren indbildning. Thi selvom vi sætter, at vi tror på dette bevis, så er naturens ændring stadig umulig gennem fornyelse og tilbagevenden. Den væsentlige ufuldkommenhed bliver ikke ved at vende tilbage til fuldkommenhedens realitet. Fuldstændigt mørke vil ikke ved sit tilbagevenden blive til lysets kilde. Svaghedens inderste væsen bliver ikke omdannet til kraft og styrke ved at komme igen, og en jordisk natur bliver ikke til en himmelsk realitet. Zaqqúm¹ vil ikke, ligegyldigt hvor hyppigt det måtte vende tilbage, frembringe søde frugter, og det gode træ vil, ligegyldigt hvor hyppigt det kom tilbage, ikke bære bitre frugter. Derfor er det øjensynligt, at genkomst og tilbagevenden til den materielle verden ikke bliver årsag til fuldkommenhed. Denne teori har ingen beviser eller vidnesbyrd og er simpelthen en idé. Nej, i virkeligheden er årsagen til

¹ Helvedes træ, som nævnes i Koranen.

erhvervelse af fuldkommenheder Guds nåde. Teosofferne tror, at mennesket på opstigningens bue¹ vil vende tilbage mange gange, indtil han når det højeste midtpunkt. I denne tilstand vil materien blive et klart spejl, åndens lys vil skinne på det i sin fulde styrke, og den endelige fuldkommenhed vil være erhvervet. Nu er dette en fastslået og dybsindig teologisk lære, at de materielle verdener ophører ved enden af nedstigningens bue, og at menneskets stade findes ved enden af nedstigningens bue og begyndelsen af opstigningens, der befinder sig lige overfor det Højeste Midtpunkt. Ligeledes er der på opstigningens bue fra begyndelse til ende utallige åndelige grader. Nedstigningens bue kaldes begyndelse², og opstigningens kaldes fremskridt³.

Nedstigningens bue ender i materialisme og opstigningens i åndelighed. Kompassnålen gør ingen tilbagegående bevægelse, når den beskriver en cirkel, for dette ville være i modsætning til naturens bevægelse og den guddommelige orden; ellers ville cirkelns symmetri blive ødelagt. Ydermere besidder denne materielle verden ikke en sådan værdi eller en sådan udmærkelse, at mennesket efter at være sluppet ud af dette bur for anden gang skulle ønske at blive fanget i denne fælde. Nej, i kraft af Den Evige Nåde viser menneskets værd og sande evner sig og bliver synlige ved at gennemløbe udviklingstrinnene i tilværelsen og ikke ved at vende tilbage. Når skallen én gang er åbnet, vil det vise sig klart, om den indeholder en perle eller værdiløst stof. Når planten én gang er vokset op, vil den enten frembringe torne eller blomster. Den behøver ikke at vokse op endnu engang. Desuden er fremgang og bevægelse i verdenerne, i overensstemmelse med naturens lov – årsagen til eksistens.

Og en bevægelse, der er i modstrid med naturens lov og system, er årsag til ikke-eksistens. Sjælens genkomst efter døden er i modstrid med naturens bevægelser og i modsætning til det guddommelige system. Derfor er det absolut umuligt ved genkomst at opnå eksistens. Det er, som hvis mennesket efter at være løst fra moderskødet skulle vende tilbage til det for anden gang. Tænk på hvilken barnlig forestilling der ligger i troen på reinkarnation og sjælevandring. De, der tror på det, tænker sig legemet som et kar, hvori ånden opbevares, ligesom vand opbevares i et bæger; dette vand er blevet taget fra ét bæger og hældt i et andet. Dette er barneleg. De indser ikke, at sjælen er af ulegemligt stof, der ikke træder ind og kommer frem, men kun er knyttet til legemet som solen til spejlet. Hvis det var således, at sjælen ved at vende tilbage til denne fysiske verden kunne gennemgå grader og nå til endelig fuldkommenhed, da ville det være bedre, om Gud forlængede åndens liv i den fysiske verden, indtil den havde tilegnet sig fuldkommenhed og ynde. Da ville den ikke behøve at smage dødens bæger eller tilegne sig et andet liv.

Den tanke, at livet er begrænset til denne forgængelige verden og fornægtelsen af de guddommelige verdener eksistens, stammer oprindeligt fra visse troendes forestillinger om reinkarnation. Men de guddommelige verdener er uendelige. Hvis de guddommelige verdener havde deres højdepunkt i denne fysiske verden, ville skabelsen være til ingen nytte – nej, livet ville være ren barneleg. Resultatet af disse talløse skabninger, der er menneskets ædle eksistens, ville komme og gå nogle få dage i denne forgængelige bolig; og efter at have modtaget straf og belønning ville alt tilsidst blive fuldkommet. Den guddommelige skabning og de evigt eksisterende væsener ville blive fuldkommengjorte og fuldendte, og så ville Herrens guddommelighed og Guds navne og egenskaber igennem disse åndelige skabninger, med hensyn til deres virkekraft, ende i sløvhed og inaktivitet. “Ære være din Herre, Herren der er lutret over alle deres beskrivelser.”

Sådan var den begrænsede tankegang hos de tidligere filosoffer som Ptolemæus og de andre, der troede og forestillede sig, at verden og eksistensen var begrænset til denne jordiske klode, at

¹ Det vil sige tilværelsens hjul.

² Bogstaveligt: frembringelse.

³ Bogstaveligt: skabelse af noget nyt.

dette uendelige rum var omsluttet af de ni himmelske sfærer, og at alt var tomt og øde. Tænk, i hvor høj grad deres tanker var begrænsede og deres forstand svag. De, der tror på reinkarnation, forestiller sig, at de åndelige verdener er begrænsede til de verdener, mennesket kan forestille sig. Yderligere tror nogle af dem – såsom druserne og alawitterne – at eksistens er begrænset til denne fysiske verden. Hvilken uvidende antagelse! Thi i dette Guds univers, der fremtræder i den mest komplette fuldkommenhed, skønhed og storhed, er de strålende stjerner i det materielle univers utallige. Vi må da betænke, hvor ubegrænsede og uendelige de åndelige verdener er, der udgør det uundværlige grundlag. “Vær opmærksomme, o mennesker af indsigt.”

Men lad os vende tilbage til vort emne. I de guddommelige skrifter og hellige bøger tales der om “genkomst”, men de uvidende har ikke forstået meningen, og de, der tror på reinkarnation, har gisnet om emnet. For hvad de guddommelige profeter mente med “genkomst” er ikke det egentliges væsens tilbagekomst, men egenskaberne; det er ikke manifestationernes genkomst, men fuldkommenhedernes. I Evangeliet siges det, at Johannes, Zacharias’ søn, er Elias. Disse ord betyder ikke, at Elias’ rationelle sjæl eller personlighed er vendt tilbage i Johannes’ legeme, men derimod, at Elias’ fuldkommenheder og egenskaber blev manifesteret og kom til syne hos Johannes.

En lampe skinnede i går aftes i dette værelse, og når i aften lyset skinner fra en anden lampe, siger vi, at lyset fra i går aftes skinner igen. Vandet strømmer fra en kilde; derefter standser det, og når det for anden gang begynder at strømme, siger vi, at det er det samme vand, der atter strømmer. Eller vi siger, dette lys er identisk med det tidligere lys. Det er ligeså med foråret sidste år, da blomster og sødtduftende urter spirede frem, og liflige frugter blev frembragt. Næste år siger vi, at disse liflige frugter er kommet tilbage, og at denne blomstring, disse blomster og frugter er vendt tilbage. Dette betyder ikke, at nøjagtigt de samme bestanddele, der dannede sidste års blomster, efter deres opløsning igen er blevet sammenbragt og dernæst er vendt tilbage og kommet igen. Tværtimod! Meningen er, at lifligheden, friskheden, de yndige dufte og vidunderlige blomsterfarver fra sidste år er synlige og viser sig på nøjagtig samme måde i dette års blomster. Kort sagt, udtrykket sigter kun til den sammenligning og lighed, der hersker imellem de tidligere og de senere blomster. “Genkomsten”, der omtales i de hellige skrifter er denne: den bliver fuldt ud forklaret af Den Ophøjede Pen¹ i *Kitáb-i-Íqán*; henhold jer til den, at I må blive oplyst om sandheden i de guddommelige mysterier.

Vær hilset og priset!

KAP. 82 PANTEISME.

Spørgsmål: Hvordan opfatter teosoffer og sufier spørgsmålet om panteisme?² Hvad betyder det, og hvor nær kommer det sandheden?

Svar: Vid, at panteisme er et meget gammelt emne, det er en tro, der ikke alene er begrænset til teosoffer og sufier – tværtimod var der nogle af de græske vismænd, der troede på den, som Aristoteles der sagde: “Den enkle sandhed indeholdes i alle ting, men den er ikke en af disse.” I dette tilfælde er enkelt det modsatte af sammensat. Det er den isolerede virkelighed i alt, hvad der er hævet og lutret over sammensætning og deling, og som opløser sig i talløse former. Derfor er virkelig eksistens alle ting, men ikke een af tingene.

Kort sagt: de, der tror på panteisme, forestiller sig, at virkelig eksistens kan sammenlignes med havet, og at skabningerne er som havets bølger. Disse bølger, der kendetegner skabningerne, er

¹ Bahá’u’lláh.

² Bogstaveligt: tilværelsens enhed.

talløse former af denne virkelige eksistens. Derfor er Den Hellige Virkelighed urtilværelsens hav¹, og de utallige skabelsesformer er bølgerne, der opstår i havet.

Ligeså sammenligner de denne teori med sand enhed og uendeligheden i antal. Den sande enhed genspejler sig i graderne af tallenes uendelighed, for tal er gentagelsen af den virkelige enhed. Således er nummer to gentagelsen af nummer ét, og det samme gælder de andre tal. Et af deres beviser er dette: alle tilværelsesformer er kendt af Gud, og kundskab uden noget, der er kendt, eksisterer ikke, thi kundskab er knyttet til det, der eksisterer, og ikke til intethed. Ren ikke-eksistens kan ikke have noget særpræg eller egenart i kundskabens grader. Derfor har virkeligheden i tilværelsesformerne, som er det, der kendes af Gud, Den Højeste, den eksistens, som kundskab har², eftersom de har form efter den guddommelige kundskab, og de er præeksisterende, som den guddommelige kundskab er præeksisterende. Da kundskab er præeksisterende, er de ting, der kendes, det ligeledes; og skabningernes egenart og særpræg, der er enhedens væsens præeksisterende kundskaber, er selve den guddommelige kundskab. Thi virkeligheden i enhedens væsen, kundskab og de kendte ting, har en absolut enhed, der er virkelig og stadfæstet. Ellers ville enhedens inderste væsen blive stedet for utallige fænomener, og et utal af præeksistenser ville være forudsætningen, hvilket er absurd.

Således er det bevist, at de kendte ting udgør selve kundskaben og kundskaben selve den inderste kerne. Dette vil sige, at den der ved, kundskaben og de kendte ting, er én realitet. Hvis man forestiller sig noget uden for dette, forudsætter det en tilbagevenden til mangfoldigheden af præeksistenser og til sammenkædning³; og præeksistenserne ender med at blive utallige. Da Guds kundskab om skabelsernes egenart og særkende er selve enhedens væsen, og da der ikke var nogen forskel imellem dem, var der kun én sand enhed, og alle kendte ting blev udbredt og indbefattet i det ene væsens virkelighed: det vil sige, at de i overensstemmelse med enkelthedens og enhedens form udgør kundskaben om Gud – Den Allerhøjeste – og virkelighedens væsen. Da Gud manifesterede sin herlighed, fandt disse egenarter og disse væseners særpræg, der havde en virkelig eksistens, det vil sige havde form efter den guddommelige kundskab, deres tilværelse virkeliggjort i den ydre verden; og denne virkelige eksistens opløste sig i talløse former. Således er grundlaget for deres bevisførelse.

Teosoffer og sufier er opdelt i to retninger. Den ene, der udgør størsteparten, tror simpelthen på panteismen i efterligningens ånd uden at forstå meningen hos deres navnkundige lærde. Thi størsteparten af sufier tror, at kendetegn på væren er almen eksistens, taget i bogstavelig forstand, hvilket opfattes af fornuften og intelligensen; det vil sige, at mennesket fatter det. Men i stedet for er denne almene eksistens en af de tilfældigheder, der gennemtrænger formernes virkelighed, og formernes egenskaber er det væsentlige. Denne tilfældige eksistens, der er afhængig af tilværelsesformer, er ligesom andre egenskaber ved ting, der er afhængige af dem. Det er et tilfælde blandt andre tilfældigheder, og det, der er det inderste væsen, står med sikkerhed over det, der er tilfældigt. For det inderste væsen er oprindelsen, og det tilfældige er konsekvensen. Det inderste væsen er kun afhængigt af sig selv, medens det tilfældige er afhængigt af noget andet, det vil sige, det behøver en inderste væsentlig forudsætning, som det er afhængigt af. I dette tilfælde ville Gud være konsekvensen af skabningen. Han ville behøve den, og den ville være uafhængig af Ham.

For eksempel hver gang de isolerede bestanddele kombineres i overensstemmelse med det guddommelige universelle system, kommer en form blandt andre former til verden. Det vil sige, når visse bestanddele kombineres, frembringes en planteeksistens, når andre kombineres, er det et dyr, atter andre kombineres, og der frembringes forskellige skabninger. I dette tilfælde er tingenes

¹ Gud.

² Det vil sige: en intellektuel eksistens.

³ Det vil sige: uendelig fortsættelse af årsager og virkninger.

eksistens konsekvensen af deres virkelighed. Men hvordan skulle det kunne ske, at denne eksistens, som er en tilfældighed blandt tilfældigheder og forudsætter et andet væsen, hvorpå det beror, skulle være selve præeksistensens inderste væsen, Skaberen af alle ting?

Men teosofferne og sufiernes indviede lærde, der har studeret dette spørgsmål, tror, at der findes to kategorier af eksistens. Den ene er almen eksistens, som kan fattes af den menneskelige intelligens, dette er et fænomen – en tilfældighed blandt tilfældigheder – og tingenes virkelighed er det væsentlige. Men panteismen passer ikke til denne almene og imaginære eksistens, men kun til den sande eksistens, frigjort og hævet over al anden fortolkning. Gennem den eksisterer alle ting, og den er enheden, gennem hvilken alting er blevet til, som materiale, energi og denne almene eksistens, der kan fattes af den menneskelige tanke. Således er sandheden i dette spørgsmål ifølge teosoffer og sufier.

Sagt i korthed: Med hensyn til den teori, at alle ting eksisterer gennem enheden, er alle enige – det vil sige filosoffer og profeter. Men der er en uoverensstemmelse imellem dem. Profeterne siger: Guds kundskab har intet behov for skabningers eksistens, men skabningers kundskab har behov for de kendte tings eksistens. Hvis Guds kundskab havde behov for noget som helst andet, da ville den være skabningernes kundskab og ikke Guds. For det præeksisterende er forskelligt fra det timelige, og det timelige er i modsætning til det præeksisterende; det, vi tillægger skabningen – det vil sige behovet hos de timelige skabninger – frakender vi Gud. Thi renselse eller lutring fra ufuldkommenheder er en af Hans nødvendige egenskaber. Således ser vi uvidenhed i det timelige og erkender kundskab hos Den Præeksisterende. I det timelige ser vi svaghed, hos Den Præeksisterende erkender vi styrke. I det timelige ser vi fattigdom, og hos Den Præeksisterende erkender vi rigdom. Således er det timelige kilden til ufuldkommenheder og det præeksisterende summen af fuldkommenheder.

Den timelige kundskab har behov for kendte ting, medens Den Præeksisterende kundskab er uafhængig af deres eksistens. Præeksistensen af egenarten og særpræget hos formerne, der er de ting, der kendes af Gud Den Allers højeste, findes ikke; og disse guddommelige og fuldkomne egenskaber kan ikke forstås på en sådan måde af intelligensen, at vi kan bestemme, om den guddommelige kundskab har behov for kendte ting eller ej.

Kort sagt: Dette er sufiernes hovedargument, og hvis vi ønskede at nævne alle deres beviser og forklare deres svar, ville det tage meget lang tid. Dette er deres afgørende bevis og deres klare argument – i det mindste når det gælder de lærde blandt sufier og teosoffer.

Men spørgsmålet om den sande eksistens, hvorved alle ting eksisterer, det vil sige virkeligheden i enhedens væsen, gennem hvilken alle skabninger er kommet til verden, er anerkendt af enhver. Uoverensstemmelsen ligger i det, sufierne siger: “Den Sande Enhed manifesteres i tingenes virkelighed.” Men profeterne siger, at det udspringer fra Den Sande Enhed, og der er stor forskel på manifestation og udspring. Manifesteret tilsynekomst betyder, at en enkelt ting optræder i utallige former. For eksempel besidder sædekornet, der er en enkelt form, planteverdenens fuldkommenheder, som det manifesterer i utallige former, idet det deler sig i grene, blade, blomster og frugter. Dette kaldes manifesteret tilsynekomst. Hvorimod Den Sande Enhed ved tilsynekomst gennem emanation forbliver og fortsætter i sin helligheds ophøjethed, men skabningernes eksistens udgår fra den og manifesteres ikke ved den. Det kan sammenlignes med solen, hvorfra lyset, der strømmer ud over alle skabninger, udgår. Men solen selv forbliver i sin ophøjede hellighed. Den stiger ikke ned, og den opløser sig ikke i glødende former. Den kommer ikke til syne i tingenes substans gennem deres særpræg og egenart. Det præeksisterende bliver ikke til det timelige. Uafhængig rigdom bliver ikke til lænkebunden fattigdom. Ren fuldkommenhed bliver ikke til absolut ufuldkommenhed.

Som rekapitulation: Sufier indrømmer tilstedeværelsen af Gud og skabningen og siger, at Gud opløser sig i utallige skabelsesformer og manifesteres som havet, der opstår som utallige forskellige

bølger. Disse tidsbestemte og ufuldkomne bølger er det samme som det præeksisterende hav, der er summen af alle de guddommelige fuldkommenheder. Profeterne derimod tror, at der er Guds verden, himmerigets verden og skabelsens verden: tre ting. Den første emanation fra Gud er himmerigets nåde, der udstrømmer og genspejles i skabningernes virkelighed som lyset, der udstrømmer fra solen og kaster sin glans på skabningerne. Og denne nåde – der er lyset – genspejles i utallige former i alle tings virkelighed, kendetegnes og opnår sin egenart i overensstemmelse med evnen, værdigheden og tingenes indre værd. Men sufiernes påstande forudsætter, at den uafhængige rigdom skulle stige ned til fattigdommens grad, at det præeksisterende skulle indesluttet i tidsbegrænsede former, og at ren kraft skulle indskrænkes til svaghedens stadiet i overensstemmelse med de jordiske væseners begrænsning. Og dette er en åbenlys fejltagelse. Læg mærke til, at menneskets virkelighed, som er den ædleste blandt skabninger, ikke stiger ned til dyrets virkelighed, at dyrets sande væsen, der er udrustet med sansevner, ikke fornædres sig til planteverdenens udviklingstrin, og at planteverdenens virkelighed, der er vækstevnen, ikke stiger ned til mineralets virkelighed.

Kort sagt: Den højere virkelighed stiger ikke ned eller fornædres til lavere grader; hvordan skulle det da ske, at Guds universelle virkelighed, der er fritaget for alle beskrivelser og egenskaber, til trods for sin absolutte hellighed og renhed skulle opløse sig i skabningernes virkelighedsformer, der er kilden til ufuldkommenheder? Dette er ren indbildning, som man ikke kan forestille sig.

Tværtimod! Dette Hellige Væsen er summen af de guddommelige fuldkommenheder, og alle skabninger begunstiges af nådens strålekraft gennem emanation og modtager lysene, fuldkommenheden og skønheden fra dets rige; på samme måde som alle jordiske skabninger får del i lysets gavmildhed fra solens stråler; men solen stiger ikke ned eller nedværdiger sig til de begunstigede jordiske formers virkelighed.

Da middagen er forbi, og det er blevet sent, bliver der ikke tid til at forklare yderligere.
God aften.

KAP. 83 DE FIRE METODER AT ERHVERVE SIG KUNDSKABER PÅ.

Der er kun fire anerkendte metoder at erhverve sig kundskaber på, det vil sige, at tingenes virkelighed kan forstås ud fra disse fire metoder. Den første metode er brugen af sanserne, det vil sige alt, hvad øjet, øret, smagen, lugtesansen og følesansen opfatter, forstås ved denne første metode. Alle de europæiske filosoffer betragter i dag denne måde som den mest fuldkomne. De siger, at den vigtigste metode at opnå kundskab på sker gennem sanserne. De betragter den som den bedste, endskønt den er ufuldkommen, for den er årsag til fejltagelser. For eksempel er den vigtigste af sanserne synsevnen. Synet oplever luftspejlingen som vand og opfatter de billeder, der reflekteres i spejle, som virkelige og eksisterende. Store legemer, der er fjerne, forekommer små, og et hvirvlende punkt kan se ud som en cirkel. For øjet ser jorden ud til at være ubevægelig, mens solen synes at bevæge sig; og i mange andre tilfælde tager øjet fejl. Derfor kan vi ikke stole på det.

Den anden metode at erhverve sig kundskab på sker gennem logisk tænkning. Den blev benyttet af de gamle filosoffer, visdommens søjler, dette er forståelsens metode. Deres beviser var baseret på logik, og de holdt sig til logiske sandheder. Alle deres argumenter er fornuftens argumenter; men ikke desto mindre adskilte de sig stærkt fra hverandre, og deres meninger var modstridende. De skiftede endog synspunkter, det vil sige gennem tyve år beviste de ved hjælp af logiske argumenter eksistensen af en ting, og bagefter benægtede de den samme ting gennem andre logiske argumenter. For eksempel beviste Platon først gennem logik jordens ubevægelighed og solens bevægelse for senere gennem logiske argumenter at bevise, at solen var det faste centrum, og

at det var jorden, der bevægede sig. Senere blev det ptolemæiske system udbredt og Platons teori fuldstændig glemmt, indtil endelig en ny iagttagelse atter bragte den til live. Således var alle matematikere uenige, skønt de stolede på deres fornuftgrunde. På samme måde beviste de til én tid ved hjælp af logiske argumenter en teori, som de bagefter modbeviste gennem samme slags argumenter. Således opretholdt en af filosofferne med fasthed en teori for en tid stillet af stærke argumenter og beviser, som han bagefter tilbagekaldte og modsagde ved hjælp af fornuftgrunde. Derfor er den logiske tænkings metode øjensynlig ikke fuldkommen. Det fremgår af uenigheden imellem de gamle filosoffer, bevisernes forskelligartethed og mangelen på stabilitet. For hvis denne metode var fuldkommen, burde alle være enige i deres ideer og overensstemmende i deres meninger.

Den tredje metode, der fører til forståelse, gives gennem tradition, det vil sige gennem teksten i de hellige skrifter, for man siger: I Det Gamle og Det Nye Testamente talte Gud således. Denne metode er heller ikke fuldkommen, fordi traditionerne forstås gennem fornuften. Men da fornuften selv er hjemfalden til vildfarelse, hvordan kan man da påstå, at den i fortolkningen af traditionerne ikke vil tage fejl. For det er muligt for fornuften at tage fejl, og derfor kan man ikke nå til vished. Dette er fremgangsmåden hos de religiøse ledere. Hvad som helst de opfatter og forstår af bøgernes tekst er det, som deres fornuft kan fatte af teksten, og ikke nødvendigvis den virkelige sandhed. Thi fornuften er som en vægt, og den mening, der indeholdes i de hellige bøgernes tekst, er som tingene, der vejes. Hvis vægten er upålidelig, hvordan kan man så veje rigtigt? Vid da: det, der står til rådighed for mennesker, det som man tror, er tilbøjeligt til at være forkert. Hvad enten man skal bevise eller modbevise en ting, vil en bevismåde, der støtter sig på sanseindtryk, ikke være fuldkommen, således som det er klargjort. Hvis beviserne er af intellektuel art, gælder den samme sandhed, og hvis de er traditionelle, da er sådanne beviser heller ikke fuldkomne. Derfor har mennesker ikke nogen målestok til rådighed, som vi kan stole på. Men Helligåndens nåde skænker den sande vej til forståelse, der er ufejlbarlig og hævet over enhver tvivl. Dette sker ved Helligåndens hjælp, der gives mennesket, og dette er den eneste betingelse, hvorved vished kan opnås.

KAP. 84

NØDVENDIGHEDEN AF AT FØLGE DE GUDDOMMELIGE MANIFESTATIONERS LÆRESÆTNINGER.

Spørgsmål: De, der er velsignet ved gode handlinger og omfattende godgørelse, der har prisværdige egenskaber, der handler med kærlighed og venlighed mod alle skabninger, der drager omsorg for de fattige, og som stræber efter at oprette universel fred – hvilket behov har de for den guddommelige lære, som de virkelig tror, de er uafhængige af? På hvilke betingelser lever disse mennesker?

Svar: Vid at sådanne handlinger, sådanne bestræbelser og sådanne ord er prisværdige og anerkendes og er menneskehedens hæder. Men disse handlinger er ikke i sig selv tilstrækkelige; de er som et legeme af den største skønhed, men uden sjæl. Nej, det der er årsag til evigt liv, evig hæder, universel oplysning, sand frelse og fremgang, er frem for alt kundskab om Gud. Det vides, at kundskab om Gud overgår al anden kundskab, og den er det højst lovpriste i menneskehedens verden. For der er en materiel fordel forbundet med at besidde kendskab til tingenes virkelighed, for i kraft heraf udvikler civilisationen sig udadtil; men kundskab om Gud er årsagen til åndelig fremgang og åndelig tiltrækningskraft, og derigennem bliver opfattelsen af sandheden, menneskehedens ophøjelse, guddommelig civilisation, den rette moral og oplysning opnået.

Næst efter dette kommer Guds kærlighed, hvis lys skinner i hjerternes lamper hos dem, der

kender Gud; dens funkende stråler oplyser horisonten og skænker mennesket livet i Guds Rige. Målet i menneskelig tilværelse er i sandhed Guds kærlighed, thi denne kærlighed er livets ånd og den evige nåde. Hvis Guds kærlighed ikke eksisterede, ville den timelige verden befinde sig i mørke; hvis Guds kærlighed ikke eksisterede, ville menneskers hjerter være døde og berøvet fornemmelsen af liv; hvis Guds kærlighed ikke eksisterede, ville den åndelige forening gå tabt; hvis Guds kærlighed ikke eksisterede, ville enhedens lys ikke oplyse menneskeheden; hvis Guds kærlighed ikke eksisterede, ville østen og vesten ikke som to elskende omfavne hinanden; hvis Guds kærlighed ikke eksisterede, ville strid og uenighed ikke blive ændret til broderskab; hvis Guds kærlighed ikke eksisterede, ville ligegyldighed ikke sluttelig blive til hengivenhed; hvis Guds kærlighed ikke eksisterede, ville den fremmede ikke blive en ven. Kærligheden i den menneskelige verden udstråler fra Guds kærlighed og er kommet til syne ved Guds gavmildhed og nåde.

Det er klart, at virkeligheden hos menneskeheden er forskelligartet, at meningene er afvigende og følelser forskellige; og denne forskel i meninger, i tanker, i intelligens, i følelser hos menneskearten opstår af en tvungen nødvendighed; thi forskelle i skabningernes udviklingsgrader er en af forudsætningerne for eksistensen, der udfolder sig i talløse former. Af den grund behøver vi en almen magt, der kan beherske disse følelser, disse meninger og alles tanker, og takket være denne behøver disse splittelser ikke længere at have nogen virkning, og alle enkeltskabninger kan komme under indflydelse af menneskeverdens enhed. Det er klart og åbenbart, at denne største kraft i den menneskelige verden er Guds kærlighed. Den fører de forskellige folkeslag ind under skyggen af kærlighedens telt; den indgiver de stridende og fjendtlige nationer og slægter den største kærlighed og forening.

Se hvor mange nationer, racer, slægter og stammer, der efter Kristi tid i kraft af Guds kærlighed kom under skyggen af Guds Ord; tusind års strid og modsætninger blev fuldstændig udjævnet og ophævet. Tanker om race og fædreland forsvandt fuldstændig; sjæles og eksistensers forening fandt sted; alle blev sande åndelige kristne.

Menneskehedens tredje dyd er den gode vilje, der er grundlaget for alle gode handlinger. Visse filosoffer har antaget, at hensigten var større end handlingen, fordi den gode vilje er absolut lys; den er rensat og hævet over selvskhedens, fjendskabets og bedragets urenheder. Nu kan det ske, at et menneske begår en handling, der tilsyneladende er retfærdig, men som udspringer af begær. En slagter opdrætter for eksempel et får og beskytter det; men denne retfærdige handling fra slagteren udspringer af ønsket om at skaffe sig fortjeneste, og enden på denne omsorg er nedslagtningen af det stakkels får. Hvor mange retfærdige handlinger har ikke deres udspring i ønsket om berigelse! Men den gode vilje er hævet over sådanne urenheder.

Kort og godt, hvis kundskab om Gud forenes med kærlighed til Gud og hengivenhed, begejstring og velvilje, da er en retfærdig handling hel og fuldkommen. Ellers vil en retfærdig handling, selvom den er prisværdig, men ikke støttes af kundskab om Gud, kærlighed til Gud og en oprigtig hensigt, være ufuldkommen. I menneskets skabelsesart må der for eksempel være en forening af alle fuldkommenheder, for at det kan være fuldkomment. Synet er i høj grad dyrebart og værdsat, men det må støttes af hørelsen; hørelsen er i høj grad værdifuld, men den må støttes af talen; talens evne er meget prisværdig, men den må støttes af fornuftens evne; og så fremdeles. Det samme gælder de andre evner, organer og dele af mennesket; når alle disse evner, disse sanser, disse organer, disse dele eksisterer, er mennesket fuldkomment.

Nu til dags møder vi mennesker i verden, der virkelig ønsker det almene gode, og som i overensstemmelse med deres evner beskæftiger sig med at beskytte de undertrykte og hjælpe de fattige; de brænder for fred og universelt velfærd. Selvom de fra dette synspunkt måtte være fuldkomne, er de dog ufuldkomne, hvis de er berøvet kendskabet og kærlighed til Gud.

Lægen Galenos siger i sin bog, hvori han kommenterer Platons afhandling om kunsten at

regere¹, at religionens grundlæggende principper har en stor indflydelse på en fuldkommen civilisation, fordi “masserne ikke kan fatte sammenhængen i forklarende ord; derfor behøver de symbolske ord til betegnelse for belønning og straf i den anden verden; og det, der beviser sandheden i denne påstand,” siger han, “er, at vi i dag ser et folk, der kalder sig kristne, der tror på belønning og straf; og denne sekt fremviser smukke gerninger, ligesom de gerninger en sand filosof udfører. Således ser vi alle klart, at de ikke frygter døden, at de kræver og forventer intet mindre end retfærdighed og retskaffenhed af den store hob, og de kan betragtes som sande filosoffer.”

Bemærk nu hvad der var målestokken for ærligheden, målet, den åndelige følelse, venskabets forpligtelse og de gode handlinger hos en, der troede på Kristus, således at Galenos, lægen og filosofen, der selvom han ikke tilhørte den kristne religion, alligevel skulle bevidne den gode moral og dyderne hos disse mennesker i en sådan grad, at han sagde, de var sande filosoffer. Disse dyder, disse moralske egenskaber opnåedes ikke blot igennem gode handlinger; thi hvis dyd kun var et spørgsmål om at opnå og videregive det gode, ligesom denne lampe, der er tændt, oplyser huset – og denne oplysning er utvivlsomt et gode – hvorfor priser vi da ikke lampen? Solen er årsag til, at alle væsener på jorden kan formere sig, idet den ved sit lys og sin varme befordrer vækst og udvikling; er der noget større gode end dette? Da dette gode imidlertid ikke kommer af velvilje, kærlighed og kundskab om Gud, er det ufuldkomment.

Når i modsat fald et menneske giver et andet menneske et bæger vand, er den sidste taknemmelig og takker ham. Et menneske uden eftertanke vil sige: denne sol, der skænker verden lys, denne store gavmildhed, der er synlig i den, må tilbedes og prises; hvorfor skulle vi ikke være taknemmelige og takke solen for dens gavmildhed, når vi priser et menneske, der udfører en enkelt venlig handling?

Men hvis vi søger sandheden, ser vi, at denne ubetydelige venlighed fra mennesket skyldes bevidste følelser, der er i ham, og derfor er de værdige for vor lovprisning. Derimod skyldes solens lys og varme ikke følelser og bevidsthed og er derfor ikke værdige for lovtale eller lovprisning og fortjener ikke taknemmelighed eller taksigelser.

På samme måde er et menneskes udførelse af en god handling ufuldkommen, selvom den er prisværdig, hvis den ikke har sin oprindelse i kærlighed og kundskab om Gud. Ydermere vil I, hvis jeres overvejelser er retfærdige, se, at disse gode handlinger fra andre mennesker, der ikke kender Gud, ligeledes helt og holdent er forårsaget af Guds lære; det vil sige, de tidligere profeter ledte mennesker til at udføre disse handlinger, forklarede dem skønheden i dem og forkyndte deres strålende virkninger. Efterhånden blev disse læresætninger udbredt blandt mennesker, den ene efter den anden nåede ud til dem og vendte deres hjerter mod disse fuldkommenheder. Da menneskene så, at disse handlinger blev betragtet som skønne og blev årsag til glæde og lykke for menneskeheden, tilpassede de sig dem.

Derfor udspringer disse handlinger også fra Guds lære. Men der kræves retfærdighed for at indse dette og ikke modstand og diskussion. Priset være Gud, I har været i Persien, og I har set, hvordan perserne, i kraft af Bahá'u'lláhs hellige briser er blevet velvillige overfor menneskeheden. Tidligere ville de, når de mødte en fra en anden race, tortere ham, og de var opfyldt af det største fjendskab, had og ondskab. De gik så vidt, at de kastede skarn på ham. De brændte Evangeliet og Det Gamle Testamente, og hvis deres hænder blev tilsmudset ved berøring med disse bøger, så vaskede de dem.

I dag fremsiger de fleste af dem i deres møder og forsamlinger lejlighedsvis indholdet af disse to bøger og udlægger deres esoteriske læresætninger. De viser gæstfrihed overfor deres fjender. Disse glubske ulve er blevet blide som gazeller på Guds kærligheds enge. I har set deres sæder og skikke, og I har hørt dem tale om det tidligere Persiens vaner. Denne ændring af morallæren, denne

¹ Jvf. Ibn Abí Usaibíá, *'Uyún al-anbá fí tabaqát al-atibbá'*. Kairo, 1882, bd. I s. 76-77.

forbedring i opførsel og i ord, er den mulig undtagen igennem Guds kærlighed? Nej, i Guds navn. Hvis vi ved hjælp af videnskab og viden skulle indføre disse moralopfattelser og skikke, ville det have taget tusind år, og det ville da ikke være blevet udbredt blandt masserne.

I dag er det, takket være Guds kærlighed, nået med største lethed. Lad det være en påmindelse, o I som besidder intelligens!

Stikord

Abraham;1;3;5;15;16;30;42;48;80;101
 Adam;6;30;48;60;61;62;63;64;79
 Akká;2;3;5;22;23;25;91
 Alí;31;33
 Animalsk;92
 Apostle;35
 Apostlene;6;26;56
 Arabiske stammer;18;20
 Aristoteles;16;132
 Astronomiske;69
 Atomer;88;89;94;96
 Báb;2;5;15;20;21;28;29;30;34;39;40;80;101
 Bahá'u'lláh;1;2;5;21;22;23;24;25;26;28;29;30;37;38;57;63;66;74;77;79;80;83;110;131
 Bevidsthed;8;76;77;95;99;100;107;111;117;138
 Bibelen;15;27;28;35;40;51;62;69;81;98
 Brahmanerne;26;54
 Buddha;1;80
 Børn;16;18;21;48;51;61;81;82;101;108;112;113;124;126
 Civilisation;1;13;16;20;25;31;68;96;124;136;137
 Cyklus;34;36;38;41;42;50;78;79
 David;80
 Den Lovede;2;39;40
 Dommedag;57
 Drømme;106;116
 Dyder;29;30;32;33;34;43;63;71;105;110;124;137
 Død;8;11;12;17;31;36;42;47;53;56;61;64;82;98;106;107;108;112;115;121
 Dåb;1;6;50
 Eksistens;3;5;8;11;12;48;54;56;58;59;65;74;75;77;83;87;88;91;92;93;94;95;96;97;98;101;106;107;
 109;111;112;113;114;121;127;128;130;131;132;133
 Elias;27;66;67;74;116;117;131
 Enhed;1;14;35;59;80;81;95;132;136
 Eva;6;62;64
 Evolution;93;96
 Fattige;30;37;102;108;125;126;136;137
 Filosoffer;16;20;87;88;90;92;93;98;127;131;133;135;136;137
 Filosofi;104
 Forbrydelse;24;28;63;123
 Fornuft;3;13;17;56;58;74;90;122;135
 Forældre;101;108
 Forår;33;34;41;42;67;72;79
 Fred;1;14;17;23;27;30;34;35;37;38;82;105;125;126;136;137
 Fremtiden;2;25;87;106
 Fri vilje;1;19;115
 Føreksistens;127
 Genopstandelse;41;54
 Gren;38;43;101

Helbredelse;1;26;54;55;117;118;119
 Hellige By;30;38;39
 Helligånden;3;6;17;47;48;49;50;53;56;57;59;60;64;65;71;75;98;99;103;112
 Helvede;61;64;105;107;128
 Hærskarernes Herre;23;27;34
 Imamer;35
 Indtægter;125;126
 Intelligens;11;13;14;56;68;87;89;90;101;102;107;133;136;138
 Islam;19
 Israel;17;38;82
 Jerusalem;19;27;28;29;30;32;36;38;39
 Jesus;1;2;17;37;40;50;51;52;53;55;64
 Jøder;38;54
 Kanaan;101
 Karakter;8;33;40;66;91;101;105;111;122
 Khadíjah;29
 Kitáb-i-Aqdas;7;8;83;84;111
 Kitáb-i-Haykal;24
 Kitáb-i-Íqán;2;57;58;67;131
 Kong-fu-tse;80
 Kopernicus;20
 Koranen;19;20;31;33;47;65;73;82;105;130
 Kristendom;3
 Kristus;5;14;15;17;18;19;23;25;26;27;28;29;30;34;37;40;42;46;47;48;49;50;51;52;53;54;55;56;57;
 58;59;60;61;63;64;65;66;67;68;69;72;74;75;76;77;80;81;82;85;99;101;103;105;108;109;110;117
 ;122;123;124;127;137
 Livet;18;65;78;82;95;113;130;136
 Logik;16;135
 Loven;23;37;122;123;126
 Læger;51;78
 Løgn;50;121
 Manifestation;1;25;27;28;29;35;39;40;57;58;63;64;69;73;77;78;83;84;95;97;98;99;104;112;134
 Martyrium;27;28;34;55;63;69
 Mennesket;11;50;90;91;92;94;95;100;101;109;110;115;122;128
 Mirakler;1;15;24;26;53;54
 Moses;1;5;15;16;19;30;31;35;42;51;54;61;63;76;80;81;82;101;110;116;117
 Muhamed;1;5;15;17;18;19;20;29;30;31;33;39;80;82;101
 Mysterier;33;36;62;79;91;103;110;131
 Násiri'd-Dín Sháh;24;47
 Naturen;3;11;46;53;60;72;92;102;103;119
 Ondskab;18;22;35;81;122;138
 Panteisme;1;132
 Paradis;35;63;105;107
 Paulus;6;51;61
 Persien;21;22;23;24;25;27;138
 Peter;25;51;67;68;108
 Planeter;55

Platon;16;18;20;135
 Profeter;6;14;15;33;63;64;74;78;80;81;82;94;101;131;133;138
 Profetier;2;28;40;69
 Reinkarnation;1;128;129;130;131
 Religion;1;32;33;42
 Retfærdighed;1;8;14;18;22;25;30;33;35;37;40;43;50;60;61;64;66;94;109;110;115;122;123;124;125
 ;137;138
 Retfærdighedens Hus;2;83
 Ridván;29
 Rigdom;3;6;12;32;43;68;73;108;121;133;134
 Sandheden;1;3;18;22;24;25;26;27;40;42;43;57;62;66;68;79;84;102;128;131;132;133;136;137
 Sanser;54;72;90;91;100;102;104;107;113;116;121;137
 Sjælen;65;66;74;95;106;107;109;111;112;127;130
 Skabelsen;1;41;48;87;102;131
 Skæbne;14;113
 Slangen;35;57;62;63;64;93
 Sokrates;16
 Stjernernes indflydelse;113
 Straf;36;105;122;123;128;131;137
 Strejker;3;125;126
 Súriy-i-Haykal;24
 Sygdom;12;51;107;115;117;118;121
 Symbolik;52
 Synd;50;51;61;63;64;82;83;108;112
 Søgende;1;26;54
 Søvn;75;107
 Tilgivelse;18;64;108;109;111;122;123;124
 Treenigheden;6;58
 Uddannelse;2;19
 Ufejlbarlighed;7;83
 Universelle Retfærdighedens Hus;83
 Universet;8;87;88
 Viden;5;8;12;19;30;46;47;50;56;68;69;73;77;78;91;94;102;103;104;111;121;124;138
 Videnskab;1;13;37;38;56;58;68;84;93;114;118;119;124;138
 Åndelig fødsel;105
 Åndelighed;33;41;60;63;130